

Senat
Rzeczypospolitej Polskiej
VIII kadencja

Odpowiedzi

na oświadczenia złożone przez senatorów
na 54. posiedzeniu Senatu

Warszawa
2014 r.

SPIS TREŚCI

ODPOWIEDZI NA OŚWIADCZENIA

złożone na 54. posiedzeniu Senatu:

senator Anny Aksamit	7
senatora Mieczysława Augustyna.....	16
senatora Ryszarda Bonisławskiego.....	21
senatora Marka Borowskiego oraz senatora Jana Rulewskiego	24
senatorów Henryka Ciocha, Grzegorza Biereckiego oraz Grzegorza Czeleja	30
senatora Leszka Czarnobaja oraz senatora Romana Zaborowskiego	32
senatora Grzegorza Czeleja	34
senatora Roberta Dowhana.....	37
senator Beaty Gosiewskiej	40
senatora Piotra Gruszczyńskiego	43
senatorów Jana Marii Jackowskiego, Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego, Janiny Sagatowskiej, Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego oraz Waldemara Kraski.....	46
senatorów Jana Marii Jackowskiego, Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego, Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego, Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego oraz Waldemara Kraski	47
senatora Macieja Klimy.....	60
senatorów Macieja Klimy, Andrzeja Matusiewicza oraz Stanisława Koguta	67
senatora Ryszarda Knosali.....	69
senatora Stanisława Koguta.....	77
senatora Tadeusza Kopcia	87
senatora Waldemara Kraski.....	91
senatora Rafała Muchackiego	95
senatora Jarosława Obremskiego.....	107
senatora Andrzeja Persona.....	116
senatora Leszka Piechoły oraz senatora Andrzeja Misiółka	123
senatorów Janiny Sagatowskiej, Zdzisława Pupy oraz Andrzeja Matusiewicza.....	125
senatora Wojciecha Skurkiewicza oraz senatora Grzegorza Wojciechowskiego.....	128
senatorów Wojciecha Skurkiewicza, Grzegorza Wojciechowskiego, Krzysztofa Słonia oraz Przemysława Błaszczyka	133

senatora Andrzeja Szewińskiego	136
senatora Grzegorza Wojciechowskiego oraz senatora Wojciecha Skurkiewicza.....	139
senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Andrzeja Pająka, Krzysztofa Słonia, Roberta Mamąta, Bohdana Paszkowskiego oraz Zdzisława Pupy.....	141
senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Andrzeja Pająka, Krzysztofa Słonia, Roberta Mamąta, Marka Martynowskiego, Zdzisława Pupy, Przemysława Błaszczaka oraz Bohdana Paszkowskiego	143
senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza, Andrzeja Pająka, Krzysztofa Słonia, Roberta Mamąta, Bohdana Paszkowskiego, Zdzisława Pupy oraz Macieja Klimy	149
senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza oraz Andrzeja Pająka	153
senatora Romana Zaborowskiego oraz senatora Leszka Czarnobaja.....	158

54. POSIEDZENIE SENATU

(22 maja 2014 r.)

Oświadczenie senator Anny Aksamit

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów,
minister infrastruktury i rozwoju Elżbiety Bierikowskiej

Szanowna Pani Minister!

Żegluga śródlądowa w Polsce wykonuje obecnie około 0,7% przewozów masy towarowej i zajmuje ostatnią pozycję wśród pozostałych gałęzi transportu w naszym kraju. Jeśli chodzi o średnią przewożonych towarów w ciągu roku drogami wodnymi, Polska plasuje się wśród krajów o najniższym udziale transportu śródlądowego w Europie. Średni czas trwania sezonu nawigacyjnego na Odrze i Wiśle wynosi 260 dni, a średnia długość przewozów w relacjach krajowych – 95 km. Długość przewozów świadczy o tym, że mają one charakter lokalny. Jest to spowodowane między innymi stanem szlaków wodnych w Polsce, utrudniającym planową żeglugę długodystansową. Przewozy na dłuższych odcinkach mają miejsce sporadycznie w przypadku transportu pojedynczych towarów wielkogabarytowych. Z powodu degradacji krajowych szlaków transportowych polskie przedsiębiorstwa pracują głównie na drogach wodnych innych państw europejskich. Przewozy zagraniczne stanowią 30% przewozów polskimi statkami handlowymi.

Obecny stan uwarunkowań prawnych dotyczących transportu wodnego w Polsce sprawia, że mimo zgodności aktów prawnych z ustawodawstwem europejskim, istnieją duże utrudnienia praktycznego uprawiania żeglugi zarówno towarowej, jak i turystycznej. Należy również podkreślić, że brak ratyfikacji Porozumienia Europejskiego AGN – European Agreement on Main Inland Waterways of International Importance (Umowa o głównych śródlądowych drogach wodnych znaczenia międzynarodowego z 1996 roku) uniemożliwia integrację polskich dróg wodnych z siecią europejską. Stan ten wyklucza jakiegokolwiek akcje w ramach instytucji Unii Europejskiej mogące zaktywizować polski transport śródlądowy.

Żegluga śródlądowa ma marginalne znaczenie w obecnym systemie transportowym Polski. Przykłady rozwiązań transportowych realizowanych z powodzeniem w innych krajach Unii Europejskiej nie mają żadnego wpływu na strategiczne plany rozwoju kraju. Rewitalizacja dróg wodnych spowodowałaby odciążenie połączeń drogowych i znaczne ograniczenie emisji zanieczyszczeń do atmosfery, wody i gruntu. Według najnowszych danych transport wodny śródlądowy emituje do atmosfery pięciokrotnie mniej dwutlenku węgla niż transport drogowy (w g/tkm), charakteryzuje się znacznie mniejszą liczbą wypadków i uszkodzonych oraz praktycznie nie powoduje hałasu oraz skażenia wody i gruntu.

Sytuacja śródlądowych dróg wodnych nie tylko w Unii Europejskiej, ale również w pozostałych krajach Europy, jest odmienna niż w Polsce. Żegluga śródlądowa odgrywa znaczącą rolę w przewozach ładunków. Wspólna polityka transportowa UE stwierdza, że rozwój żeglugi śródlądowej jest jednym z najważniejszych jej priorytetów. W zamian za tym idą regulacje prawne, które poza rozwojem i usprawnieniem transportu wodnego mają na celu dbałość o bezpieczeństwo żeglugi i ochronę środowiska. Członkostwo Polski w Unii Europejskiej obliguje nas do wdrażania wspólnej polityki transportowej.

Mając na względzie wspomniane kwestie, zwracam się do Pani Minister z pytaniem: na jakim etapie prowadzone są prace nad wieloletnim programem, zmierzającym do przywrócenia parametrów eksploatacyjnych na śródlądowych drogach wodnych pełniących funkcję transportową? Jakie są wytyczne rządu w celu poprawy stanu infrastruktury dróg śródlądowych oraz stanu urządzeń hydrotechnicznych służących transportowi, turystyce, energetyce i ochronie przeciwpożarowej?

Łączę wyrazy szacunku
Anna Aksamit

**Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU**

Warszawa, 24 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do oświadczenia Pani Senator Anny Aksamit z dnia 22 maja 2014 r. znak: BPS/043-54-2329/14 w sprawie programu wieloletniego przywrócenia parametrów eksploatacyjnych na śródlądowych drogach wodnych pełniących funkcję transportową oraz pytania jakie są wytyczne rządu w celu poprawy stanu infrastruktury śródlądowych dróg wodnych oraz stanu urządzeń hydrotechnicznych służących transportowi, turystyce, energetyce i ochronie przeciwpożarowej, pragnę uprzejmie podziękować Pani Senator za zainteresowanie problematyką rozwoju transportu wodnego w Polsce oraz przedstawiam następujące informacje.

Odnosnie do określenia polityki Państwa dla dróg wodnych w Polsce za wiążące uznać należy cele i kierunki działań, zapisane w „Strategii Rozwoju Transportu do 2020 roku (z perspektywą do 2030 roku)”, przyjętej przez Radę Ministrów 22 stycznia 2013 r. W dokumencie tym po raz pierwszy transport wodny śródlądowy został potraktowany równorzędnie do innych gałęzi transportu jako ważny element całego systemu transportowego.

W Strategii Rozwoju Transportu w działaniach dotyczących śródlądowych dróg wodnych do roku 2020 przewiduje się między innymi przygotowanie i rozpoczęcie realizacji programu wieloletniego dotyczącego przywrócenia parametrów eksploatacyjnych na śródlądowych drogach wodnych, pełniących funkcję transportową.

W perspektywie do roku 2030 przyjęto założenie przywrócenia drogom wodnym parametrów eksploatacyjnych według przypisanych im klas żeglowności (wg klasyfikacji europejskiej). W pracach przyjęto koncepcję przygotowania planów rozwoju dróg wodnych dwóch dorzeczy (Odry i Wisły).

W Strategii, w długookresowej perspektywie rozwojowej polskich dróg wodnych śródlądowych przewiduje się następujące działania, podzielone na dwa etapy czasowe:

etap do 2020 r.:

- dokończenie realizacji zaktualizowanego planu pn. „Program dla Odry 2006”;
- przygotowanie i rozpoczęcie realizacji programu wieloletniego dotyczącego przywrócenia parametrów eksploatacyjnych na śródlądowych drogach wodnych, pełniących funkcję transportową;
- podjęcie decyzji w sprawie budowy połączenia wodnego śródlądowego Dunaj – Odra – Łaba (DOL) spełniającego wymogi co najmniej IV klasy żeglowności; podjęcie decyzji w sprawie budowy Kanału Śląskiego, jako konsekwencji projektu DOL;
- podjęcie decyzji w sprawie przygotowania i realizacji programu włączenia Odrzańskiej Drogi Wodnej do europejskiej sieci transportowej;
- rozpoczęcie zagospodarowania dolnej Wisły (pilne ze względu na zagrożenie bezpieczeństwa stopnia wodnego we Włocławku);

etap do 2030 r.:

- kontynuacja realizacji programu wieloletniego dotyczącego przywrócenia parametrów eksploatacyjnych na śródlądowych drogach wodnych, pełniących funkcję transportową;
- przystosowanie połączenia wodnego śródlądowego Odra – Wisła – Zalew Wiślany (E-70) do wymogów co najmniej II klasy żeglowności;
- ewentualna realizacja programu włączenia Odrzańskiej Drogi Wodnej do europejskiej sieci transportowej.

Prace nad Programem wieloletnim, dotyczącym rewitalizacji i modernizacji śródlądowych dróg wodnych w Polsce zostały wstrzymane przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej, podlegający Ministrowi Środowiska z uwagi na konieczność przygotowania tzw. Master Planów dla wód powierzchniowych i podziemnych. Za przygotowanie Master Planów odpowiedzialny jest minister właściwy do spraw gospodarki wodnej. Jednakże z uwagi na zaawansowane prace nad dokumentami współpraca nad przygotowaniem programu wieloletniego zostanie wznowiona.

Z wyrazami szacunku

Dorota Pyć

Oświadczenie senator Anny Aksamit

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów,
minister infrastruktury i rozwoju Elżbiety Bierikowskiej

Szanowna Pani Minister!

Via Baltica, ujęta jako fragment drogi międzynarodowej E67, to potoczna nazwa pierwszego paneuropejskiego korytarza transportowego TEN-T (Trans-European Networks – Transport) łączącego Warszawę z Helsinkami w Finlandii i przebiegającego przez Litwę, Łotwę i Estonię. Od początku lat dziewięćdziesiątych XX wieku była określana jako kluczowa droga dla rozwoju północno-wschodniej Polski i jedna z bardziej strategicznych tras komunikacyjnych, mająca zapewnić połączenie państw północno-wschodniej Europy z resztą kontynentu.

Głównym celem inwestycji jest wytworzenie sprawnego połączenia drogowego mającego za zadanie połączenie krajów Europy Zachodniej przez Polskę z krajami bałtyckimi. Inwestycja ta w swoim założeniu ma usprawnić wymianę handlową pomiędzy krajami leżącymi na szlaku korytarza, a w sposób pośredni – również z innymi krajami członkowskimi, przez terytorium których przebiegają pozostałe korytarze transportowe. Pochodną celu podstawowego jest również usprawnienie wymiany turystycznej oraz kulturowej pomiędzy krajami członkowskimi Unii Europejskiej. W wymiarze krajowym takie połączenie drogowe będzie istotnym szlakiem tranzytowym, łączącym centralną Polskę z regionami północno-wschodnimi, o niebagatelnym znaczeniu gospodarczym dla lokalnych ośrodków, znajdujących się na śladzie przedmiotowej inwestycji.

W dniu 20 października 2009 r. Rada Ministrów przyjęła rozporządzenie zatwierdzające docelowy przebieg trasy Via Baltica. Częściowo zrealizowana trasa ma biec z Warszawy drogą ekspresową S8 do Ostrowi Mazowieckiej, gdzie jako droga ekspresowa S61 będzie biegła nowym śladem przez Łomżę, Ełk i Suwałki do przejścia granicznego z Litwą w Budzisku.

Odcinki drogi ekspresowej S8, znajdujące się na terenie województwa mazowieckiego, leżące na szlaku Via Baltica, to Marki – Radzymin, Radzymin – Wyszaków, Wyszaków – Ostrów Mazowiecka. Z kolei droga ekspresowa S61 stanowi część trasy Via Baltica na odcinku od Ostrowi Mazowieckiej do Budziska. Trasa pobiegnie w korytarzu: Ostrów Mazowiecka – Łomża – Stawiski – Szczuczyn – Ełk – Raczki – Suwałki – Budzisko.

Obok planowanej trasy Via Baltica ważnym elementem dla transeuropejskiego korytarza transportowego jest budowa i modernizacja linii kolejowej Rail Baltica. Jest to międzynarodowa trasa kolejowa E75 o priorytetowym znaczeniu, łącząca Warszawę z Kownem, Rygą, Tallinem i Helsinkami. Rail Baltica w Polsce to 341 km trasy kolejowej, z czego 172 km to linia dwutorowa, a 169 km to linia kolejowa jednotorowa. W styczniu bieżącego roku Komisja Europejska zaakceptowała dziewięć najważniejszych korytarzy transportowych, które będą budowane w latach 2014–2020. Linia kolejowa Rail Baltica znalazła się w tym gronie, tak więc jeśli inwestycję uda się na czas przygotować, zostanie ona w całości sfinansowana z funduszy unijnych.

Mając powyższe na względzie, zwracam się do Pani Minister z pytaniem: jaki jest przewidywany czas realizacji budowy niedokończonych odcinków drogi ekspresowej S8 i S61 (trasy Via Baltica) oraz kiedy ma zostać zmodernizowana trasa kolejowa Warszawa – Białystok do przejścia granicznego z Litwą (trasa Rail Baltica)?

Łączę wyrazy szacunku
Anna Aksamit

Odpowiedź

Warszawa, 17 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na przesłane przez Panią Marię Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu RP, przy piśmie z 29 maja 2014 r. (znak: BPS/043-54-2330/14), oświadczenie senator Anny Aksamił w sprawie budowy trasy Via Baltica oraz modernizacji trasy kolejowej Rail Baltica informuję, co następuje.

Trwają prace nad nowym, kompleksowym Programem Budowy Dróg Krajowych na lata 2014–2020, który obejmie całość inwestycji na nową perspektywę finansową UE. Z uwagi na obecny etap zaawansowania prac nad nową perspektywą, w tym m.in. zatwierdzenie przez Komisję Europejską Umowy Partnerstwa, nowy Program obejmować będzie całość dostępnych środków finansowych przeznaczonych na realizację inwestycji, zarówno ze środków UE, jak i środków Krajowego Funduszu Drogowego.

Dokument Implementacyjny do Strategii Rozwoju Transportu do 2020 r. (z perspektywą do 2030 r.) z marca 2014 r. wskazuje, które zadania w ciągach dróg ekspresowych mają szanse ubiegać się o dofinansowanie UE, czyli mogą być też ujęte w nowym Programie:

- Odcinek S8 Radziejowice – Białystok, planowany do sfinansowania ze środków Funduszu Spójności, planowana data zakończenia robót budowlanych to 2018 r.
- Odcinek S61 Ostrów Mazowiecka – obwodnica Augustowa, planowany do sfinansowania ze środków Connecting Europe Facility (lista rezerwowa), wstępnie planowana data zakończenia robót budowlanych to 2020 r.
- Odcinek S61 Obwodnica Augustowa – gr. państwa, planowany do sfinansowania ze środków Connecting Europe Facility (lista podstawowa, odcinek przewidywany do zgłoszenia przez Polskę w pierwszym konkursie CEF), wstępnie planowana data zakończenia robót budowlanych to 2020 r.

Wspomniany odcinek S8 znalazł się w załączniku nr 5 do Programu Budowy Dróg Krajowych na lata 2011–2015, tj. zostało zapewnione finansowanie na jego realizację i na przełomie bieżącego roku planowane jest ogłoszenie postępowania przetargowego.

W przypadku S61, w związku z nową perspektywą finansową UE 2014–2020, resort infrastruktury i rozwoju podjął działania polegające na kontynuacji realizacji inwestycji drogowych, których celem będzie budowa spójnej sieci drogowej. W ramach wskazanych odcinków rozważa się realizację całego korytarza Via Baltica (S61).

Oдноśnie do infrastruktury kolejowej, realizacja całego polskiego odcinka linii kolejowej Rail Baltica zostanie przeprowadzona w perspektywach finansowych UE 2007–2013 oraz 2014–2020.

W trakcie modernizacji znajduje się odcinek Warszawa Rembertów – Zielonka – Tuszcz (Sadowne), który objęty jest zakresem projektu dofinansowanego ze środków UE w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2007–2013 (nr 7.1–22.1). Planowana data zakończenia prac: 2015 r. Całkowity koszt projektu to ponad 1,6 mld zł.

Zgodnie z zapisami projektu Dokumentu Implementacyjnego do Strategii Rozwoju Transportu do 2020 roku (z perspektywą do 2030 roku) w perspektywie finansowej UE 2014–2020 planuje się realizację kolejnych etapów modernizacji linii Rail Baltica:

- odcinek Sadowne – Białystok wraz z robotami pozostałymi na odcinku Warszawa Rembertów – Sadowne – przeznaczony jest do modernizacji ze źródeł in-

strumentu Connecting Europe Facility („Łącząc Europę”), a roboty budowlane planowane są na lata 2016–2020. Przewidywany koszt całkowity tego odcinka wynosi 3 mld zł;

- odcinek Białystok – Suwałki – Trakiszki (granica państwa) – finansowanie ze środków instrumentu Connecting Europe Facility, planowane lata budowy: 2017–2020, szacunkowy koszt: 2,5 mld zł.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Zbigniew Rynasiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senator Anny Aksamit

skierowane do ministra spraw wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza

Szanowny Panie Ministrze!

W związku prośbą o interwencję skierowaną do mnie przez mieszkańców gminy Zielonka położonej w powiecie wołomińskim oraz burmistrza miasta zwracam się z uprzejmą prośbą o przeanalizowanie problemu związanego z planami likwidacji lub ograniczenia działalności Komisariatu Policji w Zielonce.

Komisariat Policji w Zielonce, którego powstanie datuje się na lata trzydzieste XX wieku, jest obecnie jedną z siedmiu jednostek wchodzących w skład Komendy Powiatowej Policji w Wołominie. Terytorialny zasięg działania jednostki pokrywa się z obszarem administracyjnym prawie dwudziestotysięcznego miasta Zielonki. W strukturze organizacyjnej komisariatu funkcjonują zespół patrolowo-interwencyjny i zespół dzielnicowy. Jest także stanowisko do walki z przestępczością gospodarczą oraz zespół dyżurnych. Gwarantem poczucia bezpieczeństwa mieszkańców jest funkcjonowanie komisariatu policji.

Samorząd miasta Zielonki w trosce o bezpieczeństwo mieszkańców od wielu lat wspiera Komisariat Policji w Zielonce znacznymi środkami finansowymi, współfinansując budowę budynku dzisiejszego komisariatu, fundując nagrody dla policjantów pracujących w Zielonce, wspierając zakup sprzętu, w tym samochodów, oraz rozbudowując miejski monitoring. Obecnie finansowane są patrole służb ponadnormatywnych. Współpraca policji z samorządem w gminie była zawsze oceniana jako współpraca na wysokim poziomie.

Od czasu potwierdzenia informacji o zamiarze likwidacji Komisariatu Policji w Zielonce (również w Jadowie, powiat wołomiński) mieszkańcy miasta Zielonki oraz władze samorządowe gminy i powiatu, obawiając się obniżenia poziomu bezpieczeństwa w mieście, wyrażają swój stanowczy sprzeciw wobec likwidacji komisariatu. Należy podkreślić, że plany restrukturyzacji komendy powiatowej policji dotyczące likwidacji komisariatu w Zielonce nie były konsultowane z władzami samorządowymi ani z mieszkańcami i są wbrew interesom i bezpieczeństwu społecznemu. Rada Miasta Zielonki na nadzwyczajnej sesji dnia 21 maja 2014 r. podjęła jednogłośnie uchwałę sprzeciwiającą się planom likwidacji Komisariatu Policji w Zielonce. W tej samej sprawie w trybie nadzwyczajnym zwołana została sesja rady powiatu. Sprzeciw wyrażają także mieszkańcy miasta w postaci społecznie zbieranych podpisów pod petycją w obronie utrzymania działalności komisariatu.

Zapowiedź likwidacji Komisariatu Policji w Zielonce oraz Komisariatu Policji w Jadowie wywołała również moje ogromne zaniepokojenie. Usytuowanie komisariatu na terenie gminy wpływa prewencyjnie na przestępczość oraz gwarantuje mieszkańcom skuteczne działania policji.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o przyjrzenie się tej sprawie oraz podjęcie działań zmierzających do zaniechania realizacji planów restrukturyzacyjnych dotyczące likwidacji lub ograniczenia działalności Komisariatu Policji w Zielonce oraz Komisariatu Policji w Jadowie.

Łączę wyrazy szacunku
Anna Aksamit

Odpowiedź

Warszawa, 2 lipca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 29 maja 2014 roku (sygn. BPS/043-54-2331/14), dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatora RP Panią Annę Aksamit podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 roku w sprawie *planów likwidacji lub ograniczenia działalności komisariatu Policji w Zielonce oraz komisariatu Policji w Jadowie*, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 roku o *Policji* (t.j.: Dz. U. z 2011 roku, Nr 287, poz. 1687 z późn. zm.), organem właściwym w sprawach organizacji Policji na terenie województwa jest komendant wojewódzki (Stołeczny) Policji, a na terenie powiatu komendant powiatowy Policji. W ich kompetencji pozostaje właściwe rozdysponowanie sił i środków poprzez tworzenie jednostek Policji na określonym terenie. W wyłącznej kompetencji Komendanta Stołecznego Policji i Komendanta Powiatowego Policji (KPP) w Wołominie pozostaje wypracowanie właściwej organizacji jednostek Policji usytuowanych na terenie powiatu wołomińskiego, tak aby liczba policjantów dostosowana była do liczby mieszkańców, wielkości terenu, stopnia zagrożenia przestępczością oraz do realizacji ustawowych zadań Policji.

Z informacji Komendy Głównej Policji wynika, iż w KPP w Wołominie trwają prace analityczne dotyczące organizacji tej jednostki oraz podległych komisariatów. Rozpatrywana jest likwidacja dwóch jednostek organizacyjnych – Komisariatu Policji w Zielonce i Komisariatu Policji w Jadowie. Wskazana reorganizacja nie skutkowałąby zmniejszeniem stanu etatowego i brakiem obecności policjantów na opisywanym terenie. W wymienionych jednostkach likwidacji uległyby stanowiska kierownicze (komendant i zastępca komendanta) i stanowiska dyżurnych, pozostałe stanowiska policyjne pozostawione byłyby w budynkach zajmowanych obecnie przez ww. komisariaty. Zmiany dotyczyłyby natomiast podległości wskazanych jednostek, w przypadku Komisariatu Policji w Zielonce, właściwym w zakresie kierowania byłby Komendant Komisariatu Policji w Ząbkach.

Projektowane przez Komendanta Powiatowego Policji w Wołominie zmiany, uzasadnione są w szczególności zapewnieniem odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa na terytorialnie właściwym obszarze. Wzmocnienie etatowe dotyczyłoby Komisariatu Policji w Ząbkach i Komisariatu Policji w Markach, a zmiany organizacyjne objęłyby funkcjonujący w KPP w Wołominie Wydział do walki z Przestępczością Gospodarczą, do którego zostałyby przeniesione Jednoosobowe Stanowiska do walki z Przestępczością Gospodarczą, usytuowane obecnie w strukturach organizacyjnych komisariatów Policji podległych Komendzie Powiatowej Policji w Wołominie.

Należy wskazać, że Komendant Powiatowy Policji w Wołominie, mając na uwadze dobro mieszkańców i istotę funkcjonowania lokalnej Policji, w dniach od 19 do 23 maja 2014 roku uczestniczył w nadzwyczajnych posiedzeniach władz samorządowych (Rady Powiatu Wołomińskiego), podczas których przedstawił proponowane zmiany. Z uwagi na fakt, że projektowane przekształcenia w organizacji Policji na obszarze powiatu wołomińskiego nie zostały przyjęte jako ostateczne rozwiązanie, dalsze konsultacje w przedmiotowym zakresie będą kontynuowane.

Według zapewnień Komendanta Stołecznego Policji i Komendanta Powiatowego Policji w Wołominie, reorganizacja przeprowadzana w powiecie wołomińskim nie może

wpłynąć na pogorszenie stanu bezpieczeństwa i porządku publicznego. Prowadzone prace analityczne zmierzają przede wszystkim do tego, aby ewentualne zmiany sprzyjały lepszej i bardziej efektywnej pracy Policji na tym obszarze.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że reorganizacja, która miałaby być przeprowadzona według powyższych założeń zaplanowana jest na drugie półrocze 2014 roku.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z up. Grzegorz Karpiński
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna

skierowane do minister nauki i szkolnictwa wyższego Leny Kolarskiej-Bobińskiej

Szanowna Pani Minister!

Pragnę zwrócić uwagę Pani Minister na problem, z jakim borykają się mniejsze ośrodki akademickie, które w dużym stopniu zapewniają w mniejszych miejscowościach dostęp do edukacji na poziomie wyższym osobom, które z różnych względów mają utrudniony dostęp do wiedzy na poziomie wyższym.

Rektorzy państwowych wyższych szkół zawodowych, którym powierzono misję prowadzenia kształcenia dopasowanego do lokalnych uwarunkowań rynku pracy, uwzględniającego nauczanie w zakresie poszukiwanych przez pracodawców umiejętności i kompetencji, w wyniku zmian w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym z 2011 r., napotykają przeszkody, które powodują, że ich zadanie staje się bardzo trudne do zrealizowania.

Obecny stan prawny (art. 129 ust. 1 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym) wymaga, aby każdy nauczyciel akademicki chcący podjąć pracę na dodatkowym etacie w innej uczelni uzyskał zgodę rektora uczelni macierzystej. Praktyka PWSZ ostatnich lat pokazuje, jak bardzo uciążliwe może być to rozwiązanie. Z dużym ubolewaniem należy stwierdzić, że w większości przypadków rektorzy nie udzielają takiej zgody, argumentując to tym, że dodatkowe zatrudnienie wykładowcy na innej uczelni może, w ich ocenie, prowadzić do konfliktu interesów i może się wiązać z ryzykiem niepoświęcenia dostatecznej ilości czasu na wykonywanie obowiązków dydaktycznych, naukowych itp.

Co do zasady jest to słuszne rozwiązanie, które w teorii ma służyć podniesieniu jakości kształcenia wyższego i zapewnieniu optymalnego zaangażowania pracownika akademickiego. Jednak stosując to rozwiązanie, zapomniano niestety o mniejszych ośrodkach, które nie są w stanie samodzielnie wykształcić własnej kadry, na przykład poprzez finansowanie przewodów doktoranckich czy habilitacyjnych.

W moim odczuciu błędnie przyjęto, że państwowe wyższe szkoły zawodowe są konkurencją dla dużych ośrodków akademickich, które swoje siedziby mają na ogół w stolicach województw. Tymczasem oferta PWSZ kierowana jest do osób pochodzących z rodzin niezamożnych i ma wyrównywać szanse i różnice społeczne powstałe w związku z miejscem zamieszkania osoby chcącej zdobyć wyższe wykształcenie.

Wobec tego zwracam się do Pani Minister z następującymi pytaniami.

Czy ministerstwo może rozważyć zmianę restrykcyjnego zapisu art. 129 ust. 1 ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym w taki sposób, aby nauczyciel akademicki miał prawo podjąć pracę na jednym dodatkowym etacie w innej szkole wyższej i miał obowiązek poinformować o tym rektora uczelni macierzystej, bez konieczności uzyskiwania jego zgody? Jest to postulat logiczny, ponieważ wykładowca uczelni może w myśl art. 129 ust. 6 ww. ustawy podjąć dodatkowe zatrudnienie w urzędach publicznych, instytucjach kultury, jednostkach wymiaru sprawiedliwości itd., bez konieczności uzyskiwania zgody rektora. Oczywiście wszyscy zdają sobie sprawę, że dodatkowe zajęcie będzie nauczyciela akademickiego absorbować i będzie miał mniej czasu na działalność dydaktyczną i naukową.

Czy Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego jest w stanie pomóc uczelniom publicznym, takim jak PWSZ, w kształceniu własnej kadry naukowej, na przykład poprzez finansowanie badań, przewodów doktoranckich i habilitacyjnych, poprzez stworzenie funduszu na ten cel? Rzeczywistość wygląda w ten sposób, że z jednej strony ogranicza się możliwość podejmowania dodatkowego zatrudnienia przez wykładowców z dużych ośrodków akademickich, a z drugiej strony w żaden sposób nie wspiera się finansowo publicznych uczelni, takich jak PWSZ, w kształceniu własnej kadry. Taka polityka prowadzi wprost do paraliżu niedużych uczelni, które mają problem ze spełnieniem tzw. minimum kadrowego. Nie wspominam już o spadku jakości kształcenia.

Kolejnym problemem podnoszonym przez rektorów państwowych wyższych szkół zawodowych, które, jak sama nazwa wskazuje, kształcą w kierunku wykonywania konkretnego zawodu, jest kwestia praktyk studenc-

kich. Nie budzi wątpliwości zasadność zwiększania roli praktyk studenckich w programie kształcenia – korzystają na tym studenci, uczelnia i przyszli pracodawcy. W projekcie nowelizacji ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym zabrakło jednak, zdaniem rektorów uczelni odpowiedzialnych za praktyczną stronę kształcenia, odpowiedniego zabezpieczenia finansowego do zwiększenia zakresu praktyk do trzech miesięcy. Rektorzy, którzy mają wieloletnie doświadczenie w organizowaniu praktyk studenckich, stoją na stanowisku, że bez należytego wynagrodzenia opiekuna praktyk i zapewnienia odpowiedniego programu nie zapewni się odpowiedniej motywacji opiekunów, co może się bezpośrednio przełożyć na znikomą wartość takiego stażu. Proszę o odpowiedź na pytanie, czy ministerstwo dostrzega problem i czy jest w stanie wygospodarować środki, które mogłyby zostać przeznaczone na ten cel?

Mieczysław Augustyn

Odpowiedź

Warszawa, 12 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Mieczysława Augustyna (przekazane pismem nr BPS/043-54-2332/14 z dnia 29 maja br.), pragnę przedstawić następujące wyjaśnienia.

W przepisach art. 129 ustawy – *Prawo o szkolnictwie wyższym* określono, że nauczyciel akademicki zatrudniony w uczelni publicznej może podjąć lub kontynuować zatrudnienie w ramach stosunku pracy tylko u jednego dodatkowego pracodawcy prowadzącego działalność dydaktyczną lub naukowo-badawczą. Podjęcie lub kontynuowanie takiego zatrudnienia wymaga uzyskania zgody rektora. Rektor odmawia wyrażenia takiej zgody, jeżeli świadczenie usług dydaktycznych lub naukowych u innego pracodawcy zmniejsza zdolność prawidłowego funkcjonowania uczelni lub wiąże się z wykorzystaniem jej urządzeń technicznych i zasobów uczelni. Sposób oceny i przesłanki wskazanej oceny pozostawiono do swobodnej decyzji władz uczelni, co jest związane z różnorodnością zadań i funkcji wykonywanych przez poszczególnych nauczycieli akademickich w uczelniach. Należy podkreślić, że ustawa wprowadziła wówczas trzyletni okres na dostosowanie zatrudnienia nauczycieli akademickich do ww. przepisów.

Ustawa – *Prawo o szkolnictwie wyższym* nie ogranicza możliwości świadczenia przez nauczycieli akademickich pracy w ramach umów cywilnoprawnych. Wiąże się to, m.in. z udziałem nauczycieli akademickich w realizacji grantów i innych projektów badawczych właśnie w ramach takich umów. Istnieje także możliwość podjęcia dodatkowego zatrudnienia w ramach stosunku pracy bez zgody rektora u pracodawcy, który nie prowadzi działalności dydaktycznej lub naukowo-badawczej w rozumieniu ustawy. Ważne jest również, że nauczyciel akademicki prowadzący działalność gospodarczą, jedynie informuje o tym rektora uczelni, która jest dla niego podstawowym miejscem pracy, a nie jak dotychczas – występuje o zgodę na prowadzenie takiej działalności.

Pragnę uprzejmie wyjaśnić, że kształt i zakres powyższych rozwiązań, wprowadzonych w związku z reformą szkolnictwa wyższego w 2011 r., wynika z podstawowego celu ograniczenia wieloletowości nauczycieli akademickich, jakim jest podniesienie

jakości kształcenia w uczelniach oraz zwiększenie efektywności systemu szkolnictwa wyższego. Jednym ze strategicznych celów polityki rządu w obszarze szkolnictwa wyższego jest położenie nacisku na efekty działalności uczelni, a w szczególności na jakość prowadzonych badań naukowych i dydaktyki, oraz powiązanie uczelni z otoczeniem społeczno-gospodarczym. Przyjęte rozwiązanie tworzy warunki do tego, aby studenci i uczelnie byli lepiej przygotowani do dynamicznie zmieniającej się sytuacji społecznej i gospodarczej, a także by polskie szkolnictwo wyższe wraz z kadrami akademicką mogło osiągać coraz lepszą pozycję w świecie. Koncentracja na pracy naukowo-dydaktycznej jest bowiem warunkiem koniecznym do osiągnięcia wyników naukowych na światowym poziomie. Ograniczenie wieloletowości, dzięki któremu nauczyciele akademicy mogą bardziej zaangażować się w tworzenie skutecznego modelu kształcenia w macierzystej uczelni, sprzyja osiągnięciu tych celów.

Powyższe regulacje zapobiegają jednocześnie obniżaniu standardu nauczania w szkołach wyższych, do którego nieuchronnie dochodzi w wyniku podejmowania zbyt wielu zobowiązań pracowniczych przez nauczycieli akademickich. Rozproszenie uwagi i czasu pracy pracownika na realizacji procesu kształcenia w wielu uczelniach, nie zawsze na najwyższym poziomie, z odstępniem od kontynuacji lub po prostu porzuceniem pracy naukowej, wpływa negatywnie na poziom badań naukowych i kształcenia.

Przyjęte rozwiązania stwarzają także rektorowi uczelni publicznej odpowiednie warunki prawne do kreowania przez niego właściwej polityki kadrowej, spójnej z obecną polityką w zakresie szkolnictwa wyższego, ukierunkowaną na znaczącą poprawę wskaźników jakościowych. Na rektorze spoczywa obowiązek zapewnienia jak najlepszego funkcjonowania uczelni oraz oferowania dydaktyki i badań naukowych na jak najwyższym poziomie, w tym zapewnienia studentom dostępności nauczycieli akademickich.

Ograniczenie wieloletowości sprzyja budowaniu przez wszystkie uczelnie publiczne i niepubliczne własnej kadry akademickiej, stworzy realną perspektywę stabilnego zatrudnienia osób młodych wchodzących na rynek pracy ze stopniem naukowym doktora. Również państwowe wyższe szkoły zawodowe będą musiały zwiększyć poziom inwestycji w rozwój własnej kadry.

Odnosząc się do kwestii roli i funkcjonowania państwowych wyższych szkół zawodowych, pragnę wskazać, że projekt ustawy o zmianie ustawy – Prawo o szkolnictwie wyższym oraz niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 2085) zakłada zmiany mające na celu, m.in. zróżnicowanie wymogów stawianych różnym typom uczelni. Będą one polegać przede wszystkim na wprowadzeniu w uczelni zawodowej obowiązku kształcenia na kierunkach o profilu praktycznym rozwijających praktyczne umiejętności studentów.

Jednocześnie projekt przewiduje stworzenie uczelniom zawodowym dogodnych warunków prowadzenia takich studiów, w szczególności w zakresie przepisów określających minimum kadrowe.

W zakresie minimum kadrowego studiów drugiego stopnia i jednolitych studiów magisterskich o profilu praktycznym będzie możliwe zastąpienie samodzielnego nauczyciela akademickiego dwoma nauczycielami posiadającymi stopień naukowy doktora oraz znaczne doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią. Nauczyciela posiadającego stopień naukowy doktora będzie można zastąpić dwoma osobami z tytułem zawodowym magistra, oraz posiadającymi znaczne doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią w dziedzinie związanej z kierunkiem studiów. W obydwu przypadkach zmiany te nie mogą przekroczyć 50% liczby osób zaliczanych do minimum kadrowego. Obecnie taka możliwość istnieje tylko na studiach pierwszego stopnia o profilu praktycznym. Ponadto, nauczyciele akademicy zaliczani do minimum kadrowego kierunków studiów o profilu praktycznym posiadający doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią, będą mogli być zatrudnieni w niepełnym wymiarze czasu pracy (nie mniejszym niż 25%).

Proponowane zmiany umożliwią uczelniom zawodowym prowadzącym studia o profilu praktycznym pozyskiwanie kadry specjalistów, gdzie najważniejszym punktem odniesienia nie będą tylko posiadane przez nich stopnie naukowe, ale także doświadczenie zawodowe zdobyte poza uczelnią w dziedzinie związanej z kierunkiem studiów.

Zatem zmiana zasad tworzenia minimum kadrowego wychodzi naprzeciw oczekiwaniom wyższych szkół zawodowych, w tym i PWSZ.

Stanowiące kontynuację reformy szkolnictwa wyższego z 2011 r. nowe mechanizmy, powinny doprowadzić do wyraźnego odróżnienia zadań uczelni akademickich zobowiązanych do prowadzenia badań naukowych i ocenianych ze względu na ich realizację, od zadań uczelni zawodowych. System szkolnictwa wyższego składać się będzie w przyszłości z dwóch podstawowych typów uczelni: uczelni, kształcących przede wszystkim na profilu praktycznym, przygotowujących absolwentów do potrzeb rynku pracy we współpracy z otoczeniem społeczno-gospodarczym, oraz uczelni, koncentrujących się na ogólnoakademickich programach kształcenia. Nie oznacza to, że uczelnie zawodowe nie będą mogły realizować badań naukowych czy kształcić na profilu ogólnoakademickim. W uczelni zawodowej inicjatywa uruchomienia studiów o profilu ogólnoakademickim będzie powiązana z koniecznością budowania własnej kadry naukowej. Utworzenie takich studiów będzie możliwe, m.in. po uzyskaniu co najmniej pozytywnej oceny jakości kształcenia wydanej przez Polską Komisję Akredytacyjną na prowadzonym kierunku studiów o profilu praktycznym, rozpoczęciu prowadzenia badań naukowych i zatrudnieniu jako w podstawowym miejscu pracy określonej liczby nauczycieli akademickich.

Odnosząc się do postulatu wprowadzenia finansowania badań naukowych w państwowych uczelniach zawodowych, pozwalającego na rozwój własnej kadry, pragnę wyjaśnić, że ustawa z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615, z późn. zm.) zawiera regulacje umożliwiające uzyskiwanie przez państwowe wyższe szkoły zawodowe środków z budżetu państwa, przeznaczonych na finansowanie nauki i rozwój młodej kadry.

Obowiązujące przepisy przewidują wiele różnorodnych strumieni finansowania, z których mogą korzystać jednostki naukowe, którymi – zgodnie z art. 2 pkt 9 lit. a ww. ustawy – są podstawowe jednostki organizacyjne uczelni w rozumieniu statutu tej uczelni, prowadzące w sposób ciągły badania naukowe lub prace rozwojowe.

Jednym ze strumieni finansowania w ramach środków przyznawanych z budżetu na naukę, jest dotacja na działalność statutową jednostek naukowych. Finansowanie to obejmuje:

- 1) utrzymanie potencjału badawczego jednostki naukowej;
- 2) restrukturyzację jednostki naukowej;
- 3) utrzymanie specjalnego urządzenia badawczego w jednostce naukowej, a w zakresie infrastruktury informatycznej nauki – również w uczelni;
- 4) działalność polegającą na prowadzeniu badań naukowych lub prac rozwojowych oraz zadań z nimi związanych służących rozwojowi młodych naukowców oraz uczestników studiów doktoranckich;
- 5) utrzymanie i poszerzanie naukowych baz danych.

O przyznanie dotacji na ww. cele mogą ubiegać się wszystkie jednostki naukowe posiadające ustaloną kategorię naukową. Należy zauważyć, iż niektóre podstawowe jednostki organizacyjne państwowych wyższych szkół zawodowych (lub też całe uczelnie, jeśli statut nie przewiduje tworzenia podstawowych jednostek organizacyjnych), poddały się w 2013 r. ocenie działalności naukowej lub badawczo-rozwojowej, przeprowadzonej przez Komitet Ewaluacji Jednostek Naukowych, uzyskując na tej podstawie kategorię naukową, przyznaną przez Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Rozwój kadry naukowej może być finansowany z dotacji wskazanych w pkt 1 i 4. Podstawowym strumieniem finansowania w ramach działalności statutowej jest dotacja na utrzymanie potencjału badawczego (tzw. dotacja bazowa). Wysokość tej dotacji ustalana jest na podstawie jasnego, obowiązującego wszystkie jednostki naukowe algorytmu, określonego w załączniku nr 2 do rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 5 listopada 2010 r. w sprawie kryteriów i trybu przyznawania oraz rozliczania środków finansowych na naukę na finansowanie działalności statutowej (Dz. U. z 2014 r., poz. 90).

Ponadto, uprzejmie informuję, że istnieją źródła finansowania w zakresie wsparcia uczelni dotyczącego organizacji i realizacji praktyk studenckich.

Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego wspólnie z Narodowym Centrum Badań i Rozwoju przyznaje dodatkowe środki na staże dla studentów. W 2014 r. rozstrzygnięto konkurs, w ramach którego 47,5 mln zł trafiło do uczelni, które wspólnie z przedsiębiorstwami zorganizują co najmniej trzymiesięczne zawodowe staże dla swoich studentów. Poza sfinansowaniem staży, uczelnie będą mogły te pieniądze przeznaczyć, m.in. na zorganizowanie wykładów i zajęć z wybitnymi praktykami, zagraniczne wyjazdy studyjne dla studentów, czy wzmocnienie oferty Akademickich Biur Karier.

Jeszcze większa pula środków na staże będzie dostępna w ramach nowej perspektywy finansowej UE na lata 2014–2020. Jeden z głównych celów Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój (PO WER), następcy Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, jest lepsze dostosowanie kształcenia do potrzeb rynku pracy. Cel ten będzie realizowany przez szereg działań, wśród których można wskazać m.in.:

- 1) dostosowanie programów kształcenia do potrzeb społeczno-gospodarczych oraz ich realizacja, ukierunkowanych na wyposażanie studentów w praktyczne umiejętności, kompetencje miękkie potrzebne w przyszłej pracy oraz postawy przedsiębiorcze;
- 2) wsparcie realizacji studiów o profilu praktycznym, w tym studiów dualnych, kształcących równocześnie praktyczne umiejętności zawodowe i kompetencje miękkie studentów, dzięki uwzględnieniu, m.in. ściśle powiązanych z programem kształcenia staży i praktyk zawodowych;
- 3) wsparcie wysokiej jakości programów stażowych dla studentów i doktorantów (tego typu wsparcie może stanowić element działań w ramach realizowanych programów kształcenia, zamawiania kształcenia lub stanowić odrębny rodzaj projektów).

Planuje się, że w stażach i praktykach wspieranych ze środków europejskich będzie uczestniczyło ok. 40 tys. studentów. Łącznie na wsparcie w zakresie szkolnictwa wyższego w programie PO WER zostało przewidziane ponad 1 mld euro.

Wydaje się zatem, iż obecnie nie występuje konieczność modyfikowania istniejących przepisów bądź wprowadzania nowych regulacji w tym zakresie. Obowiązujące rozwiązania w pełni umożliwiają bowiem państwowym wyższym szkołom zawodowym korzystanie ze wszystkich środków finansowych i dotacji, na zasadach analogicznych do wszystkich innych jednostek naukowych.

Z wyrazami szacunku

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
prof. Marek Ratajczak

Oświadczenie senatora Ryszarda Bonisławskiego

skierowane do ministra spraw wewnętrznych Bartłomieja Sienkiewicza
oraz do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Jako parlamentarzysta ziemi łódzkiej pragnę wyrazić swoje poparcie dla postulowanych przez władze miasta Pabianic zmian legislacyjnych umożliwiających podjęcie efektywnej walki z handlem substancjami o działaniu psychoaktywnym, zwanymi potocznie dopalaczami.

Powszechna dostępność tego rodzaju środków na rynku to poważny problem społeczny dotyczący zwłaszcza osób bardzo młodych, szczególnie podatnych na wszelkiego rodzaju nowości i presję własnego środowiska. Osoby te ze względu na swój młody wiek często nie zdają sobie sprawy z zagrożeń, jakie niesie ze sobą używanie dopalaczy.

W opinii przedstawicieli instytucji powołanych do ochrony zdrowia działania podjęte w celu eliminacji problemu okazały się niewystarczające, a główną przyczyną tego stanu rzeczy jest brak precyzyjnych zapisów legislacyjnych umożliwiających skuteczną walkę z handlem dopalaczami.

Podjęmowane dotychczas działania, polegające na dopisywaniu nowych specyfików do listy substancji zabronionych zawartej w ustawie o przeciwdziałaniu narkomanii, nie są skuteczne, gdyż sprzedawcy stale wzbogacają swoją ofertę, zastępując środki zabronione innymi, nieobjętymi zakazem sprzedaży.

Mając to na uwadze, w pełni podzielam stanowisko władz samorządowych Pabianic, które domagają się zintensyfikowania prac nad wprowadzeniem zapisów ustawowych uniemożliwiających niepożądane wykorzystanie substancji o działaniu psychoaktywnym i obrót tymi środkami.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Bonisławski

**Odpowiedź
MINISTRA
SPRAW WEWNĘTRZNYCH**

Warszawa, 4 lipca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
w nawiązaniu do pisma z dnia 29 maja 2014 roku (sygn. BPS/043-54-2333-MSW/14), dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatora RP Pana Ryszarda Bonisławskiego podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 roku w sprawie *zmian legislacyjnych umożliwiających podjęcie efektywnej walki z handlem substancjami o działaniu psychoaktywnym*, uprzejmie informuję, że aktualnie trwają prace nad nowelizacją ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o *przeciwdziałaniu narkomanii* (t.j.: Dz. U. z 2012 roku, poz. 124), także w obszarze wskazanym w wystąpieniu. Inicjatorem i gospodarzem zmian legislacyjnych w przedmiotowej kwestii jest minister właściwy do spraw zdrowia.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
SPRAW WEWNĘTRZNYCH
z up. Grzegorz Karpiński
Podsekretarz Stanu

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2014.06.18

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Odpowiadając na oświadczenie Pana Senatora Ryszarda Bonisławskiego, przesłane przy piśmie Pani Marii Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałek Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 29 maja 2014 r., znak: BPS/043-54-2333-MZ/14, złożone podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie uprzejmie informuję, że praktyka prowadzenia nadzoru przez organy Państwowej Inspekcji Sanitarnej nad przestrzeganiem przez przedsiębiorców zakazu wytwarzania i wprowadzania do obrotu środków zastępczych, co wynika z przepisów ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1263, z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z 2012 r. poz. 124), wskazała na konieczność zmian niektórych regulacji prawnych w celu skuteczniejszego zabezpieczenia obywateli przed niebezpiecznymi dla nich substancjami. Mając powyższe na uwadze, został opracowany projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw, którego zasadniczym celem jest ułatwienie procedur związanych z możliwością kontroli przez Państwową Inspekcję Sanitarną przedsiębiorców wprowadzających do obrotu nowe substancje psychoaktywne oraz dostosowanie do procedur obowiązujących i praktykowanych w większości państw Unii Europejskiej. Ponadto, ww. projekt zakłada objęcie kontrolą ustawową 95 substancji, mających działanie psychoaktywne oraz wywierających wpływ na ośrodkowy układ nerwowy, których obecność stwierdzono w sklepach, z tzw. „dopalaczami”. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż mając na uwadze zagrożenia dla zdrowia publicznego stwarzane przez „dopalacze”, obecne prace legislacyjne w przedmiotowym zakresie dotyczą uwzględnienia w projekcie uwag zgłoszonych w ramach uzgodnień i konsultacji publicznych. Ze względu na zakres projektowanej regulacji oraz jej specjalistyczny charakter, uwagi zgłoszone w ramach ww. etapu wymagały omówienia podczas konferencji uzgodnieniowej, która odbyła w dniu 11 czerwca 2014 r. Projekt ustawy o zmianie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz niektórych innych ustaw w brzmieniu uwzględniającym ustalenia konferencji uzgodnieniowej został przekazany ponownie do uzgodnień i konsultacji publicznych w dniu 13 czerwca 2014 r. z 3-dniowym terminem zgłaszania uwag. Jednocześnie uprzejmie informuję, iż dalsze prace legislacyjne w przedmiotowym zakresie będą prowadzone w możliwie najkrótszych terminach.

Ponadto, w obliczu rosnącej podaży środków zastępczych w całej Europie oraz w sytuacji pozbawionego granic rynku wewnętrznego, rozwiązaniem w zakresie zmniejszenia zagrożenia dla zdrowia publicznego, które stwarzają nowe substancje psychoaktywne, będą wspólne przepisy Unii Europejskiej. W związku z powyższym, aktualnie procedowane unijne projekty dotyczą radykalnego przyspieszenia procedury wycofywania z rynku substancji psychoaktywnych. Projekty te zostały opracowane we Wniosku Komisji Europejskiej z dnia 17 września 2013 r. *Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego dyrektywy zmieniającej decyzję ramową Rady 2004/757/WSiSW z dnia 25 października 2004 r. ustanawiającą minimalne przepisy określające znamiona przestępstw i kar w dziedzinie nielegalnego handlu narkotykami w odniesieniu do definicji narkotyków (COM(2013) 618 wersja ostateczna)* oraz Wniosku rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowych substancji psychoaktywnych (COM(2013) 619 wersja ostateczna). Ww. projekty są efektem prac zainicjowanych w trakcie polskiego przewodnictwa w Radzie Unii Europejskiej w 2011 r. Doświadcze-

nia Państwowej Inspekcji Sanitarnej w zakresie zwalczania „dopalaczy”, a następnie środków zastępczych, stały się podstawą propozycji Polski w zakresie podjęcia prac nad ponadpaństwowym mechanizmem ułatwiającym walkę z nowymi substancjami psychoaktywnymi. Zasadne jest aby regulacje prawne obowiązujące w Unii Europejskiej były skoordynowane i jednorodne.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

Oświadczenie senatora Marka Borowskiego oraz senatora Jana Rulewskiego

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

W połowie sierpnia 2012 r. bez podania przyczyn odwołał pan profesora Jerzego Szaflika z trzech funkcji: konsultanta krajowego w dziedzinie okulistyki, członka rady transplantacyjnej przy ministrze zdrowia i dyrektora Banku Tkanek Oka w Warszawie. Jednocześnie Ministerstwo Zdrowia złożyło do Centralnego Biura Antykorupcyjnego zawiadomienie w sprawie rzekomych niejasności proceduralnych w zakresie przeszczepu rogówek. Działaniom tym towarzyszyły publicznie formułowane podejrzenia o korupcyjne zachowania profesora Szaflika, uczonego światowej sławy, prekursora nowoczesnych metod chirurgii oka, powszechnie szanowanego człowieka.

W tej bulwersującej sprawie wystosowaliśmy do Pana Ministra dwa oświadczenia, pierwsze 12 lipca 2013 r., a drugie – 29 października 2013 r. Zadaliśmy w nich następujące pytania.

Po pierwsze: jakie były wyniki dochodzenia prokuratorskiego? Ministerstwo odpowiedziało, że nie wie.

Po drugie: co wykazała kontrola przeprowadzona przez resortowe służby w Banku Tkanek Oka? Ministerstwo przyznało, że żadnych uchybień nie stwierdzono.

Po trzecie: czy zostały wprowadzone zapowiedziane ponad rok wcześniej przez Pana Ministra nowe przepisy dotyczące transplantacji? Odpowiedź brzmiała, że są przygotowywane.

Po czwarte: jak przedstawia się zapowiedziana również ponad rok wcześniej nowa formuła funkcjonowania konsultantów krajowych, mająca zapobiegać konfliktowi interesów? Ministerstwo poinformowało o przygotowywanym projekcie nowelizacji ustawy o konsultantach.

Po piąte: czy ministerstwo dokonało przeglądu konsultantów krajowych i wojewódzkich celem sprawdzenia, czy nie prowadzą oni jednocześnie – co Pan Minister określił jako niedopuszczalne – praktyki lub działalności prywatnej? Odpowiedź: ministerstwo nie podejmowało działań w tej sprawie.

Informujemy Pana Ministra, że pierwszy raz w dniu 15 lutego 2013 r., a ostatecznie w dniu 23 grudnia 2013 r. Prokuratura Okręgowa w Warszawie umorzyła postępowanie z wniosku Ministerstwa Zdrowia przeciwko profesorowi Jerzemu Szaflikowi, a sąd rejonowy w dniu 1 kwietnia 2014 r. oddalił zażalenie ministerstwa na decyzję prokuratury.

W związku z tym prosimy o udzielenie odpowiedzi w następujących kwestiach.

Po pierwsze: w jakim stanie znajdują się zapowiedziane prawie dwa lata temu nowe przepisy dotyczące transplantacji? Uprzejmie prosimy o przesłanie nam projektu tych przepisów.

Po drugie: prosimy o przestanie nam zapowiedzianego także przed prawie dwoma laty projektu nowelizacji ustawy o konsultantach.

*Po trzecie i najważniejsze: ze względu na wyniki postępowania prokuratorskiego oraz wyniki kontroli ministerialnej w kierowanym przez profesora Szaflika Banku Tkanek Oka prosimy o poinformowanie nas, a przez to również opinii publicznej, o tym, czy – a jeśli tak, to kiedy – pan minister zamierza wyrazić ubolewanie i przeprosić pana profesora Jerzego Szaflika za publiczne wysunięcie bezpodstawnych zarzutów podrywających jego autorytet w oczach pacjentów i w środowisku naukowym. *Errare humanum est*, ale jeśli w wyniku pochopnych zarzutów, zwłaszcza zarzutów wysuniętych przez wysokiego urzędnika państwowego, wyrządzono człowiekowi krzywdę, to trzeba umieć się do tego przyznać i tę krzywdę naprawić.*

Marek Borowski
Jan Rulewski

Odpowiedź

Warszawa, 2014.06.30

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

Na podstawie art. 49 ust. 4 i 5 uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 23 listopada 1990 r. Regulamin Senatu (M.P. z 2010 r. Nr 39, poz. 542 z późn. zm.), przekazuję poniżej odpowiedź na oświadczenie złożone przez Senatorów Pana Marka Borowskiego i Pana Jana Rulewskiego na 54. posiedzeniu Senatu w dniu 22 maja 2014 r. przesłane przy piśmie Wicemarszałka Senatu z dnia 29 maja 2014 r., znak: BPS/043-54-2334/14.

Odnosząc się do pytania w sprawie zmiany przepisów dotyczących transplantacji informuję, że obecnie trwają prace, których efektem będzie powstanie wstępnego projektu ustawy o zmianie ustawy o pobieraniu, przechowywaniu i przeszczepianiu komórek, tkanek i narządów. Przekazanie Panom Senatorom projektu przedmiotowej ustawy będzie mogło nastąpić dopiero po jego opracowaniu.

W odniesieniu do projektu ustawy o konsultantach w ochronie zdrowia informuję, że przedmiotowy projekt ustawy został przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 17 czerwca 2014 r. Wejście w życie przepisów zawartych w projekcie ustawy spowoduje zwiększenie jawności i przejrzystości działań podejmowanych przez osoby pełniące funkcję konsultantów, również w zakresie ich pozostałej aktywności zawodowej, tak by zapobiec potencjalnemu konfliktowi interesów, mogącemu wystąpić podczas podejmowania takiej aktywności oraz zapewnienie maksymalnej bezstronności przy wykonywaniu zadań konsultanta zarówno krajowego, jak i wojewódzkiego. Projekt przekazuję w załączeniu.

Informuję, że Pan Profesor Jerzy Szaflik został odwołany z funkcji konsultanta krajowego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 419, z późn. zm.).

Pragnę wskazać, że konsultant krajowy jest organem powoływanym przez Ministra Zdrowia, więc decyzja, co do dalszej współpracy leży w gestii Ministra Zdrowia.

Podkreślam, że stosowne działania podejmowane są w każdym przypadku powzięcia informacji o wystąpieniu konfliktu interesów w związku z pełnieniem funkcji przez konsultanta w ochronie zdrowia, w trosce o zachowanie najwyższych standardów etycznych.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Sławomir Neumann

USTAWA**z dnia.....****o zmianie ustawy o konsultantach w ochronie zdrowia**

Art 1. W ustawie z dnia 6 listopada 2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2009 r. Nr 52, poz. 419, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
  - „1. Konsultantem może być osoba, która posiada tytuł specjalisty w danej dziedzinie medycyny, farmacji lub innej dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia, a w przypadku braku specjalisty w danej dziedzinie – w dziedzinie pokrewnej, oraz daje rękojmię należytego i bezstronnego wykonywania zadań konsultanta”;
- 2) w art. 4:
  - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
    - „2. Minister właściwy do spraw zdrowia może zwrócić się o przedstawienie, w określonym terminie, kandydata do pełnienia funkcji konsultanta krajowego do:
      - 1) stowarzyszeń będących zgodnie z postanowieniami ich statutów towarzystwami naukowymi o zasięgu krajowym, zrzeszających specjalistów w danej dziedzinie medycyny, farmacji lub innej dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia, albo
      - 2) stowarzyszeń będących zgodnie z postanowieniami ich statutów towarzystwami naukowymi o zasięgu krajowym, zrzeszających specjalistów w dziedzinie pokrewnej do dziedziny, w której ma być powołany konsultant krajowy – w przypadku braku stowarzyszeń, o których mowa w pkt 1, lub
      - 3) właściwych krajowych samorządów zawodowych w ochronie zdrowia”;
    - b) uchyla się ust. 3–6;
  - 3) w art. 5 w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Przepisów art. 4 ust. 2 nie stosuje się”;
  - 4) w art. 7 w ust. 2:
    - a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) na wniosek ministra właściwego do spraw zdrowia – w przypadku konsultanta wojewódzkiego”;
    - b) po pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5–7 w brzmieniu:
      - „5) jeżeli nie wyłączył się od wykonania czynności, o której mowa w art. 8a, pomimo zaistnienia przesłanek tego wyłączenia;
      - 6) jeżeli nie złożył w terminie oświadczenia, o którym mowa w art. 8c ust. 1 lub oświadczenia, o którym mowa w art. 8d ust. 1, albo oświadczenie jest niezgodne ze stanem faktycznym;
      - 7) na wniosek Ministra Obrony Narodowej – w przypadku konsultanta, o którym mowa w art. 5 ust. 1”;
  - 5) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
    - „1. W przypadku odwołania konsultanta z przyczyn określonych w art. 7 ust. 2 pkt 2, 5 lub 6 albo jego śmierci, powołuje się konsultanta z pominięciem procedur, o których mowa w art. 4 ust. 2 oraz art. 6 ust. 4”;
  - 6) po art. 8 dodaje się art. 8a–8f w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Konsultant ma obowiązek wyłączenia się od wykonania czynności, której wykonanie:

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2009 r. Nr 76, poz. 641, z 2010 r. Nr 107, poz. 679 oraz z 2011 r. Nr 112, poz. 654.

- 1) mogłoby mieć wpływ na jego prawa lub obowiązki, lub
- 2) mogłoby mieć wpływ na prawa lub obowiązki:
  - a) podmiotu wymienionego w art. 8c ust. 1,
  - b) podmiotu, który przekazał korzyść określoną w art. 8d ust. 1,

2. W przypadku wyłączenia, konsultant informuje niezwłocznie organ, który go powołał. Przepisy ust. 8b stosuje się odpowiednio.

Art. 8b. 1. W przypadku wystąpienia czasowej przeszkody uniemożliwiającej wykonywanie zadań konsultanta krajowego, do wykonania zadania niecierpiącego zwłoki minister właściwy do spraw zdrowia wyznacza konsultanta krajowego w dziedzinie pokrewnej, a gdyby takiego nie było, właściwego konsultanta wojewódzkiego lub konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie pokrewnej, informując o tym właściwego wojewodę.

2. W przypadku wystąpienia czasowej przeszkody uniemożliwiającej wykonywanie zadań konsultanta wojewódzkiego, do wykonania zadania niecierpiącego zwłoki wojewoda wyznacza konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie pokrewnej, a gdyby takiego nie było, wojewoda zwraca się do właściwego konsultanta wojewódzkiego lub konsultanta wojewódzkiego w dziedzinie pokrewnej, pełniącego funkcję na terenie innego województwa, za zgodą właściwego wojewody.

Art. 8c. 1. Kandydat na konsultanta albo konsultant składa organowi powołującemu oświadczenie, zawierające informacje czy:

- 1) jest członkiem organów spółek handlowych, spółdzielni, stowarzyszeń, fundacji lub przedstawicielem albo pełnomocnikiem przedsiębiorców:
  - a) wykonujących działalność leczniczą, a jeżeli tak, to jakich,
  - b) wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu produktem leczniczym, substancjami czynnymi i wykorzystywanymi jako materiały wyjściowe przeznaczone do wytwarzania produktów leczniczych, środkiem spożywczym specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobem medycznym, a jeżeli tak, to jakich,
  - c) wykonujących działalność gospodarczą w zakresie doradztwa związanego z refundacją leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych, a jeżeli tak, to jakich,
  - d) wykonujących działalność ubezpieczeniową, a jeżeli tak, to jakich,
  - e) którzy złożyli wniosek o wydanie pozwolenia na dopuszczenie do obrotu produktu leczniczego albo uzyskali to pozwolenie lub złożyli wniosek o wydanie pozwolenia na import równoległy produktu leczniczego albo uzyskali to pozwolenie, a jeżeli tak, to jakich,
  - f) którzy są wytwórcami, importerami, autoryzowanymi przedstawicielami lub dystrybutorami wyrobów medycznych, a jeżeli tak, to jakich;
- 2) posiada akcje lub udziały w spółkach handlowych wykonujących działalność, o której mowa w pkt 1, lub udziały w spółdzielniach wykonujących działalność, o której mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakich;
- 3) jest współnikiem lub partnerem spółki handlowej lub stroną umowy spółki cywilnej wykonującej działalność w zakresie, o którym mowa w pkt 1, a jeżeli tak to w jakich;
- 4) wykonuje działalność gospodarczą w zakresie, o którym mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jaką;
- 5) wykonuje zajęcia zarobkowe na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej, zawartej z podmiotem:
  - a) wykonującym działalność, o której mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakim, lub
  - b) posiadającym akcje lub udziały w spółkach handlowych wykonujących działalność, o której mowa w pkt 1, lub udziały w spółdzielniach wykonujących działalność, o której mowa w pkt 1, a jeżeli taki to jakim, lub
  - c) będącym współnikiem lub partnerem spółki handlowej lub stroną umowy spółki cywilnej wykonującej działalność w zakresie, o którym mowa pkt 1, a jeżeli tak, to jakim;
- 6) jest członkiem organów lub pracownikiem podmiotów tworzących w rozumieniu przepisów o działalności leczniczej, a jeżeli tak, to jakich;

- 7) prowadzi badania naukowe lub prace rozwojowe w rozumieniu ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o zasadach finansowania nauki (Dz. U. Nr 96, poz. 615, z późn. zm.²⁾), które są finansowane przez podmiot:
  - a) wykonujący działalność, o której mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakie i dla jakiego podmiotu, lub
  - b) posiadający akcje lub udziały w spółkach handlowych wykonujących działalność, o której mowa w pkt 1, lub udziały w spółdzielniach wykonujących działalność o której mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakie i dla jakiego podmiotu, lub
  - c) będący wspólnikiem lub partnerem spółki handlowej lub stroną umowy spółki cywilnej wykonującej działalność w zakresie, o którym mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakie i dla jakiego podmiotu,
- 8) przystosowuje wyniki badań naukowych lub prac rozwojowych, o których mowa w pkt 7, do potrzeb praktyki lub je wdraża, a jeżeli tak to w jaki sposób i dla jakiego podmiotu;
- 9) prowadzi badania kliniczne w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. – Prawo farmaceutyczne (Dz. U z 2008 r. Nr 45, poz. 271, z późn. zm.³⁾), a jeżeli tak to jakie;
- 10) wykonuje zadania opiniodawcze i doradcze dla podmiotu:
  - a) wykonującego działalność, o której mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakie i dla jakiego podmiotu, lub
  - b) posiadającego akcje lub udziały w spółkach handlowych wykonujących działalność, o której mowa w pkt 1, lub udziały w spółdzielniach wykonujących działalność, o której mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakie i dla jakiego podmiotu, lub
  - c) będącego wspólnikiem lub partnerem spółki handlowej lub stroną umowy spółki cywilnej wykonującej działalność w zakresie, o którym mowa w pkt 1, a jeżeli tak, to jakie i dla jakiego podmiotu.
2. Kandydat na konsultanta składa oświadczenie, o którym mowa w ust. 1, w terminie 7 dni od dnia przedstawienia jego kandydatury organowi powołującemu.
3. Konsultant ma obowiązek złożenia kolejnego oświadczenia, o którym mowa w ust. 1, w przypadku jakiegokolwiek zmiany stanu faktycznego przedstawionego w poprzednim oświadczeniu, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia takiej zmiany.

Art. 8d. 1. Konsultant składa organowi powołującemu oświadczenie zawierające informacje o korzyściach o wartości wyższej niż 380 zł, w tym wyjazdach krajowych lub zagranicznych niezwiązanych z funkcją konsultanta, których koszt nie został pokryty przez instytucje go zatrudniające, uzyskanych od podmiotu:

- 1) wykonującego działalność, o której mowa w art. 8c ust. 1 pkt 1, lub
- 2) posiadającego akcje lub udziały w spółkach handlowych wykonujących działalność, o której mowa w art. 8c ust. 1 pkt 1, lub udziały w spółdzielniach wykonujących działalność, o której mowa w art. 8c ust. 1 pkt 1, lub
- 3) będącego wspólnikiem lub partnerem spółki handlowej lub stroną umowy spółki cywilnej wykonującej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 8c ust. 1 pkt 1 – w terminie 14 dni od dnia otrzymania korzyści.

2. Kwota, o której mowa w ust. 1, podlega corocznej waloryzacji o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej. Zwaloryzowana kwota jest publikowana na stronach Biuletynu Informacji Publicznej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw zdrowia. Zwaloryzowaną kwotę stosuje się od dnia publikacji.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2011 r. Nr 84, poz. 455 i Nr 185, poz. 1092, z 2013 r. poz. 675 oraz 2014 r. poz. 379 i 423.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505 i Nr 234, poz. 1570, z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 31, poz. 206, Nr 92, poz. 753, Nr 95, poz. 788 i Nr 98, poz. 817, z 2010 r. Nr 78, poz. 513 i Nr 107, poz. 679, z 2011 r. Nr 63, poz. 322, Nr 82, poz. 451, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 113, poz. 657 i Nr 122, poz. 696, z 2012 r. poz. 1342 i 1544 oraz z 2013 r. poz. 1245.

Art. 8e. 1. Oświadczenia kandydata na konsultanta, w przypadku jego powołania, oraz konsultanta, o których mowa w art. 8c ust. 1 i art. 8d ust. 1, są publikowane w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Zdrowia.

2. Oświadczenia, o których mowa w art. 8c ust. 1 i art. 8d ust. 1, weryfikuje Centralne Biuro Antykorupcyjne.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze: rozporządzenia, wzory oświadczeń, o których mowa w art. 8c ust. 1 i art. 8d ust. 1, biorąc pod uwagę zakres informacji wskazanych w art. 8c ust. 1 i art. 8d ust. 1.

Art. 8f. Oświadczenia, o których mowa w art. 8c ust. 1 i art. 8d ust. 1, kandydat na konsultanta albo konsultant składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań”;

7) w art. 10 w ust. 2 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) występowanie z wnioskiem do ministra właściwego do spraw zdrowia o odwołanie konsultanta wojewódzkiego”;

8) w art. 12:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Konsultant krajowy, o którym mowa w art. 4, zwołuje posiedzenie zespołu, o którym mowa w ust. 1, z udziałem konsultantów, o których mowa w art. 5, nie rzadziej niż raz na pół roku, powiadamiając właściwych konsultantów o terminie, miejscu i przedmiocie posiedzenia na co najmniej 14 dni przed jego terminem”;

b) dodaje się ust. 5 i 6 w brzmieniu:

„5. Konsultant krajowy, o którym mowa w art. 4, przekazuje ministrowi właściwemu do spraw zdrowia protokół z posiedzenia zespołu, o którym mowa w ust. 3, nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia posiedzenia zespołu.

6. Konsultant krajowy, o którym mowa w art. 5 ust. 1, przekazuje Ministrowi Obrony Narodowej pisemną informację z posiedzenia zespołu, o którym mowa w ust. 3, nie później niż w terminie 30 dni od dnia zakończenia posiedzenia zespołu”;

9) w art. 14:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Konsultant krajowy, o którym mowa w art. 4, może polecić konsultantowi wojewódzkiemu w tej dziedzinie medycyny wykonanie określonego zadania mieszczącego się w zakresie zadań konsultanta wojewódzkiego, określając termin jego wykonania”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Informację o wydaniu polecenia, o którym mowa w ust. 1, konsultant krajowy przekazuje ministrowi właściwemu do spraw zdrowia oraz właściwemu wojewodzie”;

c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Do konsultantów, o których mowa w art. 5, przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio”.

Art. 2. 1. Konsultanci w ochronie zdrowia powołani przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy pełnią funkcję do końca kadencji, na którą zostali powołani.

2. Konsultanci, o których mowa w ust. 1, składają oświadczenie, o którym mowa w art. 8c ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. W przypadku niezłożenia tego oświadczenia organ, który powołał konsultanta, odwołuje go.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

**Oświadczenie senatorów Henryka Ciocha,
Grzegorza Biereckiego oraz Grzegorza Czeleja**

skierowane do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Krzysztofa Kwiatkowskiego

Szanowny Panie Prezesie!

Na 40. posiedzeniu Senatu RP w dniu 3 października 2013 r. złożyliśmy oświadczenie skierowane do ministra Skarbu Państwa Włodzimierza Karpińskiego i prezesa Agencji Rozwoju Przemysłu SA Wojciecha Dąbrowskiego, dotyczące sprzedaży chińskiemu inwestorowi większościowego pakietu akcji Fabryki Łożysk Tocznych – Kraśnik SA będącego w dyspozycji Skarbu Państwa. Uzyskane wyjaśnienia dotyczyły nie wszystkich poruszanych przez nas kwestii. Na najważniejsze nasze pytanie nie uzyskaliśmy odpowiedzi.

W związku z tym zwracamy się z zapytaniem, czy minister Skarbu Państwa i prezes Agencji Rozwoju Przemysłu mogli nie ujawnić senatorom RP treści umowy z dnia 20 maja 2013 r. zawartej pomiędzy Agencją Rozwoju Przemysłu SA i ZXY Luxembourg Investment S.a.r.l., a w szczególności, czy mogli odmówić podania ceny transakcyjnej sprzedanego większościowego pakietu 89,15% akcji przysługujących Skarbowi Państwa?

Zwracamy się również o ewentualne zbadanie przedmiotowej transakcji z punktu widzenia jej zgodności z regulacjami unijnymi oraz ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (DzU z 2013 r., nr 216).

*Z poważaniem
Henryk Cioch
Grzegorz Bierecki
Grzegorz Czelej*

Odpowiedź

Warszawa, 12 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pani Marszałek Marii Pańczyk-Pozdziej z dnia 29 maja 2014 r., przekazujące oświadczenie złożone przez Pana Senatora Henryka Ciocha na 54. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., zawierające prośbę o zbadanie przez Najwyższą Izbę Kontroli transakcji sprzedaży zagranicznemu inwestorowi większościowego pakietu akcji Fabryki Łożysk Tocznych – Kraśnik SA, będącego w dyspozycji Skarbu Państwa i jej zgodności z regulacjami unijnymi oraz ustawy z 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji, uprzejmie informuję, co następuje.

NIK rozważa możliwość podjęcia kontroli w Fabryce Łożysk Tocznych – Kraśnik SA w zakresie wskazanym we wniosku Senatorów RP, w ramach zgłoszonej do planu pracy NIK na 2015 r. kontroli pod roboczym tytułem „Realizacja interesów Skarbu Państwa w spółkach nadzorowanych przez Ministra Skarbu Państwa”. Przewidywany zakres przedmiotowy tej kontroli będzie obejmował m.in. zagadnienia, o których zbadanie wnioskuje Panowie Senatorowie. Jednocześnie czuję się w obowiązku zwrócić uwagę, że – jak wynika z pisma wnioskodawców – najważniejszy dokument transak-

cji prywatyzacyjnej, dotyczącej Fabryki Łożysk Toczných w Kraśniku, czyli umowa nabycia akcji przez inwestora zagranicznego, objęty został tajemnicą przedsiębiorcy. Oznacza to w praktyce, że wszelkie ustalenia kontroli NIK dotyczące szczegółowych postanowień tej umowy i sposobu jej realizacji, nie będą mogły być opublikowane, a więc i zaprezentowane wnioskodawcom. O ostatecznej decyzji co do podjęcia kontroli poinformuję Pana Marszałka odrębnym pismem.

Informuję również, że w bieżącym roku, w ramach kontroli planowej „*Restrukturyzacja przedsiębiorców przez Agencję Rozwoju Przemysłu SA, finansowana ze środków Funduszu Restrukturyzacji Przedsiębiorców*”, zbadane zostanie wykorzystanie przez Fabrykę Łożysk Toczných w Kraśniku pomocy publicznej otrzymanej na ratowanie i restrukturyzację, w łącznej kwocie 32,5 mln zł. O udzieleniu tej pomocy jest mowa w piśmie Wiceprezesa Zarządu Agencji Rozwoju Przemysłu SA Pana Marcina Zielińskiego, stanowiącego załącznik do wniosku Senatorów RP.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Kwiatkowski

**Oświadczenie senatora Leszka Czarnobaja
oraz senatora Romana Zaborowskiego**

skierowane do minister edukacji narodowej Joanny Kluzik-Rostkowskiej

Szanowna Pani Minister!

Starosta kwidzyński przesłał do biura senatora Leszka Czarnobaja kopię pisma skierowanego do Ministerstwa Edukacji Narodowej w dniu 18 grudnia 2014 r. zawierającego prośbę o wykładnię zapisu art. 90 ust. 3 ustawy o systemie oświaty, a także wniosek o zmianę treści ustawy w tym punkcie. Z uwagi na pojawiające się w czasie naszych spotkań z samorządowcami podobne problemy z interpretacją wspomnianego zapisu, jak również z uwagi na brak, jak dotąd, reakcji MEN na sformułowane w treści pisma wnioski (kopia pisma w załączeniu), uprzejmie prosimy Panią Minister o zapoznanie się z wnioskami starosty Jerzego Godzika oraz ich argumentacją, a także o udzielenie odpowiedzi.

*Z poważaniem
Leszek Czarnobaj
Roman Zaborowski*

Odpowiedź

Warszawa, 6 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatorów Leszka Czarnobaja i Romana Zaborowskiego w sprawie interpretacji przepisów art. 90 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) Nr BPS/043-54-2336/14, uprzejmie informuję, co następuje. Przepisy art. 90 ust. 3 ww. ustawy o systemie oświaty stanowią podstawę prawną do udzielania dotacji szkołom niepublicznym o uprawnieniach szkół publicznych niewymienionych w ust. 2a. Przysługują one na każdego ucznia uczestniczącego w co najmniej 50% obowiązkowych zajęć edukacyjnych w danym miesiącu, w wysokości nie niższej niż 50% ustalonych w budżecie odpowiednio danej gminy lub powiatu wydatków bieżących ponoszonych w szkołach publicznych tego samego typu i rodzaju w przeliczeniu na jednego ucznia, pod warunkiem że osoba prowadząca szkołę niepubliczną poda organowi właściwemu do udzielania dotacji planowaną liczbę uczniów nie później niż do dnia 30 września roku poprzedzającego rok udzielania dotacji, z zastrzeżeniem ust. 3h oraz 3i. W przypadku braku na terenie gminy lub powiatu szkoły publicznej danego typu i rodzaju podstawą do ustalenia wysokości dotacji są wydatki bieżące ponoszone przez najbliższą gminę lub powiat na prowadzenie szkoły publicznej danego typu lub rodzaju.

W związku z powyższym podstawą do wyliczenia dotacji dla ww. szkół są wydatki bieżące ustalone w uchwale budżetowej jednostki samorządu terytorialnego na dany rok budżetowy na jednego ucznia w szkołach publicznych tego samego typu i rodzaju.

Oznacza to, że w przypadku zmiany planu wydatków bieżących w wyniku korygowania budżetu w ciągu roku, należy odpowiednio skorygować wysokość dotacji dla szkół niepublicznych.

Natomiast w przywoływanym artykule ustawodawca nie wprowadził mechanizmu automatycznej weryfikacji wysokości dotacji dla szkół niepublicznych po zakończeniu roku budżetowego, w oparciu o otrzymane sprawozdania finansowe RB.

Ponadto uprzejmie informuję, że zgłaszane do MEN problemy związane ze stosowaniem powyższych przepisów są wnikliwie analizowane i w kolejnym etapie planuje się opracowanie propozycji kompleksowej modyfikacji przepisów, dotyczących dotowania przedszkoli, szkół i placówek niepublicznych oraz publicznych, prowadzonych przez osoby fizyczne i osoby prawne niebędące jednostkami samorządu terytorialnego.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Przemysław Krzyżanowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Grzegorza Czeleja

skierowane do pełniącej obowiązki generalnego dyrektora dróg krajowych i autostrad
Ewy Tomali-Boruckiej

Szanowna Pani Dyrektor!

Zwracam się do Pani w imieniu członków Społecznego Komitetu Budowy Chodnika dla Piesznych przy drodze krajowej nr 19/74 w miejscowości Polichna oraz mieszkańców tej miejscowości.

Polichna to miejscowość położona w województwie lubelskim, w powiecie kraśnickim, w gminie Szastarka. Przez obszar zabudowany przebiega tutaj droga krajowa nr 19. Trasa jest mocno obciążona ruchem kołowym pojazdów, głównie ciężarowych. Na odcinku od końca zatoki autobusowej przy skrzyżowaniu z drogą powiatową Polichna – Zakrzówek do cmentarza parafialnego w Polichnie droga nie posiada utwardzonego pobocza ani chodnika. Piesi zmuszeni są niejednokrotnie do korzystania z jezdni, co stwarza dla nich realne zagrożenie i często jest przyczyną wypadków i kolizji drogowych, co potwierdzają dane przedstawione przez Komendę Powiatową Policji w Kraśniku.

Budowa chodnika niewątpliwie poprawiłaby bezpieczeństwo użytkowników drogi krajowej nr 19/74, a w szczególności bezpieczeństwo pieszych – mieszkańców Polichny. Z informacji przekazanych przez komendę policji w Kraśniku wynika, że z drogi korzysta przede wszystkim młodzież szkolna oraz osoby starsze, idące w kierunku cmentarza parafialnego.

Członkowie Społecznego Komitetu Budowy Chodnika dla Piesznych przy drodze krajowej nr 19/74 w miejscowości Polichna oraz mieszkańcy zadeklarowali Oddziałowi GDDKiA w Lublinie wszelką możliwą pomoc w kwestii budowy chodnika. Dotychczas oddział lubelski podjął decyzję o budowie 120 m bieżących chodnika, co nie obejmuje nawet długości obszaru zabudowanego. Pozostała część, to jest ponad 800 m chodnika, znajduje się na krajowej liście w rankingu GDDKiA, ale dopiero pomiędzy 600 a 700 miejscem, co nie daje podstawy do tego, aby twierdzić, że inwestycja zostanie zrealizowana w najbliższym czasie.

Mając to wszystko na uwadze, zwracam się do Pani Dyrektor z prośbą o podjęcie stosownych działań oraz wsparcie inicjatywy mieszkańców Polichny poprzez skierowanie stosownego wystąpienia do dyrektora Oddziału GDDKiA w Lublinie, w gestii którego leży podjęcie decyzji o przyspieszeniu budowy pozostałej części chodnika.

Z poważaniem
Grzegorz Czelej

Odowiedź

Warszawa, 4 lipca 2014 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W nawiązaniu do pisma z dnia 29 maja 2014 r., znak BPS/043-54-2337/14, które wpłynęło do tut. organu w dniu 3 czerwca 2014 r., w sprawie oświadczenia Pana senatora Grzegorza Czeleja z dnia 22 maja 2014 r. dotyczącego budowy chodnika w m. Polichna w ciągu drogi krajowej nr 19, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad („GDDKiA”) uprzejmie informuje co następuje.

GDDKiA ma świadomość potrzeby poprawy bezpieczeństwa ruchu drogowego na wielu drogach krajowych i podejmuje w tym celu stosowne działania w ramach posiadanych środków finansowych.

Sprawa budowy chodnika w m. Polichna na odcinku od skrzyżowania drogi krajowej nr 19 z drogą powiatową nr 2289L Polichna – Zakrzówek do cmentarza parafialnego była już wielokrotnie poruszana przez społeczność i samorządy lokalne.

Należy wskazać, że droga nr 19 na przedmiotowym odcinku posiada przekrój jednojezdniowy dwupasowy z poboczami gruntowymi. Odcinek od km 369+822 do km 370+456 jest zlokalizowany na obszarze zabudowanym, gdzie występuje zwarta zabudowa mieszkalna (w szczególności po prawej stronie drogi) generująca znaczny ruch pieszy na poboczu.

Analizując stan bezpieczeństwa ruchu drogowego na drodze krajowej nr 19 na odcinku od km 369+822 do km 370+950, informuję, iż w latach 2010–2013 doszło do trzech wypadków drogowych (wszystkie w roku 2010), w których pięć osób było rannych, w tym jeden pieszy. Ze struktury rodzajowej przedstawionych wypadków wynika, że dwa wypadki były związane ze zderzeniem się pojazdów w ruchu, a jeden wypadek, który miał miejsce w km 369+900, był udziałem osoby pieszej.

Jednocześnie należy nadmienić, że zgodnie z Europejskim Programem Oceny Ryzyka na Drogach (EuroRAP) z analizy ryzyka indywidualnego bycia ofiarą śmiertelną lub ciężko ranną w wypadku spowodowanym najechaniem na pieszego na drodze krajowej nr 19 w latach 2010–2012 wynika, że ryzyko to na wnioskowanym odcinku należy zaklasyfikować jako bardzo duże.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom mieszkańców oraz mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa komunikacyjnego na ww. odcinku drogi, GDDKiA umieściła zadanie związane z budową chodnika w m. Polichna w ogólnopolskim Programie Budowy Ciągów Pieszorowerowych (PBCPR) na odcinku od skrzyżowania drogi nr 19 z drogą powiatową nr 2289L do końca obszaru zabudowanego. Zadanie to zostało podzielone na dwie części: pierwsza – budowa chodnika przy drodze krajowej nr 19 po stronie lewej od km 369+988 do km 370+165 znajduje się na 416 pozycji w ww. Programie; druga – budowa chodnika przy drodze krajowej nr 19 po stronie prawej od km 369+865 do km 370+436 na pozycji 589. Przyjęte do PBCPR zadania podlegają hierarchizacji wg ściśle ustalonego kryterium, którym jest wskaźnik efektywności danego zadania określony jako stosunek oczekiwanej korzyści w postaci redukcji liczby ofiar wypadków do kosztu realizacji zadania. Taki system hierarchizacji zgłoszonych zadań pozwala na podejmowanie działań wpływających na poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego w pierwszej kolejności w tych miejscach i na tych odcinkach dróg krajowych, na których ten problem jest największy.

Ze względu na fakt, iż GDDKiA nie posiada potwierdzenia w zakresie wysokości środków, które zostaną przeznaczone w najbliższych latach na realizację zadań znajdujących się w ww. Programie, nie może wskazać w sposób wiążący terminów realizacji poszczególnych zadań.

Ewentualne przyspieszenie terminu realizacji ww. zadań może nastąpić tylko w przypadku uzyskania przez GDDKiA dodatkowych środków finansowych, które zapewnią wykonanie sklasyfikowanych wyżej zadań tego Programu.

W opinii Oddziału GDDKiA w Lublinie realizacja chodnika w pasie drogowym drogi krajowej na odcinku od końca obszaru zabudowanego do cmentarza parafialnego (km od 370+456 do km 370+950) ze względu na brak zabudowy o charakterze mieszkalnym jest mało zasadna. Należy podkreślić, że obsługa komunikacyjna cmentarza parafialnego powinna się odbywać przede wszystkim poprzez drogę gminną nr 108626L, która ma bezpośrednie połączenie z m. Polichna.

Ponadto GDDKiA informuje, że w ciągu ostatnich 5 lat na przedmiotowym odcinku drogi zostały podjęte następujące zadania w zakresie bezpieczeństwa ruchu drogowego:

1. w roku 2011 wykonano montaż znaku aktywnego B-33 „ograniczenie prędkości do 40 km/h” i A-4 „niebezpieczne zakręty” zasilanego z paneli słonecznych w km 370+050. Znak aktywny ma za zadanie ostrzegać kierowców o występujących na drodze niebezpiecznych zakrętach oraz zwracać większą uwagę na konieczność ograniczenia prędkości do 40 km/h;
2. w roku 2013 została wykonana kompleksowa dokumentacja techniczna na budowę chodnika w ciągu drogi krajowej nr 19 od km 369+869 do km 369+988 po stronie lewej. Realizacja zadania przewidziana jest w bieżącym roku.

Z poważaniem

p.o. GENERALNY DYREKTOR
DRÓG KRAJOWYCH I AUTOSTRAD
mgr inż. Ewa Tomala-Borucka

Oświadczenie senatora Roberta Dowhana

skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Biernackiego

Szanowny Panie Ministrze!

Jako senator Rzeczypospolitej Polskiej wnoszę o przywrócenie przedsiębiorcom pełnego prawa do drugiej instancji w sprawach przetargowych, które ograniczone jest poprzez ustanowienie wysokiej opłaty związanej z odwołaniem.

Przedsiębiorca przy odwołaniu do Krajowej Izby Odwoławczej zobowiązany jest wnieść opłatę, która wynosi 5% wartości zamówienia w sprawie przetargowej. Skargi do Krajowej Izby Odwoławczej praktycznie nie występują, ponieważ opłata sięga bardzo wysokich kwot, które mogą narazić przedsiębiorstwo nawet na bankructwo.

Statystyki podawane opinii publicznej mówią, że kwestionowane jest co dwudzieste orzeczenie, jednak większość spraw nie trafia ostatecznie na wokandę ze względu na niewniesienie opłaty. W wyniku takich uwarunkowań skargi przedsiębiorcy rzadko trafiają do Krajowej Izby Odwoławczej. Ogranicza to jednocześnie prawo do sądu.

Zasadne jest więc zniesienie lub znaczne zmniejszenie kwoty, którą musi wnieść przedsiębiorca, odwołując się do Krajowej Izby Odwoławczej w sprawach przetargowych. W tym stanie rzeczy działania w tym zakresie są konieczne i uzasadnione.

*Z poważaniem
Robert Dowhan*

**Stanowisko
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI**

Warszawa, 17 czerwca 2014 r.

Pani
Izabela Jakubowska
p.o. Prezesa – Wiceprezes
Urzędu Zamówień Publicznych

Szanowna Pani Prezes!

W załączeniu uprzejmie przesyłam według właściwości oświadczenie senatora Roberta Dowhana złożone podczas 54. posiedzenia Senatu RP przekazane przy piśmie nr BPS/043-54-2338/14 z dnia 29 maja 2014 r. dotyczące zniesienia lub zmniejszenia opłaty związanej z odwołaniem do Krajowej Izby Odwoławczej w sprawach przetargowych, z prośbą o udzielenie odpowiedzi na przedmiotowe oświadczenie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Jerzy Kozdroń
Sekretarz Stanu

**Stanowisko
WICEPREZESA
URZĘDU ZAMÓWIEŃ PUBLICZNYCH**

Warszawa, 30.06.2014 r.

Szanowny Pan
Robert Dowhan
Senator RP

Szanowny Panie Senatorze,

ustosunkowując się do oświadczenia Pana Senatora złożonego w dniu 22 maja 2014 r. na 54. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, przekazanego do Urzędu Zamówień Publicznych przez Ministerstwo Sprawiedliwości, dotyczącego kosztów postępowania odwoławczego oraz opłaty od skargi wnoszonej na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Regulacje dotyczące wysokości wpisu wnoszonego od odwołania zawiera rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z 15 marca 2010 r. w sprawie wysokości i sposobu pobierania wpisu od odwołania oraz rodzajów kosztów w postępowaniu odwoławczym i sposobu ich rozliczania (Dz. U. 2010 r. Nr 41, poz. 238) – zwane dalej „rozporządzeniem w sprawie kosztów”. Wysokość wpisu od odwołania wnoszonego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, uzależniona jest od kwot określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 8 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych – t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 907 ze zm. – zwanej dalej „ustawą Pzp”, Stosownie do treści §1 ust. 1 rozporządzenia w sprawie kosztów wysokość wpisu od odwołania wnoszonego w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na dostawę i usługi, którego wartość jest mniejsza niż kwoty odpowiednio 134 000 euro, 207 000 euro i 414 000 euro (dla zamówień sektorowych), wynosi 7500 zł, a w postępowaniu, którego wartość jest równa lub przekracza ww. kwoty, wynosi 15 000 zł. W przypadku postępowań o udzielenie zamówienia publicznego na roboty budowlane, którego wartość jest mniejsza od kwoty 5 186 000 euro, wpis wynosi 10 000 zł, a w postępowaniu, którego wartość jest równa lub przekracza ww. kwotę, wpis wynosi 20 000 zł.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, iż wysokość wpisu od odwołania, o czym świadczą dane statystyczne przedstawiające liczbę rozpoznawanych przez Krajową Izbę Odwoławczą, nie stanowi bariery dla wykonawców chcących skorzystać z przysługującego im środka ochrony prawnej. W latach 2010–2013 liczba wnoszonych odwołań kształtowała się na podobnym poziomie z tendencją wzrostową w ostatnim roku. I tak w roku 2010 Krajowa Izba Odwoławcza rozpoznała 2 992 odwołań, w 2011 roku – 2 789 odwołań, w 2012 roku – 2 873 odwołań, a w 2013 roku – 3 055 odwołań. Nadmienić także należy, iż ustalenie wysokości opłaty od odwołania na wskazanym powyżej poziomie było poprzedzone wnikliwą analizą w procesie legislacyjnym i wynika przede wszystkim z kosztów jakie są ponoszone w związku z rozpoznawaniem spraw przez Krajową Izbę Odwoławczą.

W tym miejscu wskazać należy, iż koszty postępowania odwoławczego zgodnie z art. 192 ust. 10 ustawy Pzp oraz w związku z §5 ust. 4 rozporządzenia w sprawie kosztów ponoszą strony stosownie do jego wyniku. Do kosztów postępowania odwoławczego stosownie do §3 rozporządzenia w sprawie kosztów zalicza się m.in. wpis, obejmujący w szczególności wydatki i opłaty Urzędu związane z organizacją i obsługą postępowań odwoławczych, archiwizację dokumentów oraz szkolenia członków Krajowej Izby Odwoławczej, przygotowującymi do należytego rozpoznawania odwołań, a także uzasadnione koszty stron postępowania odwoławczego, tj.: koszty związane z dojazdem na rozprawę, wynagrodzenie pełnomocników.

Odnosząc się do podniesionej w Pana Senatora wystąpieniu kwestii opłaty od skargi na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej wnoszonej w trybie art. 198a ustawy Pzp, wskazać należy, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 15 kwietnia 2014 r. (sygn. akt: SK 12/13) uznał art. 34 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach

sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 90, poz. 594 ze zm.) – zgodnie z którym opłata od skargi wnoszonej w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego na czynność zamawiającego po otwarciu ofert wynosiła 5% wartości przedmiotu zamówienia – za niezgodny z art. 45 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3, art. 77 ust. 2 i art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Aktualnie w świetle ww. wyroku Trybunału Konstytucyjnego, obowiązująca opłata sądowa od skargi do sądu okręgowego na orzeczenie Krajowej Izby Odwoławczej, dotyczące każdej czynności w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, stanowi opłatę stałą w wysokości pięciokrotności wpisu wniesionego od odwołania w sprawie, której dotyczy skarga.

Z poważaniem

Dariusz Piasta

Oświadczenie senator Beaty Gosiewskiej

skierowane do ministra środowiska Macieja Grabowskiego
 oraz do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Ministrze!

W nawiązaniu do informacji z czerwca 2013 r. dotyczących zastrzeżeń Komisji Europejskiej do sposobu, w jaki Polska wdraża przepisy ramowej dyrektywy wodnej, oraz zapewnień Ministra Środowiska, iż do połowy 2014 r. przygotuje tak zwane masterplany zawierające zapisy planowania strategicznego w gospodarce wodnej, proszę o odpowiedzi na następujące pytania.

1. Czy do dnia 28 lutego 2014 r. wykonawca przekazał zamawiającemu w wersji elektronicznej w celu wniesienia ewentualnych uwag (między innymi przez KZGW, GIOŚ, GDOŚ, MŚ, MAiC, MG, MRiRW, MRR, MTBiGM, marszałków województw) wyniki I etapu pracy?

2. Czy w terminie do 31 marca 2014 r. został przekazany do zamawiającego (KZGW) ostateczny kształt dokumentu, to jest masterplanów, w języku polskim oraz angielskim?

3. Czy zostały przeprowadzone konsultacje społeczne dotyczące treści tego dokumentu, a jeśli tak, to jaki jest ich wynik? Dokument ten ma być ostatecznie przedłożony w lipcu 2014 r., a następnie, w sierpniu 2014 r., przekazany do KE. Czy te daty zostaną zachowane?

4. Czy w opracowaniu zostały ujęte wszystkie inwestycje planowane w perspektywie do 2021 r. na obszarach dorzeczy Wisły i Odry?

5. Czy wzięto pod uwagę projekty w sektorach ochrony przeciwpowodziowej i gospodarki wodnej, żeglugi śródlądowej i morskiej oraz hydroenergetyki, które pociągają za sobą zmiany hydromorfologiczne?

6. Czy analizie poddane zostały projekty zawarte w „Programie dla Odry – 2006”, „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu Górnej Wisły” oraz projektowanym „Programie bezpieczeństwa powodziowego w regionie wodnym Środkowej Wisły”? W masterplanach powinny zostać ujęte wszystkie inwestycje, ponieważ będą one opisywane w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy. Zgodnie z wytycznymi KE nr 20 dotyczącymi derogacji, „jeśli zmiana lub modyfikacja ma miejsce w trakcie cyklu planowania gospodarowania wodami w dorzeczu, przyczyny tej zmiany lub modyfikacji muszą być określone w następnym planie gospodarowania wodami w dorzeczu (lub jego aktualizacji)”.

7. Czy przy stwierdzeniu możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko skutków realizacji opracowanego projektu dokumentu przeprowadzono procedury w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko?

8. Czy w terminie do 30 maja zostanie przekazane opracowanie ostatecznych wersji prognoz oddziaływania na środowisko projektów masterplanów dla poszczególnych obszarów dorzeczy, uwzględniających uwagi wnoszone podczas postępowania w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko?

9. Jakie kary finansowe Komisja Europejska może nałożyć na Polskę w razie niezatwierdzenia masterplanów?

Z poważaniem
Beata Gosiewska

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 27 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez panią senator Beatę Gosiewską podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., przekazane przez panią Marię Pańczyk-Pozdziej, Wicemarszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, pismem z dnia 29 maja 2014 r., znak: BPS-043-54-2339-MŚ/14, przesyłam stosowne wyjaśnienia przekazane również przez Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej.

1. *Czy do dnia 28 lutego 2014 r. wykonawca przekazał zamawiającemu w wersji elektronicznej w celu wniesienia ewentualnych uwag (między innymi przez KZGW, GIOŚ, GDOŚ, MŚ, MAiC, MG, MRiRW, MRR, MTBiGM, marszałków województw) wyniki I etapu pracy?*

W dniu 28 lutego 2014 r. Wykonawca przekazał do KZGW wstępne projekty Masterplanów. Dokumenty te zostały rozesłane do instytucji, które zgłaszały projekty oraz do podmiotów współpracujących przy tworzeniu *Planu działań*, tj. KZGW, GIOŚ, GIOŚ, MŚ, MAiC, MG, MRiRW, MliR, marszałków województw, regionalnych zarządów gospodarki wodnej, wojewódzkich zarządów melioracji i urzędzeń wodnych.

2. *Czy w terminie do 31 marca 2014 r. został przekazany do zamawiającego (KZGW) ostateczny kształt dokumentu, to jest Masterplanów, w języku polskim oraz angielskim?*

31 marca 2014 r. Wykonawca przekazał do KZGW ostateczną wersję projektów Masterplanów w języku polskim i angielskim.

3. *Czy zostały przeprowadzone konsultacje społeczne dotyczące treści tego dokumentu, a jeśli tak, to jaki jest ich wynik? Dokument ten ma być ostatecznie przedłożony w lipcu 2014 r., a następnie, w sierpniu 2014 r., przekazany do KE. Czy te daty zostaną zachowane?*

W dniach 4–25 kwietnia br., w ramach procedury strategicznej oceny oddziaływania na środowisko, odbył się proces konsultacji społecznych projektów Masterplanów dla obszarów dorzeczy Wisły i Odry oraz projektów ich prognoz oddziaływania na środowisko. Konsultowane dokumenty umieszczone zostały na portalu internetowym specjalnie utworzonym do celów konsultacji (www.masterplany.kzgw.gov.pl) Informacja o prowadzonych konsultacjach zamieszczona została na stronie KZGW, Ministerstwa Środowiska oraz w prasie ogólnopolskiej.

W konsultacjach społecznych uczestniczyło 60 instytucji (RZGW, ZMiUW, Ministerstwo Środowiska, samorzady, zarządy portów morskich, organizacje ekologiczne, RDOŚ, inne jednostki administracji publicznej i przedsiębiorstwa związane z gospodarką wodną) i 14 osób prywatnych. Zgłaszane uwagi dotyczyły m.in. konieczności uwzględnienia nowych projektów/przedsięwzięć, dotychczas nieoceniających w ramach opracowywania Masterplanów. Uwzględnienie powyższych uwag spowodowało zmiany zakresu Masterplanów oraz prognoz, co wpłynęło bezpośrednio na konieczność powtórzenia konsultacji społecznych. Drugie konsultacje społeczne projektów Masterplanów oraz projektów ich prognoz oddziaływania na środowisko trwają od 9 do 30 czerwca br.

Z powodu konieczności przeprowadzenia ponownych konsultacji społecznych termin opracowania i przekazania ostatecznej wersji Masterplanów zostanie nieznacznie przesunięty. Wykonawca zaproponował 21 lipca jako termin przekazania Masterplanów do KZGW. Natomiast KZGW zobowiązało się do przekazania opracowań do Ministerstwa Środowiska przed końcem lipca br. Oznacza to, iż terminy zawarte w *Planie działania* zostaną dotrzymane. Ponadto dokumenty te w czerwcu br. zostały skierowane do uzgodnień wewnątrzresortowych i międzyresortowych.

4. *Czy w opracowaniu zostały ujęte wszystkie inwestycje planowane w perspektywie do 2021 r. na obszarach dorzeczy Wisły i Odry?*

Zgodnie z zapisami umowy, w Masterplanach analizie poddano wszystkie zgłoszone przez inwestorów/beneficjentów inwestycje (w perspektywie do 2021 r.), dla których przekazano stosowne dokumentacje. Inwestycje, które nie zostały zgłoszone do Masterplanów lub których stan przygotowania dokumentacji nie pozwalał na szczegółową analizę, mogą być zgłoszone w ramach aktualizacji planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy.

5. *Czy wzięto pod uwagę projekty w sektorach ochrony przeciwpowodziowej i gospodarki wodnej, żeglugi śródlądowej i morskiej oraz hydroenergetyki, które pociągają za sobą zmiany hydromorfologiczne?*

W Masterplanach analizie zostały poddane projekty z sektora ochrony przeciwpowodziowej i gospodarki wodnej, żeglugi śródlądowej i morskiej oraz hydroenergetyki, które pociągają za sobą zmiany hydromorfologiczne.

6. *Czy analizie poddane zostały projekty zawarte w „Programie dla Odry – 2006”, „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu Górnej Wisły” oraz projektowanym „Programie bezpieczeństwa powodziowego w regionie wodnym Środkowej Wisły”? W Masterplanach powinny zostać ujęte wszystkie inwestycje, ponieważ będą one opisywane w planach gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy. Zgodnie z wytycznymi KE nr 20 dotyczącymi derogacji, „jeśli zmiana lub modyfikacja ma miejsce w trakcie cyklu planowania gospodarowania wodami w dorzeczu, przyczyny tej zmiany lub modyfikacji muszą być określone w następnym planie gospodarowania wodami w dorzeczu (lub jego aktualizacji)”.*

W Masterplanach przeanalizowano i oceniono projekty zawarte m.in. w Programie dla Odry – 2006”, „Programie ochrony przed powodzią w dorzeczu Górnej Wisły” oraz projektowanym „Programie bezpieczeństwa powodziowego w regionie wodnym Środkowej Wisły”.

7. *Czy przy stwierdzeniu możliwości transgranicznego oddziaływania na środowisko skutków regulacji opracowanego projektu dokumentu przeprowadzono procedury w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko?*

W projektach prognoz oddziaływania na środowisko dla Masterplanów dla dorzecza Wisły i Odry zostały zidentyfikowane inwestycje, które potencjalnie mogą oddziaływać w sposób transgraniczny, jednakże z uwagi na fakt, iż są one na koncepcyjnym etapie realizacji nie ma podstaw poddania Masterplanów tej procedurze.

8. *Czy w terminie do 30 maja zostanie przekazane opracowanie ostatecznych wersji prognoz oddziaływania na środowisko projektów Masterplanów dla poszczególnych obszarów dorzeczy, uwzględniających uwagi wnoszone podczas postępowania w sprawie strategicznej oceny oddziaływania na środowisko?*

Ze względu na konieczność przeprowadzenia ponownych konsultacji społecznych, przekazanie ostatecznej wersji prognoz oddziaływania na środowisko projektów Masterplanów jest przesunięte na lipiec br.

9. *Jakie kary finansowe Komisja Europejska może nałożyć na Polskę w razie niezatwierdzenia Masterplanów?*

W przypadku nieopracowania Masterplanów Komisja Europejska może odmówić współfinansowania projektów z ochrony przeciwpowodziowej ze środków europejskich perspektywy finansowej 2007–2013. Ewentualne kary finansowe mogą zostać nałożone przez Europejski Trybunał Sprawiedliwości w związku ze stwierdzonymi przez KE niezgodnościami polskich planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy z Ramową Dyrektywą Wodną. Należy podkreślić, że w chwili obecnej nie toczy się żadne formalne postępowanie w tej sprawie.

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Oświadczenie senatora Piotra Gruszczyńskiego

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów,
minister infrastruktury i rozwoju Elżbiety Bieńkowskiej

Szanowna Pani Premier!

Zwrócili się do mnie przedstawiciele środowisk taksówkarskich z apelem o poparcie inicjatywy takiej zmiany przepisów o ruchu drogowym, by taksówkarz mógł zatrzymać pojazd także w miejscu objętym zakazem postoju, jeśli jest to niezbędne w celu zabrania lub wysadzenia pasażera.

Zdaję sobie sprawę z tego, że w miejscach, w których zakaz zatrzymywania się jest rzeczywiście uzasadniony względami bezpieczeństwa ruchu, taki wyjątek uczyniony dla taksówek lub dla wszystkich pojazdów transportu publicznego mógłby na wspomniane bezpieczeństwo oddziaływać negatywnie.

Wiemy jednak, że zakończona niedawno kontrola Najwyższej Izby Kontroli wykazała, iż znaczna liczba znaków drogowych jest ustawiona w miejscach, które tego nie wymagają, mówiąc wprost, przestrzeń ruchu drogowego została przeregulowana.

Jeśli więc oczekiwania środowisk taksówkarskich odnoszące się do nadania im szczególnych uprawnień w ruchu nie zostaną spełnione – wiemy, że nie są to postulaty, które narodziły się niedawno – to problem może stracić na ostrości, gdy uda się zredukować liczbę zbędnych znaków, w tym zbędnych znaków zakazu zatrzymywania się.

Zwracam się więc do Pani Premier z apelem o uruchomienie krajowego przeglądu znaków drogowych, z zaangażowaniem wszystkich zarządów dróg. Przegląd taki może doprowadzić do znaczącej redukcji liczby znaków i zmniejszenia uciążliwości wynikającej z przeregulowania.

Piotr Gruszczyński

Odpowiedź

Warszawa, 16 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez Pana senatora Piotra Gruszczyńskiego, na 54. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., przysłanym przy piśmie Nr BPS/043-54-2340/14 z dnia 29 maja 2014 r., w sprawie inicjatywy legislacyjnej dotyczącej zmiany zakresu obowiązywania zakazu postoju, przedstawiam następujące wyjaśnienie.

Na wstępie, odnosząc się do kwestii podnoszonych w oświadczeniu Pana senatora Piotra Gruszczyńskiego uprzejmie informuję, iż znaczenie i zakres obowiązywania znaków (w tym również znaku B-35 „zakaz postoju” lub innych, celem których jest ograniczenie postoju pojazdów) określają przepisy *rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych* (Dz. U. Nr 170, poz. 1393, z późn. zm.).

Szczegółowe warunki umieszczania znaków na drogach regulują przepisy *rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach* (Dz. U. z 2003 r. Nr 220, poz. 2181, z późn. zm.).

Wskazać należy również, że zgodnie z przepisami pkt 3.2.36. załącznika nr 1 do wymienionego wyżej *rozporządzenia z dnia 3 lipca 2003 r.*, znak B-35 „zakaz postoju” oraz znaki B-37 „zakaz postoju w dni nieparzyste” i B-38 „zakaz postoju w dni parzyste” pozwalają na krótkotrwałe zatrzymanie pojazdu (na czas nie dłuższy niż 1 minuta), co umożliwia m.in. obsługę klientów taksówek. Natomiast znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” w myśl przepisów pkt 3.2.37 przywołanego wyżej załącznika nr 1 do *rozporządzenia z dnia 3 lipca 2003 r.*, stosuje się przede wszystkim w celu wyeliminowania zatrzymywania się na tych odcinkach drogi, na których nawet chwilowe unieruchomienie pojazdu może spowodować pogorszenie płynności ruchu, zmniejszenie przepustowości i wzrost zagrożenia bezpieczeństwa ruchu. Znak ten, jako bardzo uciążliwy, powinien być umieszczony jedynie w niezbędnych, uzasadnionych warunkami ruchu przypadkach.

W odniesieniu do proponowanej w oświadczeniu Pana senatora Piotra Gruszczyńskiego inicjatywy zmiany przepisów, uprzejmie informuję, że problem sygnalizowany przez środowiska taksówkarzy powinien zostać rozwiązany na szczeblu lokalnym, poprzez odpowiednie zmiany w aktualnej organizacji ruchu. Wniosek o zmianę organizacji ruchu powinien zostać skierowany do właściwego organu zarządzającego ruchem na drogach.

Organy zarządzające ruchem określa art. 10 *ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym* (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137, z późn. zm.), zgodnie z którym:

- Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad (GDDKiA) zarządza ruchem na drogach krajowych,
- marszałek województwa zarządza ruchem na drogach wojewódzkich,
- starosta zarządza ruchem na drogach powiatowych i gminnych.

Kompetencje wymienionych organów (GDDKiA, marszałka województwa oraz starosty) nie obejmują zarządzania ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu.

Organem zarządzającym ruchem na drogach publicznych położonych w miastach na prawach powiatu, z wyjątkiem autostrad i dróg ekspresowych – na podstawie przywołanych wyżej przepisów – jest prezydent miasta.

Natomiast zarządzanie ruchem na drogach wewnętrznych, w tym w strefie ruchu i strefie zamieszkania, należy do podmiotu zarządzającego tymi drogami.

Organ zarządzający ruchem, zgodnie z przepisami §3 ust. 1 pkt 1 *rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 23 września 2003 r. w sprawie szczegółowych warunków zarządzania ruchem na drogach oraz wykonywania nadzoru nad tym zarządzaniem* (Dz. U. Nr 177, poz. 1729), rozpatruje projekty organizacji ruchu oraz wnioski dotyczące zmian organizacji ruchu.

W nawiązaniu do apelu Pana senatora Piotra Gruszczyńskiego odnośnie do uruchomienia krajowego przeglądu znaków drogowych uprzejmie wskazuję, że zgodnie z przepisami §12 *rozporządzenia z dnia 23 września 2003 r.*, organ zarządzający ruchem, w terminie do 14 dni od dnia wprowadzenia organizacji ruchu, przeprowadza kontrolę wykonania zadań technicznych wynikających z realizacji projektu organizacji ruchu. Niezależnie od tej kontroli organ zarządzający ruchem przeprowadza co najmniej raz na 6 miesięcy kontrolę prawidłowości zastosowania, wykonania, funkcjonowania i utrzymania wszystkich znaków drogowych, urządzeń sygnalizacji świetlnej, urządzeń sygnalizacji dźwiękowej oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego umieszczonych na drogach jemu podległych. W razie stwierdzenia nieprawidłowości organ zarządzający ruchem może żądać od jednostki odpowiedzialnej za utrzymanie w szczególności:

- wymiany zniszczonych lub uszkodzonych znaków drogowych, urządzeń sygnalizacji świetlnej, urządzeń sygnalizacji dźwiękowej oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu;

- naprawy wadliwie działających urządzeń sygnalizacji świetlnej lub dźwiękowej;
- umieszczenia znaków drogowych, urządzeń sygnalizacji świetlnej, urządzeń sygnalizacji dźwiękowej oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu w miejscach zgodnych z zatwierdzoną organizacją ruchu.

W związku z powyższym, wobec przewidzianych prawem możliwości dostosowania organizacji ruchu do potrzeb społecznych, nie jest uzasadnione wprowadzenie do przepisów ogólnej regulacji prawnej w zakresie wnioskowanym w oświadczeniu Pana senatora Piotra Gruszczyńskiego.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Zbigniew Rynasiewicz
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego,
Janiny Sagatowskiej, Andrzeja Matusiewicza,
Wiesława Dobkowskiego oraz Waldemara Kraski**

skierowane do ministra obrony narodowej Tomasza Siemoniaka

Wydarzenia na Ukrainie skłaniają do rozważenia kroków zabezpieczających terytorium Polski przed możliwą agresją. Jedną z nieruchomości służących takiemu celowi mogą być koszary pozostałe po rozwiązaniu w dniu 31 grudnia 2010 r. 1. Ciechanowskim Pułku Artylerii. Obiekty po rozwiązanej jednostce niedużym nakładem kosztów można przywrócić do pierwotnej funkcji.

W związku z tym zwracamy się z uprzejmą prośbą o informację, czy MON rozważa reaktywację byłych obiektów wojskowych na potrzeby Sił Zbrojnych RP.

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Andrzej Pająk
Grzegorz Wojciechowski*

*Janina Sagatowska
Andrzej Matusiewicz
Wiesław Dobkowski
Waldemar Kraska*

Odpowiedź

Warszawa, 2014.06.25

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jana Marię Jackowskiego wspólnie z innymi senatorami, podczas 54. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 maja br., dotyczące przewrócenia pokoszarowym obiektom w Ciechanowie charakteru wojskowego (BPS/043-54-2341/14), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Nieruchomości wyszczególnione w oświadczeniu, stanowiące były kompleks wojskowy nr 166 w Ciechanowie, zostały uznane za zbędne dla potrzeb wojska i przekazane w 2011 r. Agencji Mienia Wojskowego. Aktualnie znajdują się w jej zasobach. Agencja wskazaną nieruchomość przeznaczyła do sprzedaży w trybie przetargowym (w dniu 6 czerwca br. opublikowane zostało ogłoszenie o przetargu na sprzedaż nieruchomości, który odbędzie się w dniu 21 sierpnia br.).

Zgodnie z „Programem rozwoju Sił Zbrojnych RP w latach 2013–2022”, „Planem rozwoju Wojsk Lądowych w latach 2013–2022”, „Koncepcją rozwoju Garnizonu Ciechanów w latach 2009–2018” oraz projektem „Koncepcji rozwoju Garnizonu Przasnysz w latach 2013–2022”, nie planuje się ponownego dyslokowania jednostek wojskowych w koszarach po rozwiązaniu 1. Pułku Artylerii w Ciechanowie, jak również przejęcia przedmiotowego kompleksu.

Z poważaniem

z up. Beata Oczkowicz
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego,
Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego,
Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego
oraz Waldemara Kraski**

skierowane do rzecznik praw obywatelskich Ireny Lipowicz

W związku z utrzymaniem w budżecie na 2014 r. zamrożenia funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej zwracamy się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Ile wynosił fundusz płac w Biurze RPO według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w Biurze RPO, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w Biurze RPO, wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Andrzej Pająk
Grzegorz Wojciechowski
Janina Sagatowska*

*Marek Martynowski
Andrzej Matusiewicz
Wiesław Dobkowski
Waldemar Kraska*

**Odpowiedź
DYREKTORA GENERALNEGO
w BIURZE RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 24 czerwca 2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,
w odpowiedzi na pismo Nr BPS/043-54-2342/14 z dnia 29 maja 2014 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Jana Marię Jackowskiego wspólnie z innymi senatorami informuję, że dane, które przekazuję zostały przygotowane zgodnie ze sprawozdaniami Rb-70 – kwartalnymi sprawozdaniami o zatrudnieniu i wynagrodzeniach w jednostce budżetowej w okresie od 31 grudnia 2007 r. do 31 grudnia 2013 r.:

Pyt. 1. Ile wynosił fundusz płac w Biurze RPO według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

Fundusz wynagrodzeń z uwzględnieniem Dodatkowego Wynagrodzenia Roczego przedstawiał się następująco:

2007 r. – 17 964 751 zł;
2008 r. – 18 507 540 zł;
2009 r. – 20 701 443 zł;
2010 r. – 20 830 349 zł;
2011 r. – 20 851 222 zł;
2012 r. – 21 868 525 zł;
2013 r. – 22 594 694 zł.

Pyt. 2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w Biurze RPO, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

Liczba etatów w przeliczeniu na pełnozatrudnionych z podziałem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników wynosiła odpowiednio:

w dniu 31 grudnia 2007 r.	kadra kierownicza	– 3 etaty,
	pozostali pracownicy	– 258 etatów,
w dniu 31 grudnia 2008 r.	kadra kierownicza	– 3 etaty,
	pozostali pracownicy	– 258 etatów,
w dniu 31 grudnia 2009 r.	kadra kierownicza	– 3 etaty,
	pozostali pracownicy	– 262 etaty,
w dniu 31 grudnia 2010 r.	kadra kierownicza	– 2 etaty,
	pozostali pracownicy	– 266 etatów,
w dniu 31 grudnia 2011 r.	kadra kierownicza	– 2 etaty,
	pozostali pracownicy	– 266 etatów,
w dniu 31 grudnia 2012 r.	kadra kierownicza	– 3 etaty,
	pozostali pracownicy	– 282 etaty,
w dniu 31 grudnia 2013 r.	kadra kierownicza	– 3 etaty,
	pozostali pracownicy	– 296 etatów.

Wzrost funduszu wynagrodzeń i wzrost etatów w 2012 r. i w 2013 r. nastąpił w wyniku przyznania w latach 2012 i 2013 środków na utworzenie nowych miejsc pracy związanych z realizacją zadań Krajowego Mechanizmu Prewencji i Mechanizmu Równego Traktowania oraz zadań wynikających z Konwencji ONZ o Prawach osób Niepełnosprawnych (podstawa prawna: Dz. U. z 2011 r. Nr 291 poz. 1707; Dz. U. z 2012 r. poz. 1456).

Pyt. 3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w Biurze RPO, wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

Wynagrodzenia kadry kierowniczej wynikające z Rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 25 stycznia 2005 r. w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 2002 r. Nr 10 poz. 91, z późn. zm.) kształtowały się w następujący sposób:

- średnia roczna płaca kadry kierowniczej liczona w oparciu o stan zatrudnienia na dzień 31 grudnia w latach 2007–2013 wyniosła:
  - w 2007 r. – 162 752 zł;
  - w 2008 r. – 179 874 zł;
  - w 2009 r. – 158 956 zł;
  - w 2010 r. – 227 504 zł;
  - w 2011 r. – 174 355 zł;
  - w 2012 r. – 175 642 zł;
  - w 2013 r. – 173 170 zł;
- średnia miesięczna płaca kadry kierowniczej liczona w oparciu o stan zatrudnienia na dzień 31 grudnia w latach 2007–2013 wyniosła:
  - w 2007 r. – 13 562,6 zł;
  - w 2008 r. – 14 989,5 zł;
  - w 2009 r. – 13 246,3 zł;
  - w 2010 r. – 18 958,7 zł;
  - w 2011 r. – 14 529,6 zł;
  - w 2012 r. – 14 636,9 zł;
  - w 2013 r. – 14 430,9 zł.

Wzrost wynagrodzenia kadry kierowniczej w 2010 r. wynika z wypłaty ekwiwalentu za urlop dla Rzecznika Praw Obywatelskich oraz wypłaty wynagrodzenia na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 3 ustawy o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. z 1981 r., Nr 20, poz. 101, z późn. zm.) dla Zastępcy RPO w związku z zakończeniem przez niego pracy w BRPO.

W przypadku pozostałych pracowników średnia roczna płaca z uwzględnieniem Dodatkowego Wynagrodzenia Roczego liczona w oparciu o stan zatrudnienia na dzień 31 grudnia w latach 2007–2013 wyniosła:

- w 2007 r. – 67 738 zł;
- w 2008 r. – 69 643 zł;
- w 2009 r. – 77 193 zł;
- w 2010 r. – 76 599 zł;
- w 2011 r. – 77 077 zł;
- w 2012 r. – 75 679 zł;
- w 2013 r. – 74 578 zł.

Średnia miesięczna płaca pozostałych pracowników liczona w oparciu o stan zatrudnienia na dzień 31 grudnia w latach 2007–2013 wyniosła:

- w 2007 r. – 5 644,8 zł;
- w 2008 r. – 5 803,6 zł;
- w 2009 r. – 6 432,8 zł;
- w 2010 r. – 6 383,3 zł;
- w 2011 r. – 6 423,1 zł;
- w 2012 r. – 6 306,6 zł;
- w 2013 r. – 6 214,8 zł.

Z poważaniem

DYREKTOR GENERALNY
Maria Muskała

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pajaka, Grzegorza Wojciechowskiego,
Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego,
Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego
oraz Waldemara Kraski**

skierowane do przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji Jana Dworaka

W związku z utrzymaniem w budżecie na 2014 r. zamrożenia funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej zwracamy się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Ile wynosił fundusz płac w Biurze Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w Biurze KRRiT, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w Biurze KRRiT, wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Andrzej Pajak
Grzegorz Wojciechowski
Janina Sagatowska*

*Marek Martynowski
Andrzej Matusiewicz
Wiesław Dobkowski
Waldemar Kraska*

Odpowiedź

Warszawa, 6 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 29 maja 2014 r., znak BPS/043-54-2343/14 w sprawie zajęcia stanowiska na oświadczenie złożone przez senatora Pana Jana Marię Jackowskiego wspólnie z innymi senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. uprzejmie przedstawiam odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ile wynosił fundusz płac w Biurze Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?
2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w Biurze KRRiT, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?
3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w Biurze KRRiT, wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

Ad 1. Fundusz płac, to jest łączna kwota miesięcznych wynagrodzeń osobowych pracowników Biura KRRiT według umów o pracę wynosiła:

- 1) według stanu na **31 grudnia 2007 roku** – 632 425,0 zł;
- 2) według stanu na **31 grudnia 2013 roku** – 670 848,5 zł;

Ad 2. Liczba etatów w Biurze KRRiT¹:

- 1) według stanu na **31 grudnia 2007 roku** – 132,225 etatu;
z tego:
- a) kadra kierownicza (dyrektor Biura KRRiT, dyrektorzy departamentów, wicedyrektorzy departamentów, naczelnicy wydziałów, kierownik samodzielnego zespołu) 21,000 etatów,
  - b) pozostali pracownicy Biura KRRiT 111,225 etatu,
- 2) według stanu na **31 grudnia 2013 roku** – 131,025 etatu;
z tego:
- a) kadra kierownicza (dyrektor Biura KRRiT, dyrektorzy departamentów, wicedyrektorzy departamentów, Główny Księgowy, naczelnicy wydziałów) 24,000 etaty,
  - b) pozostali pracownicy Biura KRRiT 107,025 etatu.

Ad 3. Średnia miesięczna i roczna płaca w Biurze KRRiT:

- 1) średnia miesięczna płaca (średnie miesięczne wynagrodzenie osobowe) **wg umów o pracę** pracowników Biura KRRiT według stanu na **31 grudnia 2007 roku**, razem wynosiła: 4 783 zł/m-c/etat
z tego:
- a) kadra kierownicza (dyrektor Biura KRRiT, dyrektorzy departamentów, wicedyrektorzy departamentów, naczelnicy wydziałów, kierownik samodzielnego zespołu) 7 875 zł/m-c/etat,
  - b) pozostali pracownicy Biura KRRiT 4 199 zł/m-c/etat,
- 2) średnia miesięczna płaca (średnie miesięczne wynagrodzenie osobowe) **wg umów o pracę** pracowników Biura KRRiT według stanu na **31 grudnia 2013 roku**, razem wynosiła: 5 120 zł/m-c/etat;
z tego:
- a) kadra kierownicza (dyrektor Biura KRRiT, dyrektorzy departamentów, wicedyrektorzy departamentów, Główny Księgowy, naczelnicy wydziałów) 7 919 zł/m-c/etat,
  - b) pozostali pracownicy Biura KRRiT 4 492 zł/m-c/etat,
- 3) faktyczne wynagrodzenia** pracowników Biura KRRiT w 2007 roku oraz 2013 roku przedstawia poniższe zestawienie:

TREŚĆ	2007 rok	2013 rok
1.	2.	3.
1) Faktyczne roczne wynagrodzenia osobowe pracowników Biura KRRiT w złotych ²	8 954 230	8 641 830
2) Średnioroczne zatrudnienie pracowników Biura KRRiT w etatach kalkulacyjnych	132,11	127,17
3) Średnie, roczne wynagrodzenia osobowe na 1 etat kalkulacyjny (poz. 1: poz. 2)	67 779	67 955
4) Średnie, miesięczne wynagrodzenia osobowe na 1 etat kalkulacyjny (poz. 1: poz. 2: 12 miesięcy)	5 648	5 663
5) Dodatkowe wynagrodzenie roczne w złotych	618 565	623 449
6) Razem wynagrodzenia (poz. 1 + poz. 5)	9 572 795	9 265 279
6a) Średnie, roczne wynagrodzenia na 1 etat kalkulacyjny (poz. 6: poz. 2)	72 461	72 857
6b) Średnie, miesięczne wynagrodzenia na 1 etat kalkulacyjny (poz. 6: poz. 2: 12 miesięcy)	6 038	6 072

Z poważaniem

Jan Dworak

¹ bez pracowników przebywających na urloпах: bezpłatnych, macierzyńskich/rodzicielskich, wychowawczych.

² uwzględniają wynagrodzenie wypłacane wg umów o pracę wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia osobowego, tj. 3% funduszem nagród, odprawami emerytalnymi, nagrodami jubileuszowymi, ekwiwalentem za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego,
Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego,
Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego
oraz Waldemara Kraski**

skierowane do szefa Kancelarii Prezydenta RP Jacka Michałowskiego

W związku z utrzymaniem w budżecie na 2014 r. zamrożenia funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej zwracamy się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Ile wynosił fundusz płac w Kancelarii Prezydenta RP według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w Kancelarii Prezydenta RP, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w Kancelarii Prezydenta RP wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Andrzej Pająk
Grzegorz Wojciechowski
Janina Sagatowska*

*Marek Martynowski
Andrzej Matusiewicz
Wiesław Dobkowski
Waldemar Kraska*

Odpowiedź

Warszawa, 23 czerwca 2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z oświadczeniem złożonym przez Senatorów Janinę Sagatowską, Jana M. Jackowskiego, Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego, Marka Martynowskiego, Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego i Waldemara Kraskę podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. (pismo BPS/043-54-2344/14) w sprawie kształtowania się funduszu wynagrodzeń oraz wielkości zatrudnienia w Kancelarii Prezydenta RP uprzejmie informuję, że przy konstrukcji budżetu Kancelarii Prezydenta RP na rok 2013 wzięto pod uwagę wytyczne przyjęte przez Radę Ministrów w Założeniach do projektu budżetu na rok 2013 oraz w tzw. ustawie obołobudżetowej na rok 2013, gdzie fundusz wynagrodzeń części 01 – Kancelaria Prezydenta RP pozostawiono na poziomie roku 2012.

Co więcej, Najwyższa Izba Kontroli dokonując oceny budżetu państwa za rok 2013 w części 01 – Kancelaria Prezydenta RP potwierdziła, że wielkość funduszu wynagrodzeń w roku 2013 nie przekroczyła wielkości wynagrodzeń zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2012. Należy podkreślić, że ustawa obołobudżetowa nie mrozi bezpośrednio indywidualnych wynagrodzeń, lecz co do zasady fundusz wynagrodzeń jednostki organizacyjnej. Istotnym jest fakt, że ustawa obołobudżetowa nie odebrała pracownikom prawa do wypłaty przypadających w danym roku budżetowym należ-

nych im nagród jubileuszowych, odpraw emerytalnych czy zmiany wartości wynagrodzenia chociażby związanej z wysługą lat. Wypłata ze wspomnianych tytułów wchodzi w skład zamrożonego funduszu wynagrodzeń.

Uprzejmie informuję, że:

- 1) fundusz płac na koniec roku 2007 w KPRP wyniósł 28.010.402 zł i odpowiednio na koniec 2009 r. – 33.198.112 zł. zaś na koniec 2013 r. fundusz płac wyniósł 37.798.584 zł;
- 2) liczba etatów kadry kierowniczej tzw. „R” na koniec 2007 r. wyniosła 8 etatów oraz 279 pozostałych pracowników, w roku 2009 – 10 etatów kadry kierowniczej „R” oraz 311 etatów pozostałych pracowników, a na koniec 2013 r. – 9 etatów kadry kierowniczej „R” i 308 pracowników;
- 3) średnia płaca na koniec 2007 r. kształtowała się na poziomie: kadra kierownicza „R” – 15.084,13 zł, pracownicy 7.933,79 zł; w roku 2009 średnie wynagrodzenie wyniosło: kadra kierownicza „R” – 20.058,95 zł, pracownicy 8.250,55 zł, zaś na koniec 2013 r. średnie wynagrodzenie kadry kierowniczej „R” wyniosło 14.824,15 zł, natomiast pracowników 9.360.54 zł.

Łączę ukłony

Jacek Michałowski

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego,
Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego,
Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego
oraz Waldemara Kraski**

skierowane do szefa Kancelarii Sejmu Lecha Czapli

W związku z utrzymaniem w budżecie na 2014 r. zamrożenia funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej zwracamy się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Ile wynosił fundusz płac w Kancelarii Sejmu według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w KS, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w KS wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Andrzej Pająk
Grzegorz Wojciechowski
Janina Sagatowska*

*Marek Martynowski
Andrzej Matusiewicz
Wiesław Dobkowski
Waldemar Kraska*

Odpowiedź

Warszawa, 24 czerwca 2014 r.

Szanowna Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,
odpowiadając na oświadczenie złożone przez senatorów Jana Marię Jackowskiego, Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego, Janinę Sagatowską, Marka Martynowskiego, Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego i Waldemara Kraskę na 54. posiedzeniu Senatu w dniu 22 maja 2014 r. w sprawie danych dotyczących funduszu płac i zatrudnienia w Kancelarii Sejmu w 2007 i 2013 r. uprzejmie informuję.

Ad pytania 1

Wykonanie funduszu wynagrodzeń osobowych, bez wynagrodzeń osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, wyniosło:

- w 2007 r. - 83 971 019,10 zł (plan 1188 etatów kalkulacyjnych),
- w 2013 r. - 108 742 389,12 zł (plan 1238 etatów kalkulacyjnych).

Ad pytania 2

Stan zatrudnienia w Kancelarii Sejmu, bez osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, wyniósł:

- 1) w dniu 31 grudnia 2007 r.:
  - kadra kierownicza - 122,5 et.,
  - pozostali pracownicy 1 045,58 et.

- 2) w dniu 31 grudnia 2013 r.:
- kadra kierownicza - 131,75 et.,
  - pozostali pracownicy - 1 115,04 et.

Ad pytania 3

Średnie wynagrodzenie pracowników Kancelarii Sejmu z wynagrodzeń osobowych, bez osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, liczone bez wypłat jednorazowych i składników uznaniowych, wyniosło:

w 2007 r.

- 1) kadra kierownicza (121,3 etatu):
  - wynagrodzenie miesięczne - 7 161,25 zł,
  - wynagrodzenie roczne - 85 935,00 zł;
- 2) pozostali pracownicy (1028,7 etatów):
  - wynagrodzenie miesięczne - 4 335,79 zł,
  - wynagrodzenie roczne - 52 029,48 zł;

w 2013 r.

- 1) kadra kierownicza (130,25 etatu):
  - wynagrodzenie miesięczne - 8 746,54 zł,
  - wynagrodzenie roczne - 104 958,48 zł;
- 2) pozostali pracownicy (1066,75 etatu):
  - wynagrodzenie miesięczne - 5 486,83 zł,
  - wynagrodzenie roczne - 65 841,96 zł.

Informuję także, że wzrost funduszu wynagrodzeń Kancelarii Sejmu, jaki miał miejsce w latach 2007-2013, wynikał przede wszystkim ze wzrostu tego funduszu w roku 2008, tj. do wysokości 101 181 tys. zł (plan). Po 2008 r. niewielki wzrost funduszu spowodowany był głównie wzrostem planowanej liczby etatów kalkulacyjnych do 1238.

Z wyrazami szacunku

Lech Czapla

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego,
Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego,
Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego
oraz Waldemara Kraski**

skierowane do szefa Kancelarii Senatu Ewy Polkowskiej

W związku z utrzymaniem w budżecie na 2014 r. zamrożenia funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej zwracamy się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Ile wynosił fundusz płac w Kancelarii Senatu według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w KS, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w KS wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

*Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Andrzej Pajak
Grzegorz Wojciechowski
Janina Sagatowska*

*Marek Martynowski
Andrzej Matusiewicz
Wiesław Dobkowski
Waldemar Kraska*

Odpowiedź

Warszawa, 30 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie Senatorów: Jana Marii Jackowskiego, Grzegorza Wojciechowskiego, Andrzeja Pająka, Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego, Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego i Waldemara Kraski, złożone podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. dotyczące zatrudnienia i wynagrodzenia pracowników Kancelarii Senatu uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Fundusz na wynagrodzenia osobowe pracowników Kancelarii Senatu, bez wynagrodzeń osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, wyniósł w 2007 r. 19.165.966,31 zł a w 2013 r. 23.262.099,18 zł. Zwiększenie funduszu nastąpiło w latach 2008–2009 w wyniku podwyższenia wynagrodzeń pracowników Kancelarii Senatu w szczególności na stanowiskach specjalistycznych. Obecnie wynagrodzenia osobowe pracowników kształtują się na poziomie roku 2010.

Stan zatrudnienia pracowników, bez osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, w przeliczeniu na pełnozatrudnionych wyniósł na dzień 31.12.2007 r. 286 osób, z tego 30 osób było zatrudnionych na stanowiskach kierowniczych (dyrektorzy, wicedyrektorzy, kierownicy działów, kierownicy zespołów) i 256 osób na pozostałych stanowiskach pracy. Na koniec 2013 r. liczba pracowników Kancelarii Senatu wyniosła 294 osoby, z tego 35 na stanowiskach kierowniczych i 259 na pozostałych stanowiskach pracy.

Przeciętne wynagrodzenie brutto pracowników Kancelarii Senatu obliczone bez wypłat jednorazowych wyniosło:

w roku 2007

1. stanowiska kierownicze w Kancelarii Senatu:

– przeciętne miesięczne – 7.771,72 zł

– przeciętne roczne – 93.260,60 zł

2. pozostali pracownicy:

– przeciętne miesięczne – 3.898,14 zł

– przeciętne roczne – 46.777,64 zł

w roku 2013

1. stanowiska kierownicze w Kancelarii Senatu:

– przeciętne miesięczne – 9.146,02 zł

– przeciętne roczne – 109.752,20 zł

2. pozostali pracownicy:

– przeciętne miesięczne – 5.018,01 zł

– przeciętne roczne – 60.216,10 zł.

Z wyrazami szacunku

Ewa Polkowska

**Oświadczenie senatorów Jana Marii Jackowskiego,
Krzysztofa Słonia, Andrzeja Pająka, Grzegorza Wojciechowskiego,
Janiny Sagatowskiej, Marka Martynowskiego,
Andrzeja Matusiewicza, Wiesława Dobkowskiego
oraz Waldemara Kraski**

skierowane do szefa Kancelarii Prezesa Rady Ministrów Jacka Cichockiego

W związku z utrzymaniem w budżecie na 2014 r. zamrożenia funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej zwracamy się z prośbą o udzielenie odpowiedzi na poniższe pytania.

1. Ile wynosił fundusz płac w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w KPRM, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

3. Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w KPRM, wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

Jan Maria Jackowski
Krzysztof Słoń
Andrzej Pająk
Grzegorz Wojciechowski
Janina Sagatowska

Marek Martynowski
Andrzej Matusiewicz
Wiesław Dobkowski
Waldemar Kraska

**Odpowiedź
ZASTĘPCY SZEFA KANCELARII
PREZESA RADY MINISTRÓW**

Warszawa, 1 lipca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 29 maja 2014 r., znak: BPS-043-54-2347/14, uprzejmie przesyłam odpowiedzi na zapytanie senatora Jana Marii Jackowskiego wspólnie z innymi senatorami w sprawie utrzymania w budżecie na 2014 r. zamrożenia funduszu wynagrodzeń w jednostkach państwowej sfery budżetowej.

1. Ile wynosił fundusz płac w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. oraz według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r.?

Fundusz płac w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wynosił:

- a) według stanu na dzień 31 grudnia 2007 r. – 45 904 tys. zł (brutto),
- b) według stanu na dzień 31 grudnia 2013 r. – 52 217 tys. zł (brutto).

Oznacza to, że w okresie 7 lat (2007–2013) wykonanie funduszu płac w KPRM wzrosło o 6 313 tys. zł, czyli o 13,75% w stosunku do wykonania 2007 r. Dla porównania wykonanie funduszu płac w okresie 2001–2007 wzrosło o 11 058 tys. zł, czyli o 31,73% w stosunku do wykonania 2001 r.

2. Jaka była liczba etatów pracowniczych w KPRM, z wyszczególnieniem na kadre kierowniczą oraz pozostałych pracowników, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?

Przeciętne zatrudnienie w etatach w Kancelarii Prezesa Rady Ministrów wynosiło:

- a) w 2007 r. – łącznie 601 etatów (w tym: osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe – 16 etatów, pozostali pracownicy – 585 etatów),
- b) w 2013 r. – łącznie 560 etatów (w tym: osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe – 12 etatów, pozostali pracownicy – 548 etatów).

Oznacza to, że w okresie 7 lat (2007–2013) przeciętne zatrudnienie w KPRM zmniejszyło się o 41 etatów, czyli o 7% w stosunku do roku 2007. Dla porównania przeciętne zatrudnienie w KPRM w okresie 2001–2007 wzrosło o 19 etatów, czyli o 3% w stosunku do roku 2001.

3. *Ile wynosiła średnia miesięczna i roczna płaca kadry kierowniczej oraz pozostałych pracowników w KPRM, wraz z dodatkowymi elementami wynagrodzenia, w okresach wymienionych w pytaniu pierwszym?*

Średnia miesięczna płaca brutto wynosiła:

a) w 2007 r.:

- osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe – 13 609,38 zł,
- pozostali pracownicy – 5 887,18 zł.

b) w 2013 r.:

- osoby zajmujące kierownicze stanowiska państwowe – 14 569,44 zł,
- pozostali pracownicy – 7 619,22 zł.

Oznacza to, że w okresie 7 lat (2007–2013) wykonanie średniej miesięcznej płacy brutto w grupie osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe w KPRM było wyższe o 960,06 zł, czyli o 7% w stosunku do roku 2007, natomiast w przypadku pozostałych pracowników KPRM wykonanie średniej miesięcznej płacy brutto było wyższe o 1 732,04 zł, czyli o 29% w stosunku do roku 2007. Dla porównania w okresie 2001–2007 wykonanie średniej miesięcznej płacy brutto w grupie osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe w KPRM było niższe o 2 480,90 zł, czyli o 18% w stosunku do roku 2001, natomiast w przypadku pozostałych pracowników KPRM wykonanie średniej miesięcznej płacy było wyższe o 1 459,55 zł, czyli o 33% w stosunku do roku 2001.

Ponadto uprzejmie informuję, że w różnica w wysokości funduszu płac w roku 2013 w stosunku do roku 2007 wynika przede wszystkim:

- z podwyższenia wynagrodzeń dla pracowników państwowej sfery budżetowej w związku ze wzrostem średniorocznego wskaźnika wynagrodzeń:
  - o 102,3% w 2008 r.
  - o 103,9% w 2009 r.

Od 2010 r. kwoty bazowe nie są waloryzowane średniorocznym wskaźnikiem wynagrodzeń.

- z przyznanych KPRM rezerw celowych budżetu państwa na następujące cele:
  - w latach 2008–2013 sfinansowanie dodatków służby cywilnej oraz dodatkowego wynagrodzenia rocznego dla nowo mianowanych urzędników służby cywilnej łącznie na kwotę ok. 586 tys. zł;
  - w 2008 r. sfinansowanie w ramach POPT wynagrodzeń od 1 maja 2008 r. dla 21,7 etatu członków korpusu służby cywilnej oraz 2,3 etatu dla osób zajmujących wysokie stanowiska państwowe niebędące kierowniczymi stanowiskami państwowymi, objętych Planem działań na rzecz zwiększenia potencjału administracyjnego jednostek zaangażowanych w realizację Programów Operacyjnych w Polsce w latach 2007–2013 na kwotę ok. 441 tys. zł;
  - w 2008 r. sfinansowanie dodatków specjalnych dla członków korpusu służby cywilnej – ok. 648 tys. zł;
  - w 2008 r. sfinansowanie skutków procesu wartościowania pracy w służbie cywilnej – ok. 1 081 tys. zł;
  - w 2009 r. finansowanie dodatków specjalnych dla członków korpusu służby cywilnej – 188 tys. zł.

Z poważaniem

Michał Deskur

Oświadczenie senatora Macieja Klimy

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

Zwracam się z uprzejmą prośbą o udzielenie wyjaśnień i odpowiedzi na następujące pytania. W okresie ostatnich kilkunastu miesięcy działania polityczne, militarne, finansowe i gospodarcze rządu Federacji Rosyjskiej wobec sąsiadów są wrogie.

1. Czy Ministerstwo Obrony Narodowej dokonywało w latach 2011–2014, ewentualnie nadal dokonuje, zakupów sprzętu wojskowego, części zamiennych w Federacji Rosyjskiej, Republice Ukrainy?

2. Czy MON korzystało w latach 2011–2014, ewentualnie nadal korzysta, z usług firm z kapitałem rosyjskim podczas remontów, modernizacji sprzętu wojskowego?

3. Czy MON, Wojsko Polskie, misje NATO, UE korzystały lub nadal korzystają z usług telekomunikacyjnych (na przykład z łączności satelitarnej) kontrolowanych przez firmy z kapitałem rosyjskim (na przykład Gazprom)?

4. Jakie koszty ponosi MON w związku z korzystaniem z przestrzeni powietrznej Federacji Rosyjskiej (w związku z misją w Afganistanie) w latach 2011–2014?

5. Czy żołnierze, oficerowie, funkcjonariusze MON lub MSW odbywali szkolenia lub staże na terenie Federacji Rosyjskiej w latach 2011–2014?

6. Czy przedstawiciele Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej odbywali na terenie Rzeczypospolitej Polskiej szkolenia lub staże? Czy w latach 2013–2014 odbywały się tak zwane wizyty kadry w jednostkach MON lub MSW?

Z wyrazami szacunku
Maciej Klima

**Odpowiedź
MINISTRA
OBRONY NARODOWEJ**

Warszawa, 2014.07.01

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, na oświadczenie Pana Senatora Macieja Klimy złożone podczas 54. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 maja 2014 r. w sprawie wrogich działań rządu Federacji Rosyjskiej wobec sąsiadów (BPS/043-54-2348/14), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Odnosząc się do ewentualnych zakupów sprzętu wojskowego lub części zamiennych do sprzętu, realizowanych w latach 2011–2014 przez Ministerstwo Obrony Narodowej w Federacji Rosyjskiej lub Republice Ukrainy, informuję, że były dokonywane zakupy części zamiennych do eksploatowanego w Siłach Zbrojnych RP sprzętu wojskowego produkcji byłego ZSRR z obszaru wymienionych państw. Jednakże, każdorazowo dostawy realizowane były za pośrednictwem krajowych firm handlowych.

W kooperacji z podmiotami zarejestrowanymi w Federacji Rosyjskiej lub konsorcjami polsko-rosyjskimi zostały zrealizowane umowy na dostawę: pięciu śmigłowców Mi-17-IV (w latach 2010–2011), towarów lotniczo-technicznych – niezbędnych do użytkowania wcześniej dostarczonych z ZSRR/Federacji Rosyjskiej do Rzeczypospolitej Polskiej śmigłowców typu Mi-17-IV, Mi-24W, Mi-24 (w latach 2011–2012), technicznych środków materiałowych do statków powietrznych i do statków powietrznych wydzielonych do Grupy Bojowej UE, a także części i agregatów do śmigłowców do Polskiego Kontyngentu Wojskowego Afganistan oraz śmigłowców pozostałych w kraju (w latach 2011–2012), sprzętu obsługowego do śmigłowców (w latach 2011–2012), turboodrzutowych lotniczych silników typu RD-33 ser. 2 (w latach 2011–2012), lotniczych silników zapasowych i ich modułów – silników turboodrzutowych typu RD-33 ser. 2 (w latach 2012–2013). Ponadto – na podstawie umowy wieloletniej zawartej w dniu 17 października 2012 r. – pozyskano, na rzecz Marynarki Wojennej, zestawy ratunkowe członka załogi okrętu podwodnego. Zawarto także umowę na dostawę (w latach 2013–2014) lotniczych środków bojowych i środków pirotechnicznych, której termin realizacji jest zaplanowany na październik br., a także umowę na dostawę (w latach 2013–2015) lotniczych pocisków raketowych i uzbrojenia, z terminem realizacji zaplanowanym na okres od trzeciego kwartału br. do października 2015 r.

Odnosząc się do ewentualnych remontów i modernizacji sprzętu wojskowego z wykorzystaniem usług firm z kapitałem rosyjskim, informuję, że w ramach obecnie trwających umów na naprawy sprzętu wojskowego produkcji byłego ZSRR (np. naprawa systemów uzbrojenia broni podwodnej na ORP KASZUB oraz ORP ORZEŁ), krajowi wykonawcy napraw korzystają (na podstawie umów podwykonawczych), z usług firm z obszaru Federacji Rosyjskiej oraz Republiki Ukrainy.

Odpowiadając na pytanie dotyczące korzystania z usług telekomunikacyjnych „kontrolowanych przez firmy z kapitałem rosyjskim” informuję, że Ministerstwo Obrony Narodowej w latach 2006–2011 wykorzystywało telekomunikacyjny segment satelitarny należący do GAZPROM SPACE SYSTEMS (satelity telekomunikacyjne YAMAL). Trakty transmisyjne systemu YAMAL były pozyskiwane zgodnie z ustawą z dnia 29 stycznia 2004 r. – *Prawo zamówień publicznych* (Dz. U. z 2013 r. poz. 907 ze zm.) przez Centrum Wsparcia Teleinformatycznego Sił Zbrojnych – na potrzeby kontyngentów wojskowych, jak również w celu zapewniania usług przez system VSAT na terenie Polski. Od maja 2011 r. zasoby telekomunikacyjnego segmentu satelitarnego, na potrzeby resortu obrony narodowej, pozyskiwane są tylko od dostawców (w tym operatorów satelitarnych) pochodzących z państw członkowskich NATO lub UE.

Przesyłanie informacji z wykorzystaniem kanałów transmisyjnych dzierżawionych od operatorów komercyjnych, którzy wylądowali na podstawie wskazanej ustawy *Prawo zamówień publicznych*, realizowane jest z zastosowaniem odpowiednich mechanizmów ochrony kryptograficznej (urządzeń utajniających).

W zakresie pytania o koszty korzystania przez resort obrony narodowej z przestrzeni powietrznej Federacji Rosyjskiej, informuję, że w latach 2011–2014 wyniosły one 197.435 zł.

Odnosząc się do pytania dotyczącego ewentualnego odbywania szkoleń lub staży na terenie Federacji Rosyjskiej m.in. przez żołnierzy Wojska Polskiego w latach 2011–2014, informuję, że Urząd Ministra Obrony Narodowej, we wskazanym okresie, nie organizował szkoleń i staży dla żołnierzy oraz funkcjonariuszy MON na terytorium Federacji Rosyjskiej. Podobnie przedstawiciele Rosji nie odbywali szkoleń i warsztatów, których organizatorem lub współorganizatorem byłby Urząd Ministra Obrony Narodowej. Ponadto informuję, iż *Plany współpracy Ministerstwa Obrony Narodowej RP i Ministerstwa Obrony FR na lata 2011–2014* nie zawierały takich przedsięwzięć.

Jednocześnie informuję, że w ramach wspomnianej na wstępie umowy na dostawę zestawów ratunkowych członka załogi okrętu podwodnego dla Marynarki Wojennej, na terenie Federacji Rosyjskiej zostali przeszkoleni m.in. oficerowie Sił Zbrojnych RP, w zakresie użytkowania przedmiotowego wyposażenia. Ponadto, zgodnie z tą umową, w bieżącym roku jest planowane szkolenie kolejnych osób na terenie Rosji, pod kątem wykonywania przeglądów i napraw wskazanych zestawów ratunkowych. Termin realizacji umowy w tym zakresie przypada na 30 września br.

Ponadto, w 2011 r. żołnierze-personel latający 36. Specjalnego Pułku Lotnictwa Transportowego (Siły Powietrzne) odbyli na terenie Federacji Rosyjskiej szkolenie na symulatorze samolotu Tu-154M i szkolenie w kabinie treningowej samolotu Jak-40.

Przedstawiciele resortu obrony narodowej w 2013 r. i 2014 r. uczestniczyli także w prowadzonych na terenie Federacji Rosyjskiej warsztatach technologicznych firmy LG Corporation, przedsięwzięciu szkoleniowym WKS „Flota” Gdynia, warsztatach dla operatorów CAI (Cooperative Airspace Initiative) IES, a także w stażu w Research Institute for Mechanics and Applied Mathematics, Southern Federal University, Rostov – on – Don oraz w stażu dla nauczycieli języka rosyjskiego.

Z kolei przedstawiciele Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej w latach 2013–2014 nie odbywali szkoleń ani staży na terenie Rzeczypospolitej Polskiej. Jednakże realizowali oni rutynowe wizyty w jednostkach resortu obrony narodowej, wynikające z implementacji planu przedsięwzięć Wojskowego Korpusu Dyplomatycznego akredytowanego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz międzynarodowych porozumień rozbrojeniowych. W ramach tych porozumień, w terminie 3–6 marca br., przedstawiciele Federacji Rosyjskiej (obok przedstawicieli Republiki Białorusi), uczestniczyli w inspekcjach polskich jednostek wojskowych, prowadzonych zgodnie z postanowieniami przyjętego w Wiedniu w dniu 30 listopada 2011 r. dokumentu z negocjacji w sprawie środków budowy zaufania i bezpieczeństwa, tzw. Dokumentu Wiedeńskiego 2011. Natomiast w terminach 15–19 kwietnia 2013 r., 26–30 sierpnia 2013 r. i 7–11 kwietnia br. przedstawiciele Republiki Białorusi i Federacji Rosyjskiej – na podstawie Traktatu o Otwartych Przestworach – wykonywali w Polsce misje lotu obserwacyjnego. Przebywali oni na terenie Warszawy (1. Baza Lotnictwa Transportowego) oraz Powidza (33. Baza Lotnictwa Transportowego). Wykonano loty obserwacyjne nad południowo-zachodnim (w dniu 18 kwietnia 2013 r.), północno-zachodnim (w dniu 29 sierpnia 2013 r.) i południowo-wschodnim terenem Polski (w dniu 9 kwietnia 2014 r.) Dodatkowo, w bieżącym roku Republika Białoruś i Federacja Rosyjska planują wykonanie kolejnych dwóch analogicznych lotów obserwacyjnych.

Informuję również, że w ćwiczeniach i spotkaniach roboczych, realizowanych na terenie Rzeczypospolitej Polskiej w ramach inicjatywy CAI (Cooperative Airspace Initiative), brali udział przedstawiciele Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej – oficerowie w rezerwie lub w stanie spoczynku.

Ponadto w czasie ćwiczenia pk. VIGILANT SKIES 2013 w siedzibie Polskiej Agencji Żeglugi Powietrznej przebywał w charakterze obserwatora pułkownik rezerwy Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej, który jest obecnie zatrudniony w państwowej agencji RUSSAVIACJA w Moskwie.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że z uwagi na działania Rosji w sytuacji konfliktu na Ukrainie, polski resort obrony narodowej podjął decyzję o ograniczeniu swobody uczestnictwa przedstawicieli Sił Zbrojnych Federacji Rosyjskiej w przedsięwzięciach organizowanych przez Ministerstwo Obrony Narodowej RP. Obecnie wstęp na polskie obiekty wojskowe możliwy jest jedynie po wcześniejszym uzyskaniu stosownych zezwoleń. Ponadto rosyjscy dyplomaci wojskowi akredytowani w Polsce nie są zapraszani na uroczystości organizowane przez MON.

Łączę wyrazy szacunku

z up. Maciej Jankowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Macieja Klimy

skierowane do minister edukacji narodowej Joanny Kluzik-Rostkowskiej

Według ostatnich informacji medialnych blisko pół miliona uczniów szkół podstawowych doświadczyło w szkole przemocy ze strony rówieśników. W całym systemie oświaty ofiarą agresji w szkole padło około siedmiuset pięćdziesięciu tysięcy uczniów. W związku z tym proszę Panią Minister o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jakie działania podjął resort edukacji, aby zapewnić bezpieczeństwo uczniom w polskich szkołach?

2. Jak w poszczególnych województwach kształtuje się problem agresji w szkołach?

3. Jakie środki finansowe z programu „Bezpieczna i przyjazna szkoła” resort edukacji przeznaczył na przeciwdziałanie przemocy w szkole, a jakie na działania promocyjne i reklamowe dotyczące sześciolatków w szkołach?

4. Czy w świetle przedstawionych danych resort edukacji może zapewnić rodziców sześciolatków o tym, że ich dzieci mogą czuć się w szkołach bezpiecznie?

Łączę wyrazy szacunku
Maciej Klima

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie pana Macieja Klimy, Senatorsa RP, w sprawie bezpieczeństwa w szkołach (BPS/043-54-2349/14), uprzejmie informuję.

Ministerstwo Edukacji Narodowej nie dysponuje danymi dotyczącymi poziomu agresji w szkołach w poszczególnych województwach.

Zagadnienie stosowania agresji i przemocy wśród dzieci zostało szczegółowo zbadane podczas ewaluacji zewnętrznej prowadzonej w latach 2012–2013 („Jakość edukacji. Dane i wnioski z ewaluacji zewnętrznej prowadzonej w latach 2012–2013” pod red. Grzegorza Mazurkiewicza i Anny Gocłowskiej, dostępna na stronie internetowej Ośrodka Rozwoju Edukacji www.ore.edu.pl).

Zgodnie z wynikami badania agresji werbalnej przynajmniej raz w roku szkolnym doświadczyła jedna trzecia badanych uczniów. Stwierdzono, że przemoc słowna najczęściej dotyka uczniów ze szkół wiejskich (w sumie 21% wskazań w tej grupie), nieco rzadziej z terenów wiejsko-miejskich (20,7%) a najrzadziej z gmin miejskich (łącznie 17,4%). Najczęściej na powtarzającą się przemoc słowną narażeni są uczniowie szkół podstawowych – 30,4%, w tym 17,5% badanych uczniów szkół podstawowych miało kontakt z tą formą przemocy co najmniej czterokrotnie. W gimnazjach zaobserwowano spadek wskaźnika ekspozycji na powtarzającą się agresję słowną do 19,3%, a w szkołach ponadgimnazjalnych – do 7,7%. Warte podkreślenia jest, że tej formy przemocy częściej doświadczają chłopcy (23,6%) niż dziewczęta (13,6%).

Przemocy słownej pośredniej (internet, telefon) doświadczyło 9,8% badanych, przy czym dla 3,6% było to ponawiające się zjawisko. Powtarzająca się przemoc z wykorzystaniem nowych technologii komunikacyjnych była doświadczeniem 4,9% badanych uczniów gimnazjów, 3,7% szkół podstawowych i 2,5% szkół ponadgimnazjalnych.

W przypadku bezpośredniej pozawerbalnej przemocy (nieprzyjemne żarty, kawały) zaobserwowano, że częstotliwość ekspozycji maleje wraz ze zwiększaniem się wieku ucznia. W szkole podstawowej na doświadczenie powtarzającej się przemocy pozasłownej wskazało 23,6% badanych, w gimnazjum 11,4%, w szkołach ponadgimnazjalnych zaś 6,3%.

Doświadczenie pośredniej przemocy pozawerbalnej było udziałem 13,9% uczniów biorących udział w badaniach, w tym 3,6% wielokrotnie.

Wyniki badania wskazują także, że ofiarą kradzieży padło 13% badanych, przy czym 3,3% miało do czynienia z takim doświadczeniem co najmniej dwukrotnie.

Wykluczenie z grupy było doświadczeniem 15,8% uczniów, powtarzające się wykluczanie występowało w przypadku 6% badanych. Prawdopodobieństwo wykluczenia było istotnie związane z typem szkoły i płcią ucznia, nie zaobserwowano za to istotnego statystycznie związku z typem gminy. Wykluczenie z grupy było doświadczeniem ponad jednej czwartej (25,7%) uczniów szkół podstawowych, 14,3% uczniów gimnazjów i 9,2% szkół ponadgimnazjalnych.

Zgodnie z wynikami ewaluacji, wymuszenia doświadczyło 4% badanych, przy czym w wypadku 1,7% miało ono charakter wielokrotny.

Ofiarami pobicia było 5,4% badanych uczniów, przy czym w przypadku 2,1% było to ponawiające się doświadczenie. Warto podkreślić, że ta forma przemocy istotnie wiąże się z wiekiem ucznia – wskaźnik powtarzającej się ekspozycji dla szkół podstawowych wyniósł 4,7%, podczas gdy dla gimnazjów 1,6%, a dla szkół ponadgimnazjalnych 0,5%.

Przemocy z zastosowaniem niebezpiecznego narzędzia co najmniej raz doświadczyło 3,3% uczniów biorących udział w badaniu, przy czym 1,8% miało do czynienia z powtarzającą się niebezpieczną agresją fizyczną.

Wyniki najnowszej edycji międzynarodowych badań HBSC (Health Behaviour in School-Aged Children – Zachowania Zdrowotne Młodzieży Szkolnej) z 2010 roku (J. Mazur i A. Małkowska-Szkućnik (red.) *Wyniki badań HBSC 2010. Raport techniczny*. Instytut Matki i Dziecka, Warszawa 2011) potwierdzają spadek agresji fizycznej. W porównaniu z 2006 rokiem zmniejszył się również odsetek uczniów uczestniczących w bójkach. Wzrósł natomiast o około 5 punktów odsetek uczniów z klas V i VI szkoły podstawowej doświadczających dręczenia ze strony rówieśników (ang. bullying) i odsetek przyznających się do dręczenia kolegów. Zaobserwować można również wzrost w zakresie stosowania stosunkowo nowych form przemocy z wykorzystaniem technologii informacyjnych (cyberprzemoc).

Warto jednak zwrócić uwagę na międzynarodowe badania dotyczące poczucia bezpieczeństwa dzieci w szkole, które wskazują na wysoką pozycję polskich szkół podstawowych. W raporcie „TIMSS i PIRLS 2011. Osiągnięcia szkolne polskich trzecioklasistów w perspektywie międzynarodowej” opublikowano wyniki ankiety przeprowadzonej wśród uczniów tych szkół, z których wynika, że spośród krajów europejskich najbezpieczniej czują się dzieci w szkołach w Szwecji, Irlandii, Chorwacji i Polski. W skali całego świata Polska znalazła się w tych badaniach na ósmym miejscu. Wyniki badania należy ocenić pozytywnie tym bardziej, że dotyczą one subiektywnych odczuć samych dzieci.

Również badania prowadzone w ramach programu „Szkoła bez Przemocy” wskazują, że w opinii uczniów nastąpiła poprawa atmosfery w szkole. W ramach tych badań 86% przebadanych uczniów uważa, że w szkole jest bezpiecznie. Wyniki porównawcze badań CBOS z lat 1998, 2003, 2008 i 2010 wskazują również na zmniejszanie się skali przemocy w szkole, mówiąc o tym jako o procesie ciągłym, zmniejszeniu się liczby przypadków drastycznej przemocy w szkole, jak również zmniejszeniu się liczby wymuszeń pieniędzy, kradzieży np. z szatni, z plecaków.

Minister Edukacji Narodowej podejmuje systemowe i długofalowe działania w zakresie tworzenia warunków umożliwiających podejmowanie skutecznych działań wychowawczych i profilaktycznych przez szkoły i placówki systemu oświaty. Szkoły mają

obowiązek realizacji programu wychowawczego i programu profilaktyki, które tworzone są stosownie do występujących na ich terenie niekorzystnych zjawisk, w szczególności agresji i przemocy wśród uczniów.

Ministerstwo Edukacji Narodowej we współpracy z Ośrodkiem Rozwoju Edukacji udostępnia liczne materiały informacyjne i edukacyjne dla kadry pedagogicznej i rodziców, które można znaleźć na stronie www.ore.edu.pl. Wśród tych materiałów znajdują się m.in. poradniki poświęcone tematyce zapobiegania agresji i przemocy w szkołach, sytuacjom kryzysowym w szkole, rozwijaniu kompetencji społecznych u dzieci i młodzieży, a także scenariusze zajęć z zakresu kształtowania umiejętności psychospołecznych uczniów.

Najważniejszym zadaniem w procesie przeciwdziałania agresji i przemocy w szkołach jest budowa właściwych relacji interpersonalnych i tworzenie przyjaznego wspierającego klimatu społecznego w szkole. W tym celu stworzono Program rządowy na lata 2008–2013 „Bezpieczna i przyjazna szkoła”. Jego istotą było kreowanie klimatu współpracy, wzajemnego szacunku i dialogu, jak również rozwijanie postaw odpowiedzialności, otwartości na innych, współdziałania i porozumiewania się bez przemocy, a także kształtowanie umiejętności konstruktywnego rozwiązywania konfliktów, przy wsparciu dorosłych – nauczycieli i rodziców. W ramach tego programu nie przewidziano i nie wydatkowano środków na realizację działań promocyjnych i reklamowych dotyczących sześciolatków. Sytuacji dziecka sześciolatniego w szkole poświęcony był otwarty konkurs na realizację zadania publicznego „Szkoła na 6-tkę – szkolne projekty promujące przyjazną adaptację dzieci w edukacji szkolnej”, ogłoszony w 2012 r. Na realizację tego zadania zaplanowano 540.000 zł, natomiast kwota wydatkowana wyniosła 531.187,66 zł.

Pozytywne efekty realizacji tego programu pozwoliły na podjęcie decyzji o jego kontynuacji w kolejnych latach. W Ministerstwie Edukacji Narodowej opracowano projekt Rządowego programu na lata 2014–2016 „Bezpieczna i przyjazna szkoła”, mającego na celu poprawę szeroko rozumianego bezpieczeństwa w szkołach i placówkach systemu oświaty, a także umożliwienie zwiększenia skuteczności działań wychowawczych i profilaktycznych poprzez tworzenie przyjaznego otoczenia ucznia w szkołach i placówkach systemu oświaty. Projekt ten jest obecnie po konsultacjach międzyresortowych.

W związku z obniżeniem od 1 września 2014 r. wieku obowiązku szkolnego, Ministerstwo Edukacji Narodowej podejmuje również wiele działań mających na celu właściwe przygotowanie szkół na przyjęcie sześciolatków do pierwszej klasy. Znowelizowana ustawa o systemie oświaty umożliwiła dyrektorom szkół zatrudnianie w szkołach podstawowych dodatkowych osób wspierających nauczycieli, co w znacznym stopniu przyczyni się do zwiększenia poczucia bezpieczeństwa najmłodszych uczniów.

Ważnym obszarem działań MEN jest poprawa opieki w świetlicy oraz ograniczenie liczebności klas pierwszych do 25 uczniów. Na realizację tego zadania przeznaczono dodatkowe środki w subwencji oświatowej w wysokości 90 mln złotych w 2014 r. Dodatkowo, tworzone oddziały mają uwzględniać różnice rozwojowe wynikające z wieku dzieci, tak aby proces adaptacji był dla nich sprzyjający.

Warto również zauważyć, że przepisy przewidują możliwość dostosowania czasu trwania zajęć edukacyjnych i ich intensywności oraz długość przerw do potrzeb i możliwości dzieci, co może być korzystnym rozwiązaniem dla rozpoczynających naukę dzieci sześciolatków, szczególnie w okresie adaptacyjnym.

Ponadto MEN podejmuje wiele działań o charakterze informacyjnym, adresowanych głównie do rodziców dzieci sześciolatków. Jednym z nich jest interaktywna mapa publicznych szkół podstawowych, dostępna od początku lutego 2014 r. na stronie internetowej Ministerstwa Edukacji Narodowej www.men.gov.pl, dzięki której rodzice mają możliwość uzyskania informacji na temat liczby dzieci, nauczycieli i warunków lokalowych w szkole. Opracowane zostały również trzy ankiety dotyczące przygotowania szkół do przyjęcia dzieci sześciolatków, adresowane do dyrektorów szkół podstawowych, rad rodziców oraz wizytatorów kuratoriów oświaty. Pytania w nich zawarte obejmują kwestie infrastruktury szkoły i jej wyposażenia, sposobu prowadzenia zajęć, opieki nad uczniami oraz współpracy szkoły z rodzicami. Odpowiedzi w ankietach dla

rodziców mają być wskazówką dla dyrektorów szkół i organów prowadzących, co jeszcze można poprawić w szkole, by – wykorzystując czas, jaki pozostał do rozpoczęcia nowego roku szkolnego – przygotować szkołę do potrzeb najmłodszych uczniów. Ankiety te również dostępne są na interaktywnej mapie szkół podstawowych.

Ponadto Minister Edukacji Narodowej zobowiązał kuratorów oświaty do stałego monitorowania gotowości szkół do przyjęcia dzieci sześciolletnich i weryfikowania zgłoszeń od rodziców, które zostały przekazane na interwencyjną infolinię Ministerstwa Edukacji Narodowej. Telefonując pod nr 22 34 74 700 rodzice mogą zadać pytanie lub przedstawić problem dotyczący sytuacji zaistniałej w konkretnej szkole. Rodzice mogą również wypełnić formularz zamieszczony na stronie internetowej ministerstwa, zgłaszając potrzebę kontroli w danej placówce.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia
MINISTRA
EDUKACJI NARODOWEJ
Tadeusz Sławecki
Sekretarz Stanu

**Oświadczenie senatorów Macieja Klimy,
Andrzeja Matusiewicza oraz Stanisława Koguta**

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

Zwracamy się z uprzejmą prośbą o oficjalne stanowisko Rządu Rzeczypospolitej Polskiej w sprawie różnicy zdań między panem premierem Januszem Piechocińskim a kierownictwem PKP Intercity w zakresie kontraktu na zakup pociągów Pendolino. Wspomniany spór dotyczy kontraktu na prawie 2,5 miliarda zł oraz certyfikacji i specyfikacji zamówionych zestawów pociągów Pendolino. Uprzejmie prosimy o przedstawienie oficjalnego stanowiska wobec tego sporu.

*Z wyrazami szacunku
Maciej Klima
Andrzej Matusiewicz
Stanisław Kogut*

**Odpowiedź
MINISTRA
INFRASTRUKTURY I ROZWOJU**

Warszawa, 1 lipca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na złożone wspólnie z innymi senatorami oświadczenie senatora Macieja Klimy przekazane przy piśmie z 29 maja 2014 roku (sygn.: BPS/043-54-2350/14) w sprawie różnicy zdań między Wiceprezesem Rady Ministrów Januszem Piechocińskim a kierownictwem PKP Intercity SA w zakresie kontraktu na zakup pociągów Pendolino, przedstawiam poniższe informacje.

Wypowiedź Wiceprezesa Rady Ministrów Janusza Piechocińskiego odnośnie do kontraktu na zakup składów Pendolino nie jest polemiką z Zarządem PKP Intercity SA. Jest to opinia dotycząca sposobu realizacji kontraktu, niezależnie od tego, kto jest kontrahentem.

Zamawiający publiczny jest zobowiązany do szczególnego przestrzegania tego, by dostarczony produkt był zgodny ze złożoną w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego ofertą, spełniającą zapisy specyfikacji istotnych warunków zamówienia. Wiceprezes Rady Ministrów Janusz Piechociński jest zdania, że w przypadku niedotrzymania tych warunków przez wykonawcę, zamawiający powinien zastosować wszelkie dostępne działania włącznie z rozwiązaniem kontraktu.

Minister Gospodarki promuje polską markę gospodarczą na świecie i zabiega o to, aby polskie przedsiębiorstwa, produkujące coraz więcej wyrobów przemysłowych wysoko przetworzonych o najwyższej jakości, uzyskiwały jak największe udziały w ryn-

ku. Z punktu widzenia Wiceprezesa Rady Ministrów Janusza Piechocińskiego i resortu gospodarki optymalnym byłoby więc uzyskiwanie przez polskie przedsiębiorstwa jak największej ilości zamówień. Nie oznacza to jednak chęci wpływania na działania zamawiającego w ramach postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Takie działanie byłoby bowiem sprzeczne z obowiązującym w Polsce prawem.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Zbigniew Klepacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Knosali

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Janusza Piechocińskiego

Organem wykonawczym spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest zarząd, który prowadzi sprawy osoby prawnej, będąc jej reprezentantem. W spółce z ograniczoną odpowiedzialnością organ ten może składać się z jednego lub większej liczby członków. Mandat i kadencję członka zarządu wskazuje osoba prawnej reguluje art. 202 kodeksu spółek handlowych. Komentowany przepis w §1 stanowi, iż „jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu”. Takie brzmienie przepisu może prowadzić do wniosku, że kadencja członka zarządu wynosi w tym przypadku zasadniczo jeden rok.

Błędna interpretacja tego przepisu może prowadzić do problemów z jego prawidłowym zastosowaniem w praktyce. Należy bowiem zaznaczyć, że w przypadku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością możliwe jest powołanie zarządu bezkadencyjnego. Na podstawie obowiązujących przepisów wspólnicy określają wówczas mandaty członków, uznając, iż nie wygasają one na skutek upływu pewnego czasu. Zakładają tym samym możliwość trwania mandatu dla określonego składu osobowego do czasu rezygnacji bądź odwołania osoby pełniącej funkcję członka zarządu. Należy jednak podkreślić, iż w świetle art. 202 po zatwierdzeniu sprawozdania za pierwszy rok sprawowania tej funkcji mandat członka zarządu powołanego w momencie tworzenia spółki co do zasady wygasa. Wspólnicy nie są zatem świadomi, iż mandat członków zarządu wygaś przed upływem kadencji. Pozostają zatem w niewiedzy, iż po zatwierdzeniu sprawozdania za pierwszy pełny rok pełnienia funkcji nie ma już członków zarządu, którzy zostali powołani w czasie zawiązywania spółki.

Błędna interpretacja komentowanego przepisu rodzi poważne ryzyko nieprawidłowej reprezentacji spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, naruszając tym samym bezpieczeństwo obrotu gospodarczego. Należy podkreślić, iż w przypadku spółki kapitałowej, która działa za pośrednictwem swoich reprezentantów, przepisy określające legitymację osoby do pełnienia funkcji członka zarządu powinny być, według mojej oceny, przejrzyste i jednoznaczne, a mandat członków zarządu powinien wygasać wraz z kadencją, o ile umowa spółki nie stanowi inaczej.

Proszę Pana Ministra o analizę opisanego zagadnienia i o rozważenie podjęcia stosownej inicjatywy legislacyjnej.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Odpowiedź

Warszawa, 30 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Ryszarda Knosali złożone na 54. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., przekazane Panu Januszowi Piechockińskiemu Wiceprezesowi Rady Ministrów Ministrowi Gospodarki przy piśmie Wicemarszałka Senatu BPS/043-54-2351/14 z dnia 29 maja 2014 r., dotyczące potrzeby wystąpienia z inicjatywą ustawodawczą w kwestii zmiany art. 202 Kodeksu spółek handlowych, przedstawiam stanowisko Ministra Gospodarki w niniejszej sprawie.

Zgodnie z art. 202 §1 Kodeksu spółek handlowych, zwanego dalej „k.s.h.”, jeżeli umowa spółki nie stanowi inaczej, mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu.

W przedmiotowym oświadczeniu zwrócono uwagę, że błędna interpretacja przytoczonego powyżej art. 202 §1 k.s.h. może doprowadzić do problemów z jego prawidłowym zastosowaniem w praktyce w przypadku powołania przez wspólników zarządu bezkadencyjnego, bowiem po zatwierdzeniu sprawozdania za pierwszy rok sprawowania tej funkcji mandat członka zarządu co do zasady wygasa, a wówczas, jak podkreślono w oświadczeniu, wspólnicy nie są świadomi, że mandat członków zarządu wygaś przed upływem kadencji, pozostają zatem w niewiedzy, że po zatwierdzeniu sprawozdania za pierwszy pełny rok pełnienia funkcji nie ma już członków zarządu.

Przepis art. 202 k.s.h. nie określa wprost długości kadencji członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Z art. 202 §2 k.s.h. wynika jedynie, że członek zarządu może być powołany na okres dłuższy niż rok. Ponadto zgodnie z przytoczonym powyżej art. 202 §1 k.s.h. mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. Z tak sformułowanego przepisu można wyciągnąć wniosek, że kadencja członka zarządu co do zasady wynosi 1 rok. Tak więc, w odniesieniu do kwestii powoływania członków zarządu ustawodawca przyjął jako regułę kadencyjność. Natomiast odnośnie do kwestii dopuszczalności odstępstwa od reguły kadencyjności (powołania na czas nieokreślony) prezentowane są w doktrynie dwa stanowiska. Według pierwszego stanowiska powołanie członka zarządu na czas nieokreślony skutkuje wygaśnięciem mandatu z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu. Natomiast zgodnie z drugim stanowiskiem powołanie członka zarządu na czas nieokreślony jest możliwe, z tym że sytuacja taka musi być przewidziana w umowie spółki. Jednakże Sąd Najwyższy w Uchwale z dnia 21 lipca 2010 r. III CZP 23/10 rozstrzygnął, że reguła, zgodnie z którą mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu, będzie miała zastosowanie w przypadku nieuregulowania kwestii wygaśnięcia mandatu w sposób odmienny w umowie spółki oraz w sytuacji powołania członka zarządu na okres dłuższy niż rok, z uwagi na treść art. 202 §2 k.s.h. Należy podzielić przedstawione stanowisko Sądu Najwyższego, bowiem z treści omawianego art. 202 wyraźnie wynika, że powyższa reguła dotycząca wygaśnięcia mandatu członka zarządu ma zastosowanie, o ile umowa spółki nie stanowi inaczej.

Tak więc, okres pełnienia funkcji w organie zależy w pierwszej kolejności od postanowień umowy spółki, a dopiero w braku odpowiednich postanowień umowy spółki, od przepisów k.s.h., tym samym bez znaczenia prawnego w tym zakresie pozosta-

na postanowienia uchwał wspólników o powołaniu członków zarządu. Innymi słowy, odejście od przewidzianej przez ustawodawcę zasady kadencyjności członków zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością musi być wyraźnie przewidziane w umowie spółki, co w konsekwencji będzie równoznaczne z wyłączeniem przywołanej powyżej reguły wyrażonej w art. 202 §1 k.s.h., zgodnie z którą mandat członka zarządu wygasa z dniem odbycia zgromadzenia wspólników zatwierdzającego sprawozdanie finansowe za pierwszy pełny rok obrotowy pełnienia funkcji członka zarządu.

W związku z powyższym, należy podkreślić, że zawarte w oświadczeniu twierdzenie, że „Wspólnicy nie są zatem świadomi, że mandat członków zarządu wygaś przed upływem kadencji”, a tym samym „pozostają w niewiedzy, iż po zatwierdzeniu sprawozdania za pierwszy pełny rok pełnienia funkcji nie ma już członków zarządu, którzy zostali powołani w czasie zawiązania spółki”, nie może stanowić argumentu zmierzającego do zmiany przepisów k.s.h., bowiem wspólnicy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością nie mogą usprawiedliwiać niewiedzy odnośnie do chwili wygaśnięcia mandatu członka zarządu nieznajomością tak podstawowego dla wspólników aktu, jakim jest umowa spółki, ani nieznajomością przepisów k.s.h. Ponadto zmiana przepisów skutkująca tym, że mandat członka zarządu nie wygasa w chwili, o której mowa w art. 202 §1 k.s.h. niesie za sobą ryzyko braku możliwości odwołania członka zarządu powołanego przez zgromadzenie wspólników na czas nieoznaczony w przypadku, gdy będzie on miał na tyle istotny wpływ na podejmowanie uchwał przez zgromadzenie wspólników, że jego odwołanie nie będzie możliwe bez uzyskania jego zgody.

W świetle przedstawionej powyżej argumentacji nie wydaje się konieczna zmiana k.s.h. w przedstawionym zakresie, a jedynie prawidłowe stosowanie przepisów tej ustawy. Jeżeli jednak, w ocenie Pana Senatora, przedstawione wyżej wyjaśnienia nie są satysfakcjonujące, uprzejmie informuję, że właściwym do interpretacji k.s.h. lub ewentualnego podjęcia inicjatywy legislacyjnej w tym zakresie jest Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

MINISTER
z up. Mariusz Haładyj
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Ryszarda Knosali

skierowane do ministra administracji i cyfryzacji Rafała Trzaskowskiego

Postępująca informatyzacja działalności podmiotów publicznych oznacza, że coraz większą wagę należy przywiązywać do budowy i rozwoju nowoczesnych form komunikacji. Kluczową rolę odgrywają w tym względzie serwisy internetowe prowadzone przez poszczególne instytucje publiczne. Upowszechnianie usług cyfrowych wymaga jednak zagwarantowania ich odpowiedniej dostępności dla wszystkich zainteresowanych, a w szczególności dla osób, które na przykład ze względu na swoją niepełnosprawność mogą napotkać pewne bariery ograniczające lub wręcz uniemożliwiające taki dostęp. Działania na rzecz dostępności mają zagwarantować równe traktowanie oraz zapobiegać wykluczeniu cyfrowemu.

Jak wynika z rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych, do końca maja 2015 r. należy zagwarantować pełną dostępność publicznych serwisów internetowych, w zgodzie między innymi ze standardem WCAG 2.0. Zobowiązanie takie wynika również z deklaracji składanych przez nasz kraj na arenie międzynarodowej. Tymczasem, jak wynika z raportu „Dostępność witryn internetowych instytucji publicznych dla osób z niepełnosprawnościami”, opublikowanego przez rzecznika praw obywatelskich, po przebadaniu około trzech tysięcy stron internetowych instytucji publicznych okazało się, że żadna z nich nie była w pełni dostępna dla osób z niepełnosprawnościami oraz innych osób narażonych na wykluczenie cyfrowe (stan na lipiec 2013 r.).

Proszę zatem, aby w ramach posiadanych kompetencji rozważył Pan Minister celowość podjęcia działań na rzecz zapewnienia odpowiedniej dostępności stron internetowych prowadzonych przez instytucje publiczne.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Odpowiedź
PODSEKRETARZA STANU
w MINISTERSTWIE
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI

Warszawa, 26 czerwca 2014 r.

Pan Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 29 maja 2014 r. o sygn. BPS/043-54-2352/14, przekazującego tekst oświadczenia złożonego przez senatora Ryszarda Knosalę podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja br., uprzejmie informuję, co następuje.

Przedstawiony raport pt. „Dostępność witryn internetowych instytucji publicznych dla osób z niepełnosprawnościami. Analiza i zalecenia” wskazuje na bardzo niski poziom dostępności stron internetowych udostępnianych przez instytucje publiczne. Żaden spośród badanych portali nie był w 100% dostępny dla osób z niepełnosprawnościami oraz innych osób narażonych na wykluczenie cyfrowe. Dodatkowo serwisy

sklasyfikowane w grupie o najwyższym współczynniku (powyżej 8 pkt) stanowią jedynie ułamek całej badanej grupy. Wskazać przy tym należy, iż rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 2012 r. w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 526) określające w §19 wymogi w zakresie dostępności publicznych serwisów internetowych, stanowi podstawę prawną egzekwowania właściwego projektowania nowych serwisów internetowych oraz modernizacji już udostępnionych po zakończeniu okresu dostosowawczego. Pragnę również podkreślić, iż Minister Administracji i Cyfryzacji w ramach realizacji własnych zadań oraz współdziałania w inicjatywach innych podmiotów, propaguje i promuje zasady dostępności serwisów internetowych. Jednocześnie, mając na względzie wagę i priorytet związany z dostępnością witryn internetowych, co stanowi element szerszego działania jakim jest osiągnięcie interoperacyjności systemów teleinformatycznych administracji publicznej, planowana jest realizacja szeregu działań zmierzających do osiągnięcia tego strategicznego celu. Warto przy tym wskazać na obecnie już realizowaną w ramach prac Komitetu Rady Ministrów ds. Cyfryzacji inicjatywę weryfikacji systemów teleinformatycznych regulowanych przez projekty dokumentów rządowych względem osiągania przez nie interoperacyjności, za pomocą ustalonej listy kontrolnej. Jednym z kryteriów weryfikacji jest także zapewnienie wymogu prezentacji zasobów informacyjnych z uwzględnieniem ich dostępności dla osób niepełnosprawnych zgodnie z WCAG 2.0 na poziomie AA. Ponadto, w uchwalonym przez Radę Ministrów w dniu 8 stycznia 2014 r. Programie Zintegrowanej Informatyzacji Państwa w rozdziale zatytułowanym „Wyznaczenie standardów i tworzenie warunków dla efektywnej i bezpiecznej e-administracji”, określono m.in. zakres działań krótko-, średnio- i długoterminowych, których realizacja w rezultacie powinna również przełożyć się na wzrost poziomu interoperacyjności systemów teleinformatycznych administracji, w tym dostosowanie portali informacyjnych podmiotów publicznych do wymagań WCAG 2.0. Dodatkowym mechanizmem oddziaływania na podmioty publiczne, które w przyszłości będą wdrażać rozwiązania z zakresu informatyzacji, będą także środki finansowe pochodzące z nowego Programu Operacyjnego Polska Cyfrowa, którego założenia wyraźnie wskazują, iż wszelkie projekty informatyczne muszą zapewniać wysoką interoperacyjność wdrażanych rozwiązań, a co za tym idzie dostępność określoną w §19 ww. rozporządzenia. Jednocześnie pragnę wskazać, iż w związku z przygotowaną przez Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji nowelizacją *ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz niektórych innych ustaw*, która weszła w życie z dniem 11 maja 2014 r., minister właściwy do spraw informatyzacji dysponuje nowym narzędziem pozwalającym na rozwiązywanie bieżących problemów związanych z informatyzacją i rozwojem społeczeństwa informacyjnego, w tym m.in. w zakresie niedostosowania stron internetowych urzędów do potrzeb osób niepełnosprawnych. W związku ze wskazaną regulacją, zmianie uległ tryb dofinansowywania przez ministra właściwego do spraw informatyzacji przedsięwzięć informatyzacyjnych uregulowanych w art. 12 wcześniej obowiązującej ustawy o informatyzacji. Minister właściwy do spraw informatyzacji co najmniej raz w roku będzie przeprowadzał konkurs na dofinansowanie projektów informatycznych o publicznym zastosowaniu lub przedsięwzięć wspierających rozwój społeczeństwa informacyjnego [vide: art. 12c ust. 1 ww. *ustawy o informatyzacji* (Dz. U. z 2013 r. poz. 235 oraz z 2014 r. poz. 183)]. W ramach wskazanych działań planowane jest również ogłoszenie konkursu, którego przedmiotem będzie dostosowanie stron internetowych dla potrzeb osób niepełnosprawnych, zgodnie z wymogami §19 ww. rozporządzenia. Uprawnionymi do ubiegania się o dofinansowanie będą podmioty publiczne wskazane w ogłoszeniu o konkursie. Mając na uwadze powyższe, wyrażam przekonanie, iż strategiczne kierunki rozwoju informatyzacji polskiej administracji publicznej, a także zaplanowane w celu ich realizacji działania, w tym przy współdziałaniu wszystkich zainteresowanych podmiotów, pozwolą na zwiększenie dostępności serwisów internetowych dla potrzeb osób niepełnosprawnych, a w efekcie wpłyną na wzrost wykorzystania przez wskazaną grupę społeczną narzędzi udostępnionych w ramach funkcjonującej e-administracji.

MAC we współpracy z KPRM i organizacjami pozarządowymi (Fundacja Widzialni i Fundacja Integracja) zorganizował konferencję dotyczącą dostępności stron internetowych dla osób niepełnosprawnych. Uczestnikami konferencji byli informatycy oraz redaktorzy serwisów. Uczestnicy mieli szansę dowiedzieć się, komu służy dostępność i dlaczego jest ważna. Dzielili się doświadczeniami związanymi z zamawianiem dostępnej strony internetowej oraz uczyli jakich podstawowych błędów unikać redagując teksty, czy tworząc dostępne multimedia (więcej informacji na temat konferencji na stronie MAC <https://mac.gov.pl/aktualnosci/jakstworzyc-dostepna-dla-wszystkich-strone-internetowa-warsztaty-dla-administracji>). MAC dba również o wymianę dobrych praktyk nie tylko w obrębie samej administracji, ale również poza nią. Współpracujemy z sektorem pozarządowym na forum zespołu zadaniowego ds. dostępności, która jest częścią Szerokiego Porozumienia na rzecz Rozwoju Umiejętności Cyfrowych (więcej na temat Porozumienia na stronie www.umiejtnoscicyfrowe.pl). Dodatkowo w 2013 roku w ramach konkursu na realizację zadania publicznego Upowszechnianie korzystania z Internetu i rozwój kompetencji cyfrowych, MAC wsparło realizację projektu Stowarzyszenia na Rzecz Równego Dostępu do Kształcenia „Twoje Nowe Możliwości” pod nazwą System autodiagnozy dostępności stron internetowych instytucji publicznych (<http://a3web.org/>). Projekt polegał na opracowaniu narzędzia do autodiagnozy w zakresie dostępności stron internetowych instytucji publicznych. Narzędzie jest połączeniem kreatora raportu z kursem e-learningowym. Użytkownik jest przeprowadzany przez proces oceny za pomocą kreatora, który zadając kolejne pytania, diagnozuje potrzeby w zakresie dostępności i wymagania zapisane w specyfikacji WCAG 2.0. W razie potrzeby użytkownik otrzymuje też informacje o dostępnych w sieci narzędziach wspomagających. Projekt był promowany wśród osób pracujących w instytucjach publicznych oraz projektantów stron internetowych.

Z poważaniem

Podsekretarz Stanu
w MINISTERSTWIE
ADMINISTRACJI I CYFRYZACJI
Roman Dmowski

Oświadczenie senatora Ryszarda Knosali

skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Biernackiego

Postępowanie odrębne w sprawach małżeńskich zostało objęte zakresem artykułów 425–452 kodeksu postępowania cywilnego. W przypadkach przewidzianych w niniejszym akcie prawnym sąd rozpoznaje sprawy według przepisów właściwych dla tego rodzaju procedury. Należy podkreślić, iż normy te mają szczególny charakter względem reguł ogólnych, statuwających prowadzenie spraw w trybie procesowym.

Regulacją charakterystyczną dla wskazanego typu postępowania jest art. 428 procedury cywilnej, który stanowi, iż niestawiennictwo jednej ze stron postępowania nie wyklucza możliwości przeprowadzenia rozprawy. Analizowana norma zakłada jednak, iż nieusprawiedliwiona nieobecność powoda na pierwszym posiedzeniu skutkuje wydaniem przez sąd postanowienia o zawieszeniu postępowania.

Przedmiotowy proces, jak wskazuje art. 428 §2 kodeksu postępowania cywilnego, może zostać podjęty wyłącznie w wyniku wniesienia stosownego wniosku przez powoda. Komentowany przepis przyznaje stronie powodowej swoisty monopol do wystąpienia z wnioskiem o podjęcie zawieszzonego postępowania, nie nadając takiego uprawnienia pozwanemu. Regulacja ta ogranicza zatem wpływ pozwanego na byt procesu, którego de facto jest stroną.

Obecny stan prawny, ograniczający zasady równowagi stron w procesie oraz równości obywateli wobec prawa, wzbudza pewne kontrowersje. Można wszak dopatrywać się niezgodności tej regulacji z art. 32 ust. 1 konstytucji. Ponadto, jak podkreśla się w doktrynie, przyjęty stan prawny stanowi swoistą lukę prawną.

Na kanwie dokonanych rozważań należy więc wysunąć postulat de lege ferenda o konieczności uzupełnienia wskazywanego przepisu poprzez umożliwienie złożenia przedmiotowego wniosku także stronie pozwanej. Zwracam się zatem do Pana Ministra z prośbą o rozważenie podjęcia inicjatywy legislacyjnej w opisanym zakresie.

Z wyrazami szacunku
Ryszard Knosala

Odpowiedź

Warszawa, 2 lipca 2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Ryszarda Knosalę podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., dotyczące podjęcia zawieszzonego postępowania sądowego w sprawach małżeńskich w trybie art. 428 §2 kodeksu postępowania cywilnego wyłącznie na wniosek powoda, uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Zgodnie z art. 428 §1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm.), zwanej dalej: „k.p.c.”, ułożonym wśród przepisów regulujących postępowania odrębne w sprawach małżeńskich, roz-

prawa odbywa się bez względu na niestawiennictwo jednej ze stron, jednakże w razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa powoda na pierwsze posiedzenie sądowe wyznaczone w celu przeprowadzenia rozprawy, postępowanie ulega zawieszeniu, chyba że prokurator popiera żądanie unieważnienia albo ustalenia istnienia lub nieistnienia małżeństwa. W myśl §2 tego przepisu, podjęcie postępowania następuje wyłącznie na wniosek powoda, nie wcześniej jednak niż po upływie trzech miesięcy od dnia zawieszenia postępowania; w razie niezgłoszenia takiego wniosku w ciągu roku, sąd umarza postępowanie ze skutkami tożsamymi jak w przypadku umorzenia postępowania zawieszono na zgodny wniosek stron lub z powodu ich niestawiennictwa (art. 181 i art. 182 k.p.c.).

Wymieniony przepis, podobnie jak wiele innych przepisów regulujących postępowanie w sprawach małżeńskich, ma na celu względną ochronę trwałości małżeństwa (rodziny). Ustawodawca przyjmuje tu swoiste domniemanie, wskazujące, że niestawiennictwo powoda, a następnie jego bierność w czasie zawieszenia postępowania oznacza milczące odstąpienie od powództwa (niepopieranie go) czy zgola cofnięcie pozwu bez podjęcia wymaganej czynności procesowej. Jednocześnie ustawodawca wzmacnia zasadę dyspozycyjności po stronie powoda, oddając wyłącznie jemu decyzję dotyczącą dalszego toku postępowania zawieszono na skutek jego nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na pierwszym posiedzeniu wyznaczonym na rozprawę. W ujęciu ustawodawcy sprzyja to trwałości małżeństwa (rodziny), ograniczając w pewnym zakresie wyrokowanie co do istoty sprawy, a zwłaszcza orzeczenie rozvodu lub separacji.

Omawiane rozwiązanie, tj. oddanie dyspozycji co do zgłoszenia wniosku o podjęcie postępowania wyłącznie do rąk powoda rzeczywiście może budzić pewne wątpliwości z punktu widzenia zasady równości stron w procesie czy nawet konstytucyjnych zasad równości obywateli wobec prawa i prawa do sądu. Należy bowiem pamiętać, że w sytuacji wyżej opisanej pozwany – ze względu na stan zawisłości sprawy (art. 199 §1 pkt 2 k.p.c.) – nie ma możliwości zainicjowania „własnej” sprawy cywilnej; nie może też wytoczyć powództwa wzajemnego (art. 439 k.p.c.).

W konsekwencji powyższego należy stwierdzić, że zgłoszony w oświadczeniu Pana senatora postulat zmiany art. 428 §2 k.p.c. jest w pełni uzasadniony. Pozostaje jednak pytanie o metodę. Coraz częściej bowiem prezentowane są, niepozbawione racji, krytyczne głosy podważające sens partykularnych, jednostkowych zmian kodeksu postępowania cywilnego, wprawdzie uzasadnionych jurystycznie, ale pogłębiających chaos normatywny. W związku z tym w ocenie Ministra Sprawiedliwości pracę nad niewątpliwie konieczną zmianą art. 428 §2 k.p.c. należy odłożyć do czasu większej nowelizacji kodeksu postępowania cywilnego.

Z wyrazami poważania

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Michał Królikowski
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do wiceprezesa Rady Ministrów, ministra gospodarki Janusza Piechocińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Przedsiębiorcy prowadzący na terenie naszego kraju biogazownie biją na alarm. Ich działalności gospodarcze znajdują się na skraju bankructwa. Czterdzieści instalacji tego typu w całej Polsce, od początku 2013 r., działa bez systemu wsparcia w postaci tak zwanych żółtych certyfikatów (biogazownie dostawały je za wyprodukowanie energii, a potem mogły sprzedać, co podnosiło ich rentowność). Te świadectwa pochodzenia zostaną przywrócone mocą ustawy, która czeka na podpis prezydenta. Jednak aby biogazownie mogły funkcjonować i przynosić zyski, co z kolei zachęcałoby do inwestowania w tego typu instalacje, należy pilnie podjąć ustawę o odnawialnych źródłach energii.

Jak wiadomo, prace nad tą ustawą trwają już czwarty rok. W tym czasie system wsparcia dla zielonych źródeł przeszedł metamorfozę – od systemu certyfikatów do aukcji, gdzie poszczególne technologie mają konkurować oferowaną ceną za 1 MWh energii. Wydaje się, że biogaz niestety jest tutaj na przegranej pozycji. Niegdyś szacowano, że biogazownie będą wspierane dopłatami z przydzielonych certyfikatów. Istniały żółte uprawnienia, które kosztowały wtedy niemal 130 zł, a te zielone były o około 100 zł droższe niż dzisiaj. Wielu przedsiębiorców, inwestując w biogazownie, skorzystało w części z dopłat Agencji Rynku Rolnego, ale resztę kwoty trzeba było pokryć z oszczędności własnych i kredytów. Niestety ustalenia co do średniej ceny sprzedaży energii dokonane przez Urząd Regulacji Energetyki również nie nastroją optymizmem. Cena sprzedaży energii na rynku w 2013 r. została ustalona przez URE na poziomie o 20 zł niższym niż w roku wcześniejszym. Ponadto duże koncerny, które są zobowiązane do odkupywania energii, nakładają dodatkowo 5% opłaty za tak zwane bilansowanie mocy. Niestety wygaszenie poprzedniego systemu wsparcia dla tego obszaru przedsiębiorczości i brak nowych regulacji sprawiły, że cała branża odnotowuje duże straty. Jak oceniają eksperci, połowa z obecnie działających biogazowni rolniczych jest na skraju bankructwa.

W związku z tym chciałbym zapytać o następujące kwestie.

1. Czy Pan Minister, po konsultacjach z Ministerstwem Środowiska, mógłby spróbować określić, w jakim czasie będzie możliwe przedstawienie Sejmowi i poddanie pod głosowanie gotowej ustawy o odnawialnych źródłach energii?

2. Czy przygotowywane są obecnie jakiegokolwiek systemy wsparcia dla przedsiębiorców prowadzących biogazownie, tak aby uchronić ich od bankructwa? Czy Pan Minister nadzoruje prace nad przygotowaniem rozwiązań wspierających tę gałąź gospodarki energią?

*Z poważaniem
Stanisław Kogut*

Odpowiedź

Warszawa, 25 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 23 maja 2014 r., znak: BPS/043-54-2354/14, dotyczącego oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Stanisława Koguta w sprawie dotyczącej uwarunkowań prawnych funkcjonowania biogazowni rolniczych, w tym projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie uprzejmie informuję, iż obowiązujący w Polsce system prawny, w tym w szczególności ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059, ze zm.), w kompleksowy sposób obejmuje kwestię rozwoju odnawialnych źródeł energii w Polsce.

Dalej, uprzejmie informuję, iż w zakresie rozwoju wykorzystania energii ze źródeł odnawialnych, w tym biogazu rolniczego oraz energii elektrycznej z biogazu rolniczego, Ministerstwo Gospodarki opracowało we współpracy z Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, dokument przyjęty przez Radę Ministrów w dniu 13 lipca 2010 r. pn.: *Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020*. Ww. program jest dostępny na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki pod następującym adresem (<http://www.mg.gov.pl/node/11898>).

Celem ww. dokumentu jest: stworzenie optymalnych warunków do rozwoju instalacji wytwarzających biogaz rolniczy (opracowanie wskazuje zmiany prawne, które należy dokonać w polskim systemie prawnym, aby zoptymalizować proces budowy instalacji biogazowych); wskazanie możliwości współfinansowania tego typu instalacji ze środków publicznych (krajowych oraz Unii Europejskiej – dokument nie tworzy funduszy celowych, a jedynie wskazuje na istniejące już instrumenty budżetowe) oraz przeprowadzenie stosownych działań edukacyjno-promocyjnych w zakresie budowy i eksploatacji biogazowni rolniczych. Wdrożenie *Kierunków* jest niezbędnym elementem procesu utworzenia do 2020 roku średnio jednej biogazowni rolniczej w każdej gminie wykorzystującej biomasę pochodzenia rolniczego, przy założeniu posiadania przez gminę odpowiednich warunków do uruchomienia takiego przedsięwzięcia. Przewiduje się, że biogazownie będą powstawać w tych gminach, na których terenach występują duże zasoby areалу, z którego można pozyskiwać biomasę, co jest swego rodzaju harmonizacją działań krajowych rządu z priorytetami Wspólnej Polityki Rolnej Unii Europejskiej.

Wykonanie założonych w ww. *Kierunkach* celów pozwoli na:

- 1) poprawę bezpieczeństwa energetycznego kraju przez zwiększenie zaopatrzenia w energię na odnawialnych nośnikach energii wytwarzanych z surowców krajowych;
- 2) oparcie znaczącej części dostaw gazu, energii elektrycznej i energii ciepłej oraz biogazu rolniczego, jako paliwa transportowego na wielu lokalnych wytwórniach biogazu, co stworzy możliwość dostawy biogazu rolniczego o jakości gazu ziemnego dla wielu mieszkańców wsi, miasteczek oraz podmiotów gospodarczych;
- 3) tworzenie tzw. lokalnych łańcuchów wartości dodanej m.in. przez aktywizację gospodarczą wsi oraz zwiększenie zatrudnienia wśród społeczności lokalnej oraz jednostek gospodarczych branży rolniczej i związanej z energetyką odnawialną (*greenjobs*);
- 4) pobudzenie rozwoju lokalnej przedsiębiorczości związanej z wykorzystaniem lokalnie generowanego ciepła;
- 5) poprawę infrastruktury energetycznej i wzrost konkurencyjności polskiego rolnictwa (tzw. rozproszona infrastruktura energetyczna).

Ponadto z inicjatywy Ministra Gospodarki z myślą o potencjalnych inwestorach zainteresowanych budową biogazowni rolniczych został opracowany „Przewodnik dla inwestorów zainteresowanych budową biogazowni rolniczych”, który stanowi kompendium wiedzy na temat prowadzenia procesów inwestycyjnych w zakresie budowy biogazowni. Przewodnik ten jest dostępny na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki pod następującym adresem (<http://www.mg.gov.pl/node/13229>).

Uregulowania powyższe są podstawą realizacji przez Polskę założeń Krajowego Planu Działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych (KPD), w tym w szczególności realizacji celów w zakresie udziału energetyki odnawialnej w miksie energetycznym do roku 2020 r.

Minister Gospodarki jest odpowiedzialny za promowanie i rozwój wykorzystania odnawialnych źródeł energii (OZE) w kraju, a dodatkowo poprzez tworzone przepisy prawne zachęca potencjalnych inwestorów do podejmowania działań inwestycyjnych w zakresie wytwarzania energii z takich źródeł. Podstawą tych działań jest, zgodnie z postanowieniami dyrektywy 2009/28/WE w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE, konieczność osiągnięcia co najmniej 15% udziału energii odnawialnej w końcowym zużyciu energii brutto.

Wyjaśniam, iż realizując powyższe rozpoczęto prace legislacyjne nad zmianą przepisów prawa energetycznego, skutkiem czego było przygotowanie projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii i praca nad tym projektem.

Projekt ustawy o odnawialnych źródłach energii został w dniu 8 kwietnia 2014 r. przyjęty przez Radę Ministrów. Z ww. projektem ustawy o odnawialnych źródłach energii (ustawa o OZE) można się zapoznać na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji: (<http://legislacja.rcl.gov.pl/lista/2/projekt/19349/katalog/212691>).

Projekt zawiera propozycje kompleksowych rozwiązań porządkujących system wsparcia dla odnawialnych źródeł energii, które polegają na:

- utrzymaniu obecnego systemu wsparcia dla istniejących instalacji OZE, co zagwarantuje poszanowanie praw nabytych dla wszystkich, którzy byli wytwórcami energii elektrycznej z OZE przed wejściem w życie ustawy;
- wprowadzeniu nowych możliwości dla istniejących instalacji odnawialnych źródeł energii, w celu optymalizacji rachunku ekonomicznego (dedykowane aukcje);
- wdrożeniu nowoczesnego systemu aukcji dla nowych i zmodernizowanych instalacji OZE;

Założono, iż w ramach nowego systemu wsparcia OZE aktualny pozostaje cel 19% udziału energii elektrycznej z OZE do 2020 r., wyznaczony w Polityce Energetycznej Polski do 2030 r. oraz powtórzony w KPD. Jednakże osiągnięcie założonego celu będzie się odbywać w sposób maksymalnie przyjazny i stabilny dla inwestorów, dzięki czemu zostanie osiągnięta możliwość funkcjonowania (i finansowania) ich działalności po najniższym koszcie. Cele wyznaczone w Polityce Energetycznej Polski do 2030 r. oraz powtórzone w KPD zostaną osiągnięte dzięki m.in. nowym rozwiązaniom dotyczącym zasad wsparcia OZE poprzez tzw. system aukcyjny. Projekt wprowadza nowy model systemu wsparcia, który bazuje na systemie aukcyjnym (tzw. Feed-in-Premium).

Z racji szczegółowego charakteru nowych rozwiązań zawartych w projekcie ustawy o OZE, a także z uwagi na fakt, iż prace nad ustawą o OZE będą się jeszcze toczyć w trakcie prac legislacyjnych na etapie parlamentarnym, wyjaśniać należy, iż zanim projekt trafi do Sejmu RP wyjaśnione winny być kwestie dotyczące pomocy publicznej i jej zgodności z zasadami wspólnego rynku.

Zatem, Minister Gospodarki w celu zakończenia prac nad projektem ustawy o OZE, mając na względzie ww. regulacje unijne, określające warunki korzystania z pomocy publicznej w sektorze energetyki, w tym także sektorze energetyki odnawialnej, wystąpił do Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes UOKiK) z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie potrzeby notyfikacji pomocy publicznej oraz systemu wsparcia dedykowanego dla energetyki odnawialnej Komisji Europejskiej.

Prezes UOKiK w maju br. wydał opinię o braku konieczności notyfikacji systemu wsparcia OZE Komisji Europejskiej. Opinia Prezesa UOKiK została udostępniona na stronach internetowych Biuletynu Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji: (<http://legislacja.rcl.gov.pl/docs//2/19349/212691/212692/dokument114756.pdf>).

Minister Gospodarki w dniu 6 czerwca br. w oparciu o ww. opinię Prezesa UOKiK wystąpił do Sekretarza Rady Ministrów z prośbą o reasumpcję decyzji Rady Ministrów w sprawie konieczności notyfikacji do Komisji Europejskiej projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii, proponując jednocześnie dokonanie stosownych korekt w projekcie, które uwzględniają ww. opinię Prezesa UOKiK.

W związku z przyjęciem przez Radę Ministrów propozycji Ministra Gospodarki w sprawie braku konieczności notyfikacji Komisji Europejskiej projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii wyrażam przekonanie, iż w najbliższym czasie możliwe będzie przekazanie projektu ustawy o OZE do Marszałka Sejmu RP w celu kontynuacji prac legislacyjnych już na etapie parlamentarnym.

Zaproponowane przez Ministra Gospodarki zmiany do przepisów projektu ustawy o odnawialnych źródłach energii zapewnią zgodność tej ustawy z warunkami określonymi w Wytycznych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska i energetykę 2014–2020 (EEAG), a także przepisach rozporządzenia Komisji uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu przyjętego 21 maja 2014 r. (GBER).

Ponadto, niezależnie od powyższego wyjaśnić należy, iż obecnie wytwórcy energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji (dotyczy to także sektora wytwarzania biogazu rolniczego) są uprawnieni do otrzymania świadectwa pochodzenia z kogeneracji. Po uzyskaniu potwierdzenia wyprodukowanej energii, przedsiębiorstwa wytwarzające energię elektryczną w wysokosprawnej kogeneracji zbywają przyznane im prawa majątkowe na giełdzie po cenach rynkowych lub poprzez transakcję pozasesyjną. Świadectwa pochodzenia z kogeneracji przyznawane są dla każdej wyprodukowanej MWh.

System wsparcia wytwarzania energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji na podstawie ustawy z dnia 14 marca 2014 r. *o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz niektórych innych ustaw* – Dz. U. z 2014 r. poz. 490, która weszła w życie w dniu 30 kwietnia 2014 r., przedłużono do 2018 r.

Obecnie w Polsce wytwórcy biogazu rolniczego uzyskać mogą niezależnie od tzw. „zielonych” świadectw pochodzenia z tytułu wytwarzania energii elektrycznej z biogazu rolniczego także i inne rodzaje świadectw pochodzenia. Podział wynika z rodzaju spalane go paliwa oraz wielkości zainstalowanej mocy. Wtwórcy energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji, którzy wykorzystują jako paliwo biogaz rolniczy są uprawnieni to uzyskania tzw. „fioletowego certyfikatu” lub tzw. „żółtego certyfikatu”.

Żółte certyfikaty: przyznawane są wytwórcom energii elektrycznej w jednostkach wysokosprawnej kogeneracji, które spalają paliwa gazowe lub ich łączna moc zainstalowana elektryczna jest mniejsza od 1 MW.

Fioletowe certyfikaty: uzyskać je mogą wytwórcy energii elektrycznej w wysokosprawnej kogeneracji, jeżeli jako paliwo jest wykorzystywany metan uwalniany i ujmowany przy dołowych robotach górniczych w czynnych, likwidowanych lub zlikwidowanych kopalniach węgla kamiennego lub gazem uzyskiwanych z przetwarzania biomasy w rozumieniu ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych.

System tzw. „żółtych certyfikatów” i tzw. „fioletowych certyfikatów” według obecnych przepisów ustawy – Prawo energetyczne funkcjonował będzie do końca 2018 r.

Wyjaśnić należy, iż z punktu widzenia inwestora, korzystniejszym jest uzyskanie tzw. „żółtych certyfikatów”, ponieważ ich wartość jest około dwukrotnie większa od wartości tzw. „fioletowych certyfikatów”. Dla przykładu jednostkowe opłaty zastępcze na rok 2015, które kształtują wartość praw majątkowych na giełdzie i w transakcjach pozasesyjnych wynoszą odpowiednio dla „żółtych” i „fioletowych” certyfikatów: 121,63 zł/MWh i 63,26 zł/MWh.

Dodatkowo, wytwórcy biogazu rolniczego uzyskać mogą również na gruncie przepisów ustawy – Prawo energetyczne wsparcie z tytułu włączania biogazu rolniczego do sieci gazowej dystrybucyjnej – tzw. „brązowe certyfikaty”. Jednak, podnieść należy,

iż w tym przypadku dotychczas żaden z podmiotów wytwarzających biogaz rolniczy nie uzyskał wsparcia z tytułu wytworzenia biogazu rolniczego oraz wprowadzenia go do sieci dystrybucyjnej gazowej.

Na zakończenie uprzejmie informuję, iż obecnie oprócz biogazowni rolniczych, które znajdują się w trudnej sytuacji ekonomicznej, istnieją także biogazownie rolnicze, których funkcjonowanie z racji efektywnego wykorzystywania lokalnie dostępnych zasobów nie jest zagrożone. Zatem, w mojej ocenie, kluczem jest właściwe zaprojektowanie całej inwestycji służącej do wytwarzania biogazu rolniczego, tak pod kątem efektywności jej działania, jak i pod kątem możliwości pozyskania substratów do wytwarzania biogazu rolniczego po najniższym koszcie. Kluczowym jest także gospodarcza możliwość zagospodarowania produktów obocznych procesu wytwarzania biogazu rolniczego, oraz zagwarantowanie możliwości sprzedaży ciepła wytwarzanego w biogazowni rolniczej.

Przedstawiając powyższe informacje wyrażam przekonanie, że stanowią one wyczerpującą odpowiedź na pytania Pana Senatora Stanisława Koguta.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Jerzy W. Pietrewicz
Pełnomocnik Rządu do Spraw
Deregulacji Gospodarczych
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów,
minister infrastruktury i rozwoju Elżbiety Bierikowskiej

Szanowna Pani Minister!

Jak informują media – „Dziennik Gazeta Prawna”, Onet.pl i Polskie Radio – przygotowywane są nowe rozwiązania mające poszerzyć zakres kompetencji poszczególnych spółek kolejowych działających na terenie naszego kraju. Spółka Przewozy Regionalne – należąca do szesnastu samorządów spółka z olbrzymim trzydziestojednoprocentowym udziałem w rynku – nieoczekiwanie zapowiedziała, iż jest zainteresowana przewozami międzynarodowymi. Dzisiaj spółka ta obsługuje sześć tras międzynarodowych, a władze spółki zapowiadają zwiększenie liczby połączeń międzynarodowych do pięćdziesięciu. Część tych połączeń ma być uruchomiona jeszcze w bieżącym roku, a wszystkie planowane mają ruszyć do roku 2015. Wśród już zaplanowanych, pewnych kierunków są: Kaliningrad, Bańska Bystrzyca, Berlin, Frankfurt i Drezno.

Największy przewoźnik w Polsce – Przewozy Regionalne – od lat przynosi straty i z każdym rokiem traci pasażerów. W ubiegłym roku Przewozy Regionalne przyniosły straty rzędu 50 milionów zł netto. Trwa próba ratowania spółki przed bankructwem. Szacuje się, że w roku 2014 spółka przyniesie 30 milionów zł strat, ale już w roku 2015 ma osiągnąć niewielki zysk albo przynajmniej nie generować strat. Źródłem dodatkowych przychodów spółki ma być sprzedaż nieruchomości za kilkadziesiąt milionów złotych. Na sprzedaż pójdzie między innymi siedziba spółki w Warszawie. Planowana jest również renegocjacja umów z dostawcami i redukcja liczącej dziś dziewięć tysięcy siedemset osób załogi.

Z kolei władze innej spółki, PKP Intercity, dla której naturalnym rynkiem jest rynek połączeń dalekobieżnych, w tym międzynarodowych, w marcu bieżącego roku po raz pierwszy w historii spółki złożyły oferty w przetargu regionalnym na Podlasiu. Na razie oferta PKP Intercity okazała się gorsza od oferty Przewozów Regionalnych, ale, jak oceniają eksperci, może to być początek procesu szerszego wkraczania spółki PKP Intercity na rynki krajowe. Wobec tego chcę zapytać o następujące kwestie.

1. Czy Pani Minister nie odnosi wrażenia, że efektem zapowiedzi wyjścia spółki Przewozy Regionalne na trasy międzynarodowe jest odpowiedź spółki PKP Intercity, która zapowiada wyjście na trasy krajowe? Czy w opinii Pani Minister tak prowadzona rywalizacja pomoże spółkom w wypracowaniu zakładanych zysków? Czy tego typu rywalizacja nie spowoduje, że wytworzy się chaos organizacyjno-informacyjny, a na zaostrzonej i agresywnej rywalizacji, jaka zapowiada się pomiędzy spółkami, mogą stracić pasażerowie?

2. Czy konsultowano z Ministerstwem Infrastruktury i Rozwoju kwestię wychodzenia na trasy międzynarodowe spółki Przewozy Regionalne? Czy struktura spółki Przewozy Regionalne – podział na mniejsze jednostki regionalne – nie uniemożliwi realizacji ambitnych planów władz spółki? Czy konsultowano z Panią Minister to, w jaki sposób i według jakiego klucza poszczególnym częściom regionalnym spółki będą przydzielane trasy międzynarodowe? Czy nie wytworzy się tu dodatkowa, niepotrzebna i przynosząca straty rywalizacja pomiędzy poszczególnymi regionami?

Z poważaniem
Stanisław Kogut

Odpowiedź

Warszawa, 9 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Stanisława Koguta podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., przesłane przy piśmie nr BPS/043-54-2355/14 z dnia 29 maja br., uprzejmie przekazuję następujące informacje.

Zmiany w ofercie przewozowej Przewozy Regionalne sp. z o.o. w zakresie połączeń międzynarodowych są przeprowadzane w porozumieniu z Ministerstwem Infrastruktury i Rozwoju i nie mają związku z planami PKP Intercity SA odnośnie do udziału w przetargach organizowanych przez samorządy województw.

Minister właściwy do spraw transportu, jako ustawowy organizator publicznego transportu zbiorowego w kolejowych przewozach międzynarodowych, może zamawiać i dofinansowywać realizację takich połączeń w ramach umowy o świadczenie usług publicznych zawartej z przewoźnikiem. Nowe relacje międzynarodowe zostały przeanalizowane pod kątem istniejącej oferty PKP Intercity SA i w opinii resortu usługi obu przewoźników będą wobec siebie komplementarne, a nie konkurencyjne. W związku z tym na okres bieżącego rozkładu jazdy pociągów 2013/2014 uzgodniono wprowadzenie następujących zmian:

Relacje wszystkich pociągów obsługujących trasę Białystok – Grodno zostaną wydłużone. Jedna para pociągów kursować będzie w relacji Ełk – Grodno, a pozostałe dwie w relacji Małkinia – Grodno. Na stacji Małkinia zapewnione zostanie skomunikowanie z pociągami Kolei Mazowieckich do i z Warszawy Wileńskiej. Taka zmiana pozwoli na uzupełnienie oferty pociągów międzywojewódzkich PKP Intercity między Warszawą i Białymstokiem, która będzie ograniczona od 15 czerwca 2014 r. w związku z pracami modernizacyjnymi.

Na trasie Poznań – Frankfurt nad Odrą zakłada się uruchomienie dwóch par pociągów, w godzinach umożliwiających wypełnienie luki w ofercie realizowanej przez pociągi Berlin – Warszawa-Express i Berlin – Gdynia-Express. Obecny rozkład jazdy nie pozwala bowiem m.in. na wyjazd z Poznania do Berlina wcześniej rano i powrót późnym wieczorem.

W odniesieniu do rozkładu jazdy 2014/2015 przewoźnik zaproponował rozszerzenie oferty międzynarodowej o kolejne trasy. Ostateczny kształt siatki połączeń zostanie ustalony po zakończeniu procesu uzgodnień pomiędzy Spółką a ministerstwem w zakresie dofinansowania usług.

Nawiązując do kwestii udziału PKP Intercity SA w przetargach na obsługę ruchu regionalnego pragnę zauważyć, że jeżeli spółka ta dysponuje zasobami i doświadczeniem pozwalającymi na wykonywanie tego rodzaju usług oraz spełnia wszystkie kryteria stawiane przez zamawiającego, to nie ma podstaw do jej wykluczenia z udziału w postępowaniu. Jeśli zaś chodzi o efekty ewentualnej rywalizacji na rynku usług transportowych i związane z nią obawy, należy podkreślić, że konkurencja jest pożądana, biorąc pod uwagę możliwość podnoszenia wymogów jakościowych realizowanych usług, których adresatami są pasażerowie, jak i obniżania wydatków samorządów, które zamawiają i dofinansowują realizację tych przewozów.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Zbigniew Klepacki
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Stanisława Koguta

skierowane do generalnego inspektora ochrony danych osobowych Wojciecha Wiewiórowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Przed trzema tygodniami ogólnopolskie dzienniki pisały o tym, że urzędy skarbowe w Polsce mogą pozyskiwać i przetwarzać dane osobowe dotyczące nie tylko danego płatnika, ale także różnych innych osób związanych z tymże płatnikiem. Według różnych ekspertów zjawisko to jest spowodowane tym, że regulacje dotyczące procedur zdobywania danych osobowych przez urzędy skarbowe są sformułowane w sposób bardzo ogólny.

Jakkolwiek sam mechanizm pozyskiwania danych nie budzi większych kontrowersji, to już w przypadku gromadzenia i przechowywania danych osobowych przez fiskus pojawiają się wątpliwości. Urzędy skarbowe i urzędy kontroli skarbowej według niektórych ekspertów nie mają kompetencji do przechowywania i archiwizowania danych osobowych, zwłaszcza jeśli dotyczy to osób, które są związane w jakikolwiek sposób z płatnikiem, którego dotyczy postępowanie prowadzone przez dany urząd. Ponadto wymienione urzędy zobowiązane są do wykazania, iż pozyskiwane dane są niezbędne do kontroli rzetelności deklarowanej podstawy opodatkowania, źródeł pochodzenia majątku podatnika czy ujawnienia niezgłoszonej działalności gospodarczej. Urząd powinien uzasadnić konieczność pozyskania takich danych w postanowieniu, a osoba, od której żąda się udostępnienia danych, ma prawo wnieść zażalenie do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych.

Kwestie pozyskiwania i przetwarzania danych osobowych regulują odpowiednie przepisy prawa. W przypadku urzędów skarbowych jest to ordynacja podatkowa, która przewiduje, że zgodnie z art. 187 organ podatkowy w toku postępowania powinien zebrać wyczerpujący materiał dowodowy, a na podstawie art. 155 może wezwać stronę do złożenia wyjaśnień.

W świetle prawa urząd skarbowy może w toku postępowania podatkowego zażądać udostępnienia danych osobowych podmiotów trzecich. Urzędy kontroli skarbowej, działając na podstawie art. 7 ustawy o kontroli skarbowej, mogą działać w sposób podobny.

Wobec tego chcę zapytać:

1. Jak Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ocenia fakt, że urzędy skarbowe i urzędy kontroli skarbowej nie tylko pozyskują i przetwarzają dane osobowe, ale również gromadzą takie dane i często je archiwizują?

2. Ile podmiotów w ciągu lat 2012 i 2013 złożyło zażalenie do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych na to, że fiskus zażądał udostępnienia danych osobowych tychże podmiotów oraz podmiotów trzecich, związanych z podmiotem, wobec którego urząd wszczął postępowanie?

*Z poważaniem
Stanisław Kogut*

Odpowiedź

Warszawa, 30 czerwca 2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek!

W związku z pismem Pani Marszałek z dnia 29 maja 2014 r., które wpłynęło do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu 3 czerwca 2014 r., na wstępie uprzejmie zauważam, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych, zgodnie z przyznanymi mu mocą ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz. 926 z późn. zm.) kompetencjami, jest organem właściwym do kontroli zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz wydawania decyzji administracyjnych i rozpoznawania skarg w sprawach wykonywania przepisów o ochronie danych osobowych. Do jego kompetencji nie należy natomiast dokonywanie oceny działań procesowych organów administracji, a w szczególności oceny, czy organ ten prawidłowo określił strony toczącego się przed nim postępowania administracyjnego. Na brak kompetencji Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w zakresie rozstrzygania kwestii należących do kompetencji innych organów, przyznanych im na podstawie odrębnych przepisów prawa, wskazał również Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 2 marca 2001 r. (sygn. akt II SA 401/00) stwierdzając m.in. „(...) Generalny Inspektor (...) nie jest organem kontrolującym ani nadzorującym prawidłowość stosowania prawa materialnego i procesowego w sprawach należących do właściwości innych organów, służb czy sądów, których orzeczenia podlegają ocenom w toku intencji czy w inny sposób określony odpowiednimi procedurami”.

W związku z powyższym pomocniczo jedynie wskazuję, iż na administratorze danych przetwarzającym dane osobowe, stosownie do przepisów regulujących zasady przetwarzania danych osobowych ciążyą określone obowiązki warunkujące legalność ich przetwarzania.

W szczególności jest to obowiązek legitymowania się jedną z przesłanek legalityzujących proces ich przetwarzania, które w odniesieniu do danych osobowych tzw. zwykłych, jak np. imię, nazwisko, adres zamieszkania, czy nr telefonu, określone zostały w art. 23 ust. 1 pkt 1–5 ustawy. W związku z powyższym, na podstawie art. 23 ust. 1 ustawy przetwarzanie danych jest dopuszczalne po spełnieniu jednego z następujących warunków: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, chyba że chodzi o usunięcie dotyczących jej danych (pkt 1); jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2); jest to konieczne do realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to niezbędne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3); jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4); jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

Odnosnie do aspektów przetwarzania danych osobowych w zbiorze (nawet w głównej mierze związanych z szeroko rozumianą obsługą administracyjno-techniczną zbioru danych), którego administratorem jest podmiot publiczny, należy jednak podkreślić istotę zasady legalizmu działania podmiotów publicznych wyrażonej przede wszystkim w art. 7 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. 1997 r. Nr 78, poz. 483 ze zm.) oraz art. 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2013 r. poz. 267). Zgodnie z tą zasadą organy władzy (administracji) publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Oznacza to, że podmioty publiczne nie mogą swych kompetencji przekazywać innym podmiotom, tak publicznym jak i prywatnym. Warto w tym miejscu przytoczyć

postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 grudnia 2004 r. (sygn.: FSK 417/2004), w którym NSA podniósł, iż cyt.: „*Normy kompetencyjnej nie można domniemywać i nie można jej konstruować w procesie wykładni prawa. Musi być ona wyraźnie w ustawie określona. Nigdy nie można przyjmować zasady domniemania kompetencji publicznoprawnej, jeżeli przepisy ustawowe w tym względzie milczą*”.

Ustawa z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz. U. z 2011 r. Nr 41, poz. 214 z późn. zm.) w swym art. 7c ust. 1 stwierdza, iż organy kontroli skarbowej w celu realizacji ustawowych zadań w zakresie, o którym mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1–3, mogą zbierać i wykorzystywać informacje, w tym dane osobowe, od osób prawnych, jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej oraz osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą, o zdarzeniach mających bezpośredni wpływ na powstanie lub wysokość zobowiązania podatkowego oraz przetwarzać je w rozumieniu przepisów o ochronie danych osobowych, także bez wiedzy i zgody osoby, której dane te dotyczą. Należy zwrócić uwagę, iż zgodnie z art. 7c ust. 2 tej ustawy, informacje te są udostępniane na podstawie postanowienia organu kontroli skarbowej, w terminie i formie określonej przez ten organ. Zgodnie natomiast z art. 7c ust. 3, podmiotowi, do którego skierowano postanowienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje zażalenie do Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej.

Istotne jest zachowanie wszelkich warunków wynikających z obowiązujących przepisów szczególnych, albowiem brak ich spełnienia może być argumentem przemawiającym za podniesieniem zarzutu nieprawidłowości prowadzonego postępowania.

Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie może jednak wiążąco ocenić opisanego problemu, bowiem wiążące stanowisko organu do spraw ochrony danych osobowych w przedmiocie legalności przetwarzania danych osobowych osób, których dane dotyczą, może być wyrażone wyłącznie w decyzji administracyjnej wydanej np. na wniosek ww. osób, po przeprowadzeniu postępowania w sprawie, na podstawie poczynionych w jego toku ustaleń i z uwzględnieniem obowiązujących, w dacie wydania decyzji, przepisów prawa.

Ocena stosowanych rozwiązań oraz procedury, w ramach której pozyskiwane będą informacje dla potrzeb ewentualnego postępowania przez organy skarbowe może być dokonana wyłącznie przez organy nadzorcze w trybie instancyjnym.

Informuję również, iż Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie prowadzi statystyk dotyczących wskazanego zakresu przedmiotowego, mimo tego wskazuję, że w toku kontroli przeprowadzanych dotychczas przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w urzędach skarbowych oraz urzędach kontroli skarbowej nie stwierdzono uchybień w zakresie przestrzegania przepisów ustawy o ochronie danych osobowych w odniesieniu do przetwarzania (przechowywania, archiwizowania) danych osób w jakikolwiek sposób związanych z płatnikami podatków.

Z poważaniem

GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH OSOBOWYCH
z up. Z-ca Generalnego Inspektora
Andrzej Lewiński

Oświadczenie senatora Tadeusza Kopcia

skierowane do ministra środowiska Macieja Grabowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Zgodnie z ustawą z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (DzU z 2005 r., nr 239, poz. 2019 ze zm.) do wód płynących zalicza się między innymi wody w ciekach naturalnych, kanałach oraz w źródłach, z których cieki biorą początek. Wody płynące są wodami publicznymi, o ile stanowią własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego (tutaj – kanał Bajerka w gminie Skoczów stanowi własność Skarbu Państwa).

Z kolei art. 11 ust. 1 pkt 4 wspomnianej ustawy stanowi, że prawa właścicielskie w stosunku do wód publicznych stanowiących własność Skarbu Państwa wykonuje marszałek województwa, jako zadanie z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa – w stosunku do wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, służących polepszeniu zdolności produkcyjnych gleby i ułatwianiu jej uprawy oraz w stosunku do pozostałych wód niewymienionych w pktach 1–3. Dla pełnej przejrzystości należy podać, że w punktach tych prawa właścicielskie zostały przypisane w stosunku do wskazanych tam wód:

- 1) ministrowi właściwemu do spraw gospodarki wodnej
- 2) prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej,
- 3) dyrektorowi parku narodowego.

Zestawiając ze sobą powyższe elementy, widać, że wszystkie wody płynące, które są wodami publicznymi, w tym kanały, które nie zostały wskazane w art. 11 ust. 1 pkt 1–3, są wodami przypisanymi ustawowo marszałkowi województwa. Jednakże marszałek województwa śląskiego i działający z jego upoważnienia Śląski Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych w Katowicach nie podzielają tego stanowiska.

Na zakończenie niniejszego oświadczenia uważam za konieczne wskazać, że rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie śródlądowych wód powierzchniowych lub ich części stanowiących własność publiczną (DzU z 2003 r., nr 16, poz. 149) w załączniku nr 2 „Śródlądowe wody powierzchniowe lub ich części, stanowiące własność publiczną, istotne dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa” oraz w załączniku nr 3 „Śródlądowe wody powierzchniowe lub ich części, stanowiące własność publiczną, zaliczone do wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, w stosunku do których wykonywanie uprawnień Skarbu Państwa powierza się marszałkom województw” wylicza jedynie wody istotne dla celów rolnictwa (nic ponadto). W ten sposób ustala dla marszałków województw priorytet w ich utrzymywaniu i remontach urządzeń wodnych (pierwszeństwo przed innymi wodami). W przypadku załącznika nr 3 chodzi tu o wody przypisane ustawowo prezesowi Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej, oddane niejako do bezpośredniego ich utrzymywania marszałkom województw.

Ponadto rozporządzenie to wydane w ramach delegacji ustawowej (art. 11 ust. 2 i 3 ustawy – Prawo wodne) w niczym nie narusza, bo naruszać nie może, zapisu art. 11 ust. 1 pkt 4 tejże ustawy, w tym końcowej części zdania tego przepisu, odnoszącej się do pozostałych wód niewymienionych w pktach 1–3, przypisanym marszałkom województw.

W związku z tym stanem rzeczy, mając szczególnie na uwadze nie tak odległą w czasie powódź w naszym kraju, proszę Pana Ministra o jednoznaczne wskazanie, kto i w jakim trybie ma skłonić marszałka województwa śląskiego do wykonywania praw właścicielskich w stosunku do wody płynącej – kanału Bajerka w gminie Skoczów, przypisanej temu organowi zgodnie z ustawą – Prawo wodne (art. 11 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 1a).

Tadeusz Kopec

Stanowisko

Warszawa, 3 lipca 2014 r.

Pani
Ewa Kopacz
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

W nawiązaniu do oświadczenia pana senatora Tadeusza Kopcia z dnia 22 maja 2014 r. złożonego na 54. posiedzeniu Senatu w sprawie wykonywania praw właścicielskich w stosunku do kanału Bajerka w gminie Skoczów, przekazanego przy piśmie z dnia 29 maja 2014 r., znak: BPS/043-54-2357/14, uprzejmie informuję, że ze względu na złożoność problemu i konieczność uzyskania stanowiska jednostki nadzorowanej, nie jest możliwe dotrzymanie terminu udzielenia odpowiedzi wynikającego z art. 49 pkt 5 Regulaminu Senatu RP.

Dlatego też zwracam się z uprzejmą prośbą o prolongatę terminu udzielenia odpowiedzi na przedstawiony problem.

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Odpowiedź

Warszawa, 4.08.2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na pismo Marszałka Senatu (znak: BPS/043-54-2357/14), w związku z otrzymanym oświadczeniem senatora pana Tadeusza Kopcia, złożonym na 54. posiedzeniu Senatu w dniu 22 maja 2014 r., w sprawie wykonywania uprawnień właścicielskich Skarbu Państwa w stosunku do wód płynących – Kanału Bajerka, poniżej przedstawiam informacje na temat podjętego przez pana senatora problemu.

Ustawa – Prawo wodne w art. 10 ust. 1a wskazuje, że: wody morza terytorialnego, morskie wody wewnętrzne wraz z morskimi wodami wewnętrznymi Zatoki Gdańskiej, śródlądowe wody powierzchniowe płynące oraz wody podziemne stanowią własność Skarbu Państwa, i dalej ust. 2 artykułu 10 przywołanej ustawy, że wody stanowiące własność Skarbu Państwa lub jednostek samorządu terytorialnego są wodami publicznymi.

Dalej art. 11 ust. 2 ustawy – Prawo wodne reguluje administrowanie wodami publicznymi ze względu na cel: ochronę przeciwpowodziową i potrzeby rolnictwa (Rada Ministrów określiła, w drodze rozporządzenia z dnia 17 grudnia 2002 r. w sprawie śródlądowych wód powierzchniowych lub ich części stanowiących własność publicz-

na, śródlądowe wody powierzchniowe lub ich części, stanowiące własność publiczną, istotne dla:

- 1) kształtowania zasobów wodnych oraz ochrony przeciwpowodziowej,
- 2) regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa,

wskazując dla wód, o których mowa w pkt 2 powyżej, właściwego marszałka województwa, jako wykonującego uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa).

Marszałek województwa wykonuje nadto prawa właścicielskie w stosunku do tzw. „pozostałych wód” określonych w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo wodne. Wojewódzki Zarząd Melioracji i Urządzeń Wodnych zatem, jako instytucja podległa marszałkowi województwa ma obowiązek odpowiedniego utrzymywania tych wód, zgodnie z art. 21 ust. 1 ustawy – Prawo wodne. Brak zatem kanału Bajerka wymienionego *explicite* w załącznikach do przywoływanego powyżej rozporządzenia, nie zmienia sytuacji w zakresie podmiotu wykonującego uprawnienia właścicielskie Skarbu Państwa w stosunku do tych wód. Uprawnienia właścicielskie w stosunku do wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, jak również w stosunku do tzw. „pozostałych wód”, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo wodne pełni bowiem *ex lege* marszałek województwa.

Zgodnie zatem ze stanowiskiem Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej oraz Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach, administratorem Bajerki w odcinku ujściowym mającym znamiona cieku naturalnego, powinien być Marszałek Województwa Śląskiego, jako wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej. Ciek ten posiada charakter rolniczy, a w przekroju ujściowym do zbiornika wodnego Goczalkowice, średni przepływ z wielolecia jest mniejszy od 2,0 m³/s.

Natomiast zarządzającym kanałem Bajerka w km 2+200-13+600, jako urządzeniem wodnym będącym własnością Skarbu Państwa, jest właściwy miejscowo starosta (zgodnie z przepisami art. 14 ust. 4 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne).

Podkreślić należy, że ani minister właściwy do spraw gospodarki wodnej, ani podległy mu Krajowy Zarząd Gospodarki Wodnej oraz Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gliwicach, nie pełnią nadzoru nad marszałkiem województwa w zakresie wykonywania przez marszałka uprawnień właścicielskich w stosunku do wód stanowiących własność Skarbu Państwa i nie posiadają uprawnień do zobowiązania administratorów Bajerki do wywiązywania się ze swoich obowiązków.

Należy dodatkowo zauważyć, że na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy – Prawo wodne właścicielowi gruntów zalanych podczas powodzi w wyniku nieprzestrzegania przepisów ustawy przez właściciela wody lub właściciela urządzenia wodnego przysługuje odszkodowanie. Przyczyną zalania gruntów musi być nieprzestrzeganie przepisów przez właściciela wody lub przez właściciela urządzeń wodnych. Roszczenie odszkodowawcze może być kierowane przez właściciela gruntu zarówno przeciwko właścicielowi wody, jak i przeciwko właścicielowi urządzenia wodnego. Możliwa jest także sytuacja, gdy odpowiedzialność odszkodowawczą będą ponosili obydwaj. Przyczyną zalania w wyniku powodzi może być zatem naruszenie ustawy zarówno przez właściciela wody, jak i przez właściciela urządzenia wodnego. Pomiedzy szkodą, jaką poniósł właściciel gruntu, a nieprzestrzeganiem przez właściciela wody lub urządzenia wodnego przepisów ustawy musi istnieć związek przyczynowy, polegający na tym, że gdyby obaj wymienieni wyżej właściciele przestrzegali przepisów ustawy, to nie doszłoby do powstania szkody po stronie właściciela gruntu. Inaczej rzecz ujmując, gdyby wskazani wyżej właściciele przestrzegali ustawy, to pomimo wystąpienia powodzi do powstania szkody nie doszłoby. Odpowiadają oni w szczególności za to, że nie wykonali ciążących na nich obowiązków, chociażby w zakresie właściwego utrzymania wód i brzegów czy urządzeń wodnych.

Ponadto, zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, o ile doszło do zaniebań ze strony Skarbu Państwa, należy przywołać odpowiedzialność z art. 417 kodeksu cywilnego. W wyroku z dnia 25 czerwca 2008 r., I ACa 433/08 Sąd ten stwierdził, że: „Jeśli Skarb Państwa dopuścił się zaniechania nałożonych ustawą działań prowadzących do utrzymania przepływu rzeki – usunięcia mułu i zarastającej dno i brzegi roślinności, można mu przypisać co najmniej niedbalstwo w procesie organizacyjnym, co rodzi odpowiedzialność na podstawie dawnego art. 417 k.c.”.

Nadto na podstawie art. 227 kpa, podmiotowi uprawnionemu przysługuje skarga na organ (tu marszałka województwa, odnośnie do wody płynącej kanału) wskutek braku wykonywania nałożonych na niego obowiązków (w szczególności zaniechanie lub nienależyte wykonywanie zadań). W przedmiotowym przypadku, na podstawie art. 229 pkt 2 kpa skarga powinna zostać wniesiona do właściwego wojewody.

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

Oświadczenie senatora Waldemara Kraski

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Do mojego biura zwrócił się pan Witold L., zamieszkały w Siedlcach, z prośbą o pomoc w przyspieszeniu toczącej się od 2006 r. sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową Warszawa-Praga-Południe, ul. Kamienna 14.

Wspomniana sprawa, jak wiele innych spraw w naszym kraju, prowadzona jest od wielu lat. Czy Pan Prokurator monitoruje czas prowadzenia postępowań i ich liczbę?

*Z poważaniem
Waldemar Kraska*

Odpowiedź

Warszawa, 14.07.2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 29 maja 2014 roku numer BPS/043-54-2358/14, przy którym przekazane zostało oświadczenie Pana Senatora Waldemara Kraski złożone podczas 54. posiedzenia Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 maja 2014 roku, zawierające zarzut długotrwałości prowadzenia postępowań przygotowawczych, w tym śledztwa sygn. akt 3 Ds. 281/09 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga-Południe w Warszawie uprzejmie informuję co następuje.

W celu przedstawienia stanowiska w zakresie zagadnień podniesionych w oświadczeniu Pana Senatora niezbędne jest wskazanie chronologicznego przebiegu postępowania 3 Ds. 281/09 wymienionej jednostki.

Postępowanie to toczyło się od dnia 3 marca 2006 roku, to jest od złożenia przez pokrzywdzonych – przedstawicieli czterech firm zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. W dniu 13 kwietnia 2006 roku wszczęto śledztwo sygn. 3 Ds. 217/06 w sprawie dokonanego oszustwa przy wykonywaniu robót budowlanych w związku z realizacją budynku mieszkalnego przy Al. Stanów Zjednoczonych w Warszawie, na szkodę firm PREMEX, WAMIX, JANBUD i DANBUD, to jest o czyn z art. 286 §1 kk i od tego czasu były wykonywane czynności procesowe.

Postanowieniem z dnia 30 marca 2007 roku Prokurator Rejonowy Warszawa-Praga w Warszawie umorzył postępowanie przygotowawcze w sprawie dokonanego przez działających w celu osiągnięcia korzyści majątkowej Zbigniewa Ch., Mieczysława W. i Andrzeja Ś. poprzez wprowadzenie w błąd przedstawicieli firm PREMEX, WAMIX, JANBUD i DANBUD co do zamiaru wywiązania się z przyjętych zobowiązań, doprowadzając ich tym samym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości, to jest o czyn z art. 286 §1 kk w zw. z art. 294 §1 kk na podstawie art. 17 §1 pkt 2 kpk wobec braku cech przestępstwa.

Na skutek zażalenia złożonego przez pokrzywdzonych Jana W. i Witolda L. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 28 grudnia 2007 roku sygn. akt V Kp 512/07 uchylił zaskarżoną decyzję oceniając, że została ona wydana przedwcześnie oraz wskazał czynności niezbędne do wykonania w dalszym toku postępowania.

Po ponownym zarejestrowaniu sprawy w dniu 7 stycznia 2008 roku w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Praga-Południe w Warszawie pod sygn. 3 Ds. 4/08 i przeprowadzeniu czynności w dniu 24 kwietnia 2008 roku dopuszczono dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości i ekonomiki przedsiębiorstw, a następnie postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2008 roku śledztwo zawieszono z uwagi na konieczność oczekiwania na opinię biegłego.

W dniu 18 maja 2009 roku podjęto zawieszone śledztwo i zarejestrowano pod sygn. 3 Ds. 281/09. Po wykonaniu czynności postanowieniem z dnia 30 października 2009 roku postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie zostało umorzone na podstawie art. 17 §1 pkt 2 kpk wobec braku znamion czynu zabronionego.

Zatem postanowienie to było ponowną decyzją o umorzeniu postępowania przygotowawczego, podjętą w trybie art. 330 §2 kpk.

Na powyższe postanowienie pokrzywdzeni Jan W. i Witold L. złożyli zażalenie. Zarządzeniem z dnia 21 grudnia 2009 roku prokurator odmówił przyjęcia środka zaskarżenia złożonego przez pokrzywdzonych z uwagi na jego niedopuszczalność z mocy ustawy. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 21 października 2010 roku sygn. akt V kp 369/10 zażalenia na zarządzenie nie uwzględnił i utrzymał to orzeczenie w mocy. W uzasadnieniu tej decyzji Sąd podzielił stanowisko prokuratora i wskazał, iż pokrzywdzeni mogą jedynie po wykorzystaniu uprawnienia wynikającego z art. 306 §1 kpk wnieść akt oskarżenia w trybie przewidzianym w art. 55 §1 kpk. Subsydiarny akt oskarżenia nie został wniesiony.

Stwierdzić należy, iż niewątpliwie w toku tego postępowania wystąpiły nieprawidłowości w jego procedowaniu i okresy beczynności.

Skutkiem tego, w związku ze złożonymi przez pokrzywdzonych – Jana W. i Witolda L. skargami na przewlekłość postępowania, Sąd Apelacyjny w Warszawie na podstawie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2004 r., nr 179, poz. 1843 z późn. zm.) postanowieniami z dnia 16 lipca 2009 roku sygn. II S 11/09 i z dnia 21 lipca 2009 roku sygn. II S 11/09 uznał skargi za zasadne i zasądził na rzecz skarżących po 2000,00 zł.

W uzasadnieniach tych orzeczeń Sąd Apelacyjny w Warszawie wskazał, iż beczynność prowadzącego postępowanie jest widoczna od dnia 24 kwietnia 2008 roku, kiedy to dopuszczono dowód z opinii biegłego i następnie postanowieniem z dnia 30 kwietnia 2008 roku zawieszono śledztwo. Sąd podniósł także, iż na k. 1171 akt sprawy znajduje się informacja z dnia 6 czerwca 2008 roku o zwrocie akt bez wykonania opinii. Informacja ta nie spowodowała żadnej reakcji prowadzącego postępowanie. Od tego czasu nie powołano nowego biegłego i nie wykonano żadnych innych czynności procesowych, a zawieszone śledztwo podjęto dopiero w dniu 18 maja 2009 roku.

Zaznaczyć należy też, że pokrzywdzony Jan W. również w dniach 30 listopada 2009 roku i 30 kwietnia 2013 roku złożył skargi na przewlekłość postępowania przygotowawczego 3 Ds. 281/09. Jednak Sąd Apelacyjny w Warszawie postanowieniami z dnia 30 kwietnia 2010 roku sygn. II S 28/10 i z dnia 25 czerwca 2013 roku sygn. II S 53/13 pozostawił je bez rozpoznania, wskazując, że zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. z 2004 r., nr 179, poz. 1843 z późn. zm.) – skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego ona dotyczy nastąpiła przewlekłość, wnosi się w toku postępowania w sprawie, zatem do czasu jej prawomocnego zakończenia. Zaś w niniejszej sprawie śledztwo zostało umorzone w dniu 30 października 2009 roku i decyzja w tym przedmiocie jest prawomocna.

Mając na uwadze powyższe decyzją Prokuratora Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 15 września 2009 roku prokurator prowadzący postępowanie został zobowiązany na zasadzie regresu do zwrotu kwoty odszkodowań, w ramach odpowiedzialności za szkodę w mieniu Skarbu Państwa wyrządzoną działaniem funkcjonariusza publicznego. Nadto wobec prokuratora referenta sprawy sygn. 3 Ds. 281/09 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga-Południe w Warszawie prowadzone było postępowanie dyscyplinarne nr PR I SD 49/09.

Zaznaczyć również wypada, iż w Prokuraturze Rejonowej w Legionowie prowadzono postępowanie przygotowawcze sygn. 3 Ds. 415/12 z zawiadomienia Jana W. w sprawie przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków służbowych przez prokuratora Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga-Południe w Warszawie w związku z postępowaniem 3 Ds. 281/09, to jest o czyn z art. 231 §1 kk. Śledztwo w tej sprawie wszczęto w dniu 1 lutego 2013 roku i postanowieniem z dnia 27 czerwca 2013 roku zostało umorzone na podstawie art. 17 §1 pkt 2 kpk wobec braku cech przestępstwa. Decyzja ta jest prawomocna.

Informując o stanie przedmiotowej sprawy należy podkreślić, iż śledztwo sygn. 3 Ds. 281/09 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga-Południe w Warszawie nie pozostaje w toku od 2006 roku, jak wskazał to Pan Senator Waldemar Kraska w swoim oświadczeniu, ale zostało zakończone decyzją o umorzeniu w dniu 30 października 2009 roku, która jest prawomocna.

Wzruszenie tej decyzji może nastąpić jedynie na podstawie art. 327 §1 kpk. W §3 tego przepisu wskazano, że przed wydaniem postanowienia o podjęciu postępowania prokurator może przedsięwziąć osobiście lub zlecić Policji dokonanie niezbędnych czynności dowodowych w celu sprawdzenia okoliczności uzasadniających wydanie postanowienia.

Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w Warszawie po analizie materiału dowodowego zebranego w przedmiotowym postępowaniu przeprowadzonej w ramach nadzoru służbowego stwierdziła przedwczesność podjętej w sprawie decyzji merytorycznej z dnia 30 października 2009 roku sygn. 3 Ds. 281/09. W związku z tym w piśmie z dnia 13 sierpnia 2010 roku sygn. I 3 Dsn 46/09 zwrócono się do Prokuratora Rejonowego o rozważenie uzupełnienia postępowania poprzez przeprowadzenie czynności w trybie art. 327 §3 kpk. Wśród zalecanych do wykonania czynności wymieniono konieczność zapoznania się z zakresem sprawy sygn. 1 Ds. 520/09 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Mokotów w Warszawie i ustalenia jej związku z inwestycją będącą przedmiotem sprawy sygn. 3 Ds. 281/09 oraz przesłuchania w charakterze świadka Elżbiety P. – księgowej zatrudnionej w SM PAX.

Po kolejnym badaniu sprawy pismem z dnia 1 marca 2013 roku sygn. III 3 Dsa 124/12 zalecono Prokuratorowi Rejonowemu kontynuowanie czynności w powyżej wskazanym, w wyniku czego przesłuchano w charakterze świadków Bożenę Z. oraz po raz kolejny Witolda L. Dołączono do akt sprawy akt zgonu Elżbiety P. Zapoznano się też z aktami sygn. XGup 46/09 postępowania upadłościowego Wiatraczna sp. z o.o. Pomimo składanych wniosków pokrzywdzeni ani ich pełnomocnik nie skorzystali z prawa do zapoznania się z wymienionymi materiałami.

Prokurator Rejonowy po wykonaniu wymienionych czynności nie podjął na nowo umorzonego postępowania, uznając iż brak jest do tego podstaw.

Również pokrzywdzony w tej sprawie Jan W, i pełnomocnik Witolda L. składali wnioski o podjęcie prawomocnie umorzonego śledztwa.

Zgodnie z treścią §265 ust. 1 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. nr 49, poz. 296 z dnia 30 marca 2010 r.) pismo zawierające żądanie podjęcia na nowo postępowania przygotowawczego, w której uprawomocniło się postanowienie o umorzeniu śledztwa, jeżeli nie uzasadnia podjęcia na nowo umorzonego postępowania pozostawia się bez biegu. Odpowiedzi składającemu pismo udziela kierownik jednostki organizacyjnej, w której wydano taką decyzję. Zaś ust. 2 wymienionego przepisu przewiduje, iż w przypadku ponownego złożenia wniosku w tym przedmiocie, właściwy prokurator nie uwzględniając żądania przekazuje pismo prokuratorowi nadrzędnemu nad tym, który wydał lub zatwierdził postanowienie. Jeżeli wniosek nie zawiera żadnych nowych okoliczno-

ści podważających zasadność podjętej decyzji, prokurator nadrzędny udziela składającemu pismo odpowiedzi. Odpowiedź powinna zawierać informację o pozostawieniu bez biegu następnych pism w tej samej sprawie, jeżeli nie zostaną przedstawione nowe okoliczności, podważające zasadność prawomocnego postanowienia o umorzeniu postępowania przygotowawczego.

Przedmiotowe wnioski nie zostały uwzględnione, o czym Jan W. i pełnomocnik Witolda L. zostali poinformowani w trybie §265 ust. 1 i 2 cytowanego regulaminu pismami: z dnia 29 sierpnia 2011 r. i 27 czerwca 2013 roku Prokuratora Rejonowego Warszawa-Praga-Południe w Warszawie oraz z dnia 14 grudnia 2012 roku i z dnia 1 marca 2013 roku Prokuratora Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie.

Po zapoznaniu się z informacjami Prokuratury Okręgowej Warszawa-Praga w Warszawie dotyczącymi śledztwa sygn. 3 Ds. 281/09 Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga-Południe w Warszawie, a także w związku z tym, że do chwili obecnej nie zajęto stanowiska procesowego w przedmiocie podniesionych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa zarzutów fałszowania dokumentów oraz prowadzenia dwóch dzienników budowy, na co wskazywał Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie w postanowieniu z dnia 28 grudnia 2007 roku sygn. V Kp 512/07, a także Prokuratura Okręgowa Warszawa-Praga w Warszawie w pismach z dnia 1 marca 2013 roku i z dnia 12 czerwca 2014 roku sygn. III 3 Dsa 124/12 skierowanych do Prokuratury Rejonowej Warszawa-Praga w Warszawie uznałem, iż celowym będzie zwrócenie się do Prokuratora Apelacyjnego w Warszawie o spowodowanie dokonania w trybie § 84 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 marca 2010 r. – Regulamin wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury (Dz.U. nr 49, poz. 296) analizy akt tego postępowania i ponownej oceny prawidłowości podjętej w niej decyzji merytorycznej w aspekcie istnienia przesłanek z art. 327 §1 kpk.

Nadmieniam, iż przedmiotowe postępowanie pozostanie w zainteresowaniu Departamentu Postępowania Przygotowawczego Prokuratury Generalnej.

Podkreślić także należy, iż czas trwania postępowań przygotowawczych jest monitorowany w jednostkach organizacyjnych prokuratury.

Przedstawiając powyższe jednocześnie przepraszam za opóźnienie w udzieleniu odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Waldemara Kraski, co zostało spowodowane koniecznością przeprowadzenia dodatkowych badań akt.

Z poważaniem

z upoważnienia
PROKURATORA GENERALNEGO
Marek Jamrogowicz
Pierwszy Zastępca
Prokuratora Generalnego

Oświadczenie senatora Rafała Muchackiego

skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka

Szanowny Panie Ministrze!

Nowe uregulowania prawne zawarte w ustawie o VAT nie rozstrzygają niezwykle istotnego problemu spedytorów, związanego z wyznaczeniem momentu wykonania usługi. W przypadku organizacji transportu przy pomocy podwykonawcy interesy spedytorów rażąco naruszają opinie niektórych urzędników, którzy stoją na stanowisku, że rozpoznanie momentu wykonania usługi powinno nastąpić w dniu dostarczenia towarów. Jest to interpretacja indywidualna z 24 stycznia 2008 r. wydana przez dyrektora Izby Skarbowej w Katowicach, IBPP2/443-222/07/ICz/KAN-1655/10/07.

Odmienne stanowisko w podobnej sprawie zaprezentował jednak w interpretacji indywidualnej do wniosku złożonego 26 kwietnia 2005 r. naczelnik Opolskiego Urzędu Skarbowego, który napisał: „Jednakże w tej wyjątkowej sytuacji, kiedy Spółka, świadcząc usługi spedycji, korzysta z usług podwykonawców, za moment wykonania usługi spedycyjnej przez Spółkę można przyjąć moment otrzymania faktury lub listu przewozowego od podwykonawcy. Są to bowiem pierwsze dokumenty, na podstawie których Spółka może stwierdzić, że usługa zlecona podwykonawcy została faktycznie wykonana”.

Przyjęcie daty dostarczenia towarów za dzień wykonania usługi spedycji od lat naraża spedytorów na nieustanne korygowanie miesięcznych zaliczek szacowanych na potrzeby podatku dochodowego od osób prawnych. Dotychczasowe uregulowania ustawy o VAT odraczające datę obowiązku podatkowego o trzydzieści dni od dnia wykonania usługi, o ile wcześniej nie nastąpiła zapłata, dawały spedytorom szansę na wykazanie na czas podatku należnego VAT w deklaracji, także mimo opóźnień podwykonawców w przekazywaniu dokumentów potwierdzających wykonanie dostawy. Sprowadzenie obowiązku podatkowego w VAT do dnia dokonania dostawy skazuje natomiast spedytorów na konieczność korygowania nie tylko kalkulacji zaliczek na podatek dochodowy od osób prawnych, ale i deklaracji VAT.

W związku z tym proszę o informację, czy w ocenie ministerstwa przedsiębiorca świadczący usługi transportowe i korzystający z usług podwykonawców za moment wykonania przez siebie usługi spedycyjnej może przyjąć moment otrzymania faktury lub listu przewozowego od podwykonawcy. Są to bowiem, jak to już wskazano, pierwsze dokumenty, na podstawie których przedsiębiorca może stwierdzić, że usługa zlecona podwykonawcy została faktycznie wykonana, a ich przekazanie przez podwykonawcę następuje niejednokrotnie w pewnym dystansie czasowym od momentu dokonania dostawy towaru.

Proszę także o informację, czy w ocenie ministerstwa strony umowy obejmującej usługi transportowe/spedycyjne mogą na zasadzie swobody kontraktowania wynikającej z kodeksu cywilnego w taki sposób ukształtować zakres przedmiotu umowy, by momentem stanowiącym o wykonaniu usługi transportowej/spedycyjnej był moment dostarczenia przez podwykonawcę dokumentów potwierdzających wykonanie usługi i umożliwiających wystawienie faktury VAT na głównego zleceniodawcę.

Z poważaniem
Rafał Muchacki

Odpowiedź

Warszawa, 27 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W związku z pismem z dnia 29 maja 2014 r. znak: BPS/043-54-2359/14, przy którym przekazane zostało oświadczenie złożone przez senatora Rafała Muchackiego podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., uprzejmie informuję.

Z dniem 1 stycznia 2014 r. weszły w życie nowe regulacje dotyczące m.in. momentu powstania obowiązku podatkowego w podatku od towarów i usług.

Zgodnie z zasadą ogólną wyrażoną w art. 19a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) obowiązek podatkowy powstaje z chwilą dokonania dostawy lub wykonania usługi, z zastrzeżeniem ust. 5 i 7–11, art. 14 ust. 6, art. 20 i art. 21 ust. 1. Zasada ta oznacza, że jeżeli dla danego zdarzenia, z którym ustawa wiąże powstanie obowiązku podatkowego, podatnik nie jest w stanie zastosować innej, szczególnej reguły, musi zastosować właśnie tę zasadę i rozpoznać obowiązek podatkowy w momencie wydania towaru lub wykonania usługi.

Przepis art. 19a odzwierciedla postanowienia art. 63 dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. Urz. UE L 347 z 11.12.2006, str. 1, z późn. zm.), zgodnie z którym zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego ma miejsce, a VAT staje się wymagalny w momencie dostarczenia towarów lub wykonania usług. Przepis art. 19a stanowi właśnie dostosowanie do prawa unijnego w zakresie określania obowiązku podatkowego, m.in. w związku z niezgodnością poprzednich regulacji (vide: wyrok Trybunału Sprawiedliwości UE w sprawie C-169/12 TNT Express Worldwide (Poland) sp. z o.o., dotyczący usług spedycyjnych).

W przypadku usług spedycyjnych obowiązek podatkowy powstaje z chwilą wykonania usługi. Dla celów powstania obowiązku podatkowego uznanie czynności za wykonaną następuje z chwilą faktycznego jej dokonania. W konsekwencji postanowienia umów cywilnoprawnych o uznaniu danej usługi za wykonaną pozostają bez znaczenia dla ww. celów, mogą pełnić jedynie funkcję pomocniczą w przypadku zaistnienia wątpliwości. Sam zatem fakt zawarcia w umowie zapisu, że moment dostarczenia przez podwykonawcę dokumentów potwierdzających wykonanie usługi będzie uznany za termin wykonania świadczenia, nie ma decydującego wpływu na określenie momentu wykonania tej usługi dla celów rozpoznania z tego tytułu obowiązku podatkowego.

Odnosząc się natomiast do wskazanych w oświadczeniu Pana Senatorsa interpretacji indywidualnych to należy zauważyć, iż dotyczą one przedstawionych przez podatników stanów faktycznych i mają zastosowanie wyłącznie do tych konkretnych sytuacji z opisanych przez podatników stanów faktycznych oraz odnoszą się do regulacji prawnych obowiązujących na dzień złożenia wniosku. Niezależnie od powyższego informuję Pana Senatorsa, że moje służby dokonają analizy ww. interpretacji i w przypadku stwierdzenia ich nieprawidłowości zostaną podjęte stosowne działania.

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Janusz Cichoń

Oświadczenie senatora Rafała Muchackiego

skierowane do ministra środowiska Macieja Grabowskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Ostatnie kilkanaście lat dobitnie uświadamia, jak ważne dla bezpieczeństwa państwa jest zapewnienie dywersyfikacji surowców energetycznych. W ostatnich latach popularne stały się dotacje dla osób ogrzewających prywatne domy, przy czym nacisk położony był na zmianę kotłów węglowych na kotły gazowe. Jak się okazuje, gaz nie jest tanim paliwem, co więcej, jego dostawy są ze względów politycznych zagrożone. Ponadto ostatnio podnosi się sporo głosów, w tym również głosów ludzi nauki, że polscy producenci już produkują kotły węglowe, które można nazwać ekologicznymi.

Proszę zatem o informację: czy rozważana jest w najbliższych latach promocja ekologicznych kotłów węglowych dla domów prywatnych? Czy ministerstwo przewiduje popularyzację tego typu inwestycji poprzez dotacje, tak jak to miało miejsce w przypadku zamiany kotłów na gazowe?

*Z poważaniem
Rafał Muchacki*

Odpowiedź

Warszawa, 27.06.2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na oświadczenie senatora Rafała Muchackiego, przekazane pismem z dnia 29 maja 2014 r., znak: BPS/043-54-2360/14, w sprawie promocji ekologicznych kotłów węglowych wykorzystywanych przez odbiorców indywidualnych, przedstawiam stosowne wyjaśnienia.

W ramach programów ochrony powietrza realizowanych na obszarach kraju, gdzie przekroczone są standardy jakości powietrza, przygotowywane są Programy Ograniczania Niskiej Emisji (tzw. PONE), które obejmują swoim zakresem system dofinansowania do kosztów inwestycyjnych wymiany systemu ogrzewania. Programy te wprowadzane są uchwałą rady miasta/gminy (rzadziej rozporządzeniem prezydenta). System dofinansowania może przybierać różną formę organizacyjną od najprostszej – dofinansowanie następuje na podstawie faktury poprzez umowy zawierane z mieszkańcami (ograniczające możliwość wymiany ogrzewania z powrotem na paliwo stałe) po skomplikowane programy. W ramach programów dofinansowuje się przede wszystkim wymianę ogrzewania z paliwa stałego na gaz, olej, ogrzewanie elektryczne lub podłączenie do sieci ciepłej. Najbardziej skomplikowane PONE występują, kiedy umożliwia się wymianę na nowoczesne kotły na paliwa stałe. Przykładowo, w województwie śląskim stworzono cały system wymiany starych pieców węglowych na nowe o znacznie mniejszej emisyjności. PONE wymagały wybrania operatora, który kontrolował jakość i emisyjność kotłów i organizował wymiany. Skonstruowano nowoczesne kotły retortowe, posiadające zautomatyzowany system podawania paliwa. Taki system miał zapewniać nie tylko niską emisyjność (wysoka sprawność spalania), ale także prawidłową eksploatację kotła.

Poprawa jakości powietrza związana jest także z rodzajem i jakością spalanych paliw. Jednakże za ten obszar działania odpowiada Minister Gospodarki, który ustala wymogi jakościowe dla paliw. W związku z tym, Ministerstwo Środowiska podjęło już rozmowy z Ministerstwem Gospodarki, odpowiedzialnym za politykę paliwową, na temat możliwości zmiany w strukturze cen paliw, zwiększając dostępność paliw ekologicznych, przy jednoczesnym wycofywaniu dla odbiorców indywidualnych paliw wysokoemisyjnych. Jednakże najlepszym i najskuteczniejszym rozwiązaniem byłoby zastąpienie istniejących źródeł ciepła, w których spalane są paliwa węglowe przyłączeniem do sieci ciepłowniczych. Rozwiązanie takie nie wszędzie jest możliwe do zastosowania ze względu na warunki miejscowe i opłacalność ekonomiczną.

Obecnie resort środowiska współpracuje wraz z Ministerstwem Gospodarki w pracach Komitetu Regulacyjnego Komisji Europejskiej ds. ustalenia wymogów Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. *ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią* (tzw. ecodesign) w odniesieniu do urządzeń grzewczych na paliwa stałe. Celem prac Komitetu jest uzgodnienie propozycji wymagań technicznych dla urządzeń grzewczych na paliwa stałe. W odniesieniu do tych urządzeń, uzgodniono propozycje wymagań technicznych oraz energetyczno-emisyjnych dla kotłów o mocy ≤ 500 kW jak również ogrzewaczy pomieszczeń opalanych paliwami stałymi. Wprowadzenie takich regulacji prawnych wyeliminowałoby problem stosowania w tym sektorze paliw wysokoemisyjnych, takich jak muły poflotacyjne, miał węglowy czy też węgiel złej jakości. Resort środowiska stoi na stanowisku, że paliwa te powinny być wykorzystywane wyłącznie w instalacjach przemysłowych do tego przystosowanych, wyposażonych w odpowiednie urządzenia do redukcji emisji substancji zanieczyszczających.

Mając na uwadze wpływ działań popularyzacyjnych i wsparcie realizacji ww. działań, uprzejmie informuję, że resort środowiska jest w trakcie przygotowania Założeń projektu „Czyste Powietrze – Ogólnopolska kampania podnosząca świadomość społeczeństwa na temat wpływu nieodpowiedniej jakości powietrza na zdrowie ludzi oraz stan środowiska”, która planowana jest na rok 2015. W związku z powyższym, po zakończeniu prac na poziomie Unii Europejskiej nad projektem rozporządzenia wykonawczego do dyrektywy Ecodesign, które planowane jest jeszcze w roku 2014, jednym z kluczowych punktów ogólnopolskiej kampanii będzie promocja kotłów na paliwa stałe, które spełniać będą wymogi ww. rozporządzenia.

Ponadto wyjaśniam, że wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym, Ministerstwo Środowiska oraz Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej przygotowały już system finansowania (do 90% kosztów kwalifikowanych przedsięwzięcia) działań naprawczych związanych z poprawą stanu jakości powietrza, na obszarach stref, w których notowane są przekroczenia standardów jakości powietrza. System ten jako Program Priorytetowy nt. „*Likwidacja niskiej emisji wspierająca wzrost efektywności energetycznej i rozwój rozproszonych odnawialnych źródeł energii*”, tzw. KAWKA, został w dniu 26 lutego 2013 r. zainaugurowany przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Na realizację tego Programu przeznaczono kwotę w wysokości 800 mln zł. Głównym celem Programu jest spełnienie standardów jakości powietrza określonych w dyrektywie 2008/50/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 maja 2008 r. *w sprawie jakości powietrza i czystsze powietrze dla Europy (CAFE)* oraz zmniejszenie narażenia ludności na oddziaływanie zanieczyszczeń zagrażających zdrowiu i życiu ludzi (pyły PM10 i PM2,5 oraz benzo(a)piren) w strefach, w których występują znaczące przekroczenia dopuszczalnych i docelowych poziomów tych zanieczyszczeń.

W sierpniu 2013 r. zakończono pierwszy nabór wniosków do programu. W jego ramach środki otrzymały wszystkie WFOŚiGW, które o nie aplikowały (11 funduszy). Łącznie otrzymały one ponad 121 mln zł (całe wnioskowane kwoty). W dniu 18 marca tego roku ruszył kolejny, II nabór do KAWKI. Na realizację tej edycji przeznaczono ponad 280 mln zł. Już pierwszy nabór do KAWKI pokazał, że program jest potrzebny i cieszy się dużym zainteresowaniem beneficjentów.

Beneficjentami Programu są podmioty wskazane w programach ochrony powietrza, które planują albo realizują już przedsięwzięcia mogące być przedmiotem dofinansowania. Działania te polegać będą głównie na wymianie starych wysokoemisyjnych urządzeń grzewczych opalanych węglem kamiennym na wysokosprawne piece węglowe oraz urządzenia na paliwa bardziej ekologiczne. Ponadto dofinansowaniu podlegać będą także termomodernizacja budynków oraz podłączenie do miejskiej sieci ciepłowniczej.

Z poważaniem

Sekretarz Stanu
Pełnomocnik Rządu
do spraw Polityki Klimatycznej
z up. MINISTRA
Marcin Korolec

Oświadczenie senatora Rafała Muchackiego

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza
oraz do ministra pracy i polityki społecznej Władysława Kosiniaka-Kamysza

Szanowni Panowie Ministrowie!

Zgodnie z art. 51a ust. 1 ustawy o pomocy społecznej ośrodkami wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi są: środowiskowy dom samopomocy lub klub samopomocy dla osób z zaburzeniami psychicznymi, zwanych dalej uczestnikami, które w wyniku upośledzenia niektórych funkcji organizmu lub zdolności adaptacyjnych wymagają pomocy do życia w środowisku rodzinnym i społecznym, w szczególności w celu zwiększania zaradności i samodzielności życiowej, a także ich integracji społecznej.

Zgodnie z §14 pkt 7 rozporządzenia ministra pracy i polityki społecznej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie środowiskowych domów samopomocy, DzU z dnia 17 grudnia 2010 r., usługi, o których mowa w art. 51a ust. 2 ustawy, obejmują w szczególności niezbędną opiekę.

Zatem ośrodek wsparcia zobowiązany jest również do sprawowania opieki nad uczestnikami. Opieka z istoty rzeczy polega również na dbaniu, aby podopieczny przyjął przepisane leki.

Mając to na uwadze, należy uznać, że pomoc w podawaniu leków w sposób i w zakresie, w jakim zostało to zlecone przez osoby uprawnione, czyli przez lekarza, i wskazane przez uczestnika lub jego przedstawiciela ustawowego, może być udzielana przez pracowników ośrodka wsparcia nieposiadających wykształcenia medycznego. Takie działanie ma charakter czynności technicznej, która stanowi wsparcie uczestnika w czynności, której sam nie może wykonać. Należy zadbać o to, aby osoby podające leki miały aktualne pisemne informacje co do sposobu dawkowania leków uczestnika.

Należy mieć na uwadze, że powyższa kwestia pozostaje sporna, lecz pisemne wyjaśnienia ministerstwu w podobnych sprawach, na przykład podawania leków uczniom przewlekle chorym, pozwalają na konstatację, że skoro ośrodek wsparcia, podobnie jak szkoła, sprawuje opiekę nad uczestnikiem, to odpowiada także za właściwe przyjmowanie leków przez uczestnika, o ile posiada aktualne informacje o przepisaniu leków przez lekarza.

Z poważaniem
Rafał Muchacki

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2014.06.16

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 maja 2014 r., znak: BPS/043-54-2361-MZ/14, przy którym przekazane zostało oświadczenie złożone przez Pana Rafała Muchackiego, Senatorsa Rzeczypospolitej Polskiej, dotyczące kwestii podawania leków przez pracowników ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, osobom niesamodzielnym i przewlekle chorym, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217, z późn. zm.), świadczenia zdrowotne mogą być udzielane wyłącznie przez osoby wykonujące zawód medyczny, czyli osoby uprawnione na podstawie odrębnych przepisów do udzielania świadczeń zdrowotnych oraz osoby legitymujące się nabyciem fachowych kwalifikacji do udzielania świadczeń zdrowotnych w określonym zakresie lub w określonej dziedzinie medycyny.

W przypadku świadczeń zdrowotnych (czyli działań służących zachowaniu, ratowaniu, przywracaniu lub poprawie zdrowia oraz innych działań medycznych wynikających z procesu leczenia lub przepisów odrębnych regulujących zasady ich udzielania) udzielanych osobom niesamodzielnym i przewlekle chorym przebywającym w różnego rodzaju ośrodkach wsparcia, świadczenia udziela lekarz zlecający określone leczenie. Natomiast samo podanie leków zleconych przez lekarza należy traktować jako czynność techniczną polegającą na realizacji zlecenia lekarskiego, która wiąże się ze sprawowaniem funkcji opiekuńczej nad osobą umieszczoną w danym ośrodku i wymagającą systematycznego podawania leków. W tym zakresie, jakkolwiek brak jest przepisów określających szczegółowo te elementy opieki, które mają na celu zachowanie zdrowia osoby przebywającej w ośrodku, wydaje się, że działania podejmowane przez personel placówki powinny być analogiczne do tych, jakie w podobnych sytuacjach podejmowałiby członkowie rodziny w przypadku pobytu osoby chorej przewlekle w domu. Przyjęcie odmiennej interpretacji, zgodnie z którą pracownicy nie mogliby podawać leków zleconych przez lekarza narażałoby osoby przebywające w ośrodkach wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi na utratę zdrowia lub życia, a opiekunów na zarzut niewłaściwie sprawowanej opieki.

Jednocześnie w kwestii możliwości podawania leków dzieciom przez nauczycieli i opiekunów w placówkach oświatowych, uprzejmie informuję, iż paralelne do powyższego, oficjalne stanowisko w przedmiotowej sprawie wydane zostało przez Ministra Zdrowia w 2010 r. i opublikowane na stronie internetowej (www.mz.gov.pl).

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

**Odpowiedź
MINISTRA PRACY
I POLITYKI SPOŁECZNEJ**

Warszawa, 25 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,
odpowiadając na oświadczenie senatorskie złożone podczas 54. posiedzenia Senatu RP przez Pana Senatora Rafała Muchackiego, przekazane przy wystąpieniu Pana Marszałka z dnia 29 maja br., znak BPS/043-54-2361-MPPS/14, dotyczące podawania leków przez personel środowiskowych domów samopomocy uczestnikom zajęć tych jednostek, przedstawiam następujące informacje.

Usługi opiekuńcze oraz specjalistyczne usługi opiekuńcze są jedną z form wspierania osób niepełnosprawnych oraz osób sprawujących nad nimi opiekę w środowisku zamieszkania. Zgodnie z art. 50 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2013, poz. 182) osobie samotnej, która z powodu wieku, choroby lub innych przyczyn wymaga pomocy innych osób, a jest jej pozbawiona, przysługuje pomoc w formie usług opiekuńczych lub specjalistycznych usług opiekuńczych.

Usługi te mogą być świadczone także w ośrodkach wsparcia. Zgodnie z art. 51 ust. 4 ww. ustawy ośrodkami wsparcia są m.in. środowiskowy dom samopomocy i dzienny dom pomocy. Placówki te mogą być przeznaczone dla różnej kategorii osób, w zależności od potrzeb występujących na danym terenie.

W ramach działalności ośrodków wsparcia świadczone są różnego rodzaju usługi dostosowane do specyficznych potrzeb osób korzystających z tej formy pomocy oraz usługi żywieniowe. W ośrodkach mogą być też prowadzone miejsca całodobowe okresowego pobytu. Adresatami usług opiekuńczych i specjalistycznych usług opiekuńczych, świadczonych w ośrodkach wsparcia są osoby, które ze względu na wiek, chorobę lub niepełnosprawność wymagają częściowej opieki w zaspokajaniu niezbędnych potrzeb życiowych.

Środowiskowe domy samopomocy, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 9 grudnia 2010 r. w sprawie środowiskowych domów samopomocy świadczą usługi w ramach indywidualnych lub zespołowych treningów samoobsługi i treningów umiejętności społecznych, polegających na nauce, rozwijaniu lub podtrzymywaniu umiejętności w zakresie czynności dnia codziennego i funkcjonowania w życiu społecznym. Świadczone jest tam także poradnictwo psychologiczne, niezbędna opieka, terapia ruchowa, w tym zajęcia sportowe, turystyka i rekreacja oraz inne formy postępowania, przygotowujące do uczestnictwa w warsztatach terapii zajęciowej lub podjęcia zatrudnienia, w tym w warunkach pracy chronionej na przystosowanym stanowisku pracy.

Biorąc pod uwagę powyższy zakres usług, w opinii Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej nie ma przeciwwskazań, aby osobom, które biorą udział w zajęciach oferowanych przez środowiskowe domy samopomocy udzielana była pomoc w podawaniu niezbędnych, przepisanych przez lekarza leków, zwłaszcza w sytuacji gdy są to osoby samotne lub mniej samodzielne. Wspomniane wyżej rozporządzenie dopuszcza zatrudnianie w tych jednostkach pracowników realizujących świadczenia zdrowotne, w szczególności rehabilitacyjne oraz w zakresie opieki pielęgniarstwa, jeżeli potrzeby uczestników wykazują konieczność świadczenia takich usług. Podstawą do podania przez pielęgniarkę leku, jest udokumentowane zlecenie lekarskie, które powinno zawierać nazwę leku, dawkę, sposób i czasokres podawania. W sytuacji braku personelu pielęgniarstwa, pomocy w podaniu niezbędnych leków mogą udzielać osoby pracujące bezpośrednio z uczestnikiem środowiskowego domu samopomocy, wyznaczone przez kierownika domu. Jeżeli zachodzi taka potrzeba pracownik może w ramach czynności opiekuńczych pomóc uczestnikowi w przyjmowaniu leku, zgodnie z zaleceniem lekarza np. przez dopilnowanie godzin przyjmowania leku, wyjęcie tabletki z opakowania w przypadku niesprawnych rąk, czy przygotowania wody do ich popicia.

Warto zwrócić uwagę na fakt, jak ważnym aspektem promocji zdrowia, również psychicznego, jest podejmowanie w przeprowadzanych treningach samoobsługi, a także innych formach usług, problematyki przyjmowania przepisanych przez lekarza leków. Podkreślanie wpływu regularnego zażywania leków uczestnikom ma bezpośredni wpływ na ich stan zdrowia, samopoczucie, a pośrednio także na funkcjonowanie społeczne.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Elżbieta Seredyn
Podsekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Rafała Muchackiego

skierowane do prezesa Krajowej Rady Radców Prawnych Dariusza Sałajewskiego
oraz do prezesa Naczelnej Rady Adwokackiej Andrzeja Zwary

Zawody radcy prawnego i adwokata jako zawody zaufania publicznego zostały poddane licznym ograniczeniom w zakresie zasad reklamowania działalności osób wykonujących te zawody. Takie ograniczenia wydają się wskazane, chociaż budzą pewne kontrowersje.

W tej sytuacji może budzić wątpliwość to, czy w świetle zasad deontologii zawodowej radcy prawnego i adwokata dopuszczalne jest prezentowanie usług swojej kancelarii na targach tematycznych, na przykład targach budowlanych. Taka możliwość byłaby dużą szansą dla kancelarii specjalizujących się w danej dziedzinie szczególnej (na przykład w prawie budowlanym). Byłoby to również bardzo cenne dla osób korzystających z takich targów (zarówno wystawców, jak i nabywców usług, towarów, konsumentów). Jednocześnie powstaje pytanie, jakie formy może przybierać działalność informacyjna radcy prawnego lub adwokata dotycząca prezentowania swoich usług na takich targach.

Z poważaniem
Rafał Muchacki

**Odpowiedź
WICEPREZESA
KRAJOWEJ RADY
RADCÓW PRAWNYCH**

Warszawa, 30 czerwca 2014 r.

Szanowna Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo BPS/043-54-2362-KRRP/14 z dnia 29 maja 2014 r. poniżej przedstawiam stanowisko Ośrodka Badań, Studiów i Legislacji Krajowej Rady Radców Prawnych w przedmiocie oświadczenia złożonego przez Senatora Rafała Muchackiego podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r.

Kodeks Etyki Radcy Prawnego nie posługuje się pojęciem reklamy, natomiast różni informację o wykonywaniu zawodu oraz pozyskiwanie klienta.

Informacją jest jakiegokolwiek działanie niebędące propozycją zawarcia umowy. Jest to więc promowanie usługi i wizerunku kierowanego do szerokiego kręgu odbiorców.

Pozyskiwaniem klienta jest natomiast każde działanie będące bezpośrednią propozycją zawarcia umowy z konkretnym klientem. Cechą odróżniającą pozyskiwanie klienta od informacji jest to, czy radca prawny zwraca się do konkretnego, potencjalnego klienta czy też do nieograniczonego kręgu potencjalnych klientów. Co do obu tych działań Kodeks zobowiązuje do postępowania zgodnego z prawem, dochowania godności zawodu oraz dobrych obyczajów.

Kodeks Etyki wyraźnie potwierdza prawo radcy prawnego do informowania o wykonywaniu zawodu oraz działalności z tym związanej. Prawo do informowania może być realizowane poprzez różne działania. Ocenie etycznej podlega jednak nie tylko treść informacji (a w szczególności nienaruszanie zakazów zawartych w art. 35 Kodeks-

su np. informowania niezgodnego z rzeczywistością, wprowadzania w błąd, informowania o klientach bez ich zgody, uczestniczenia w rankingach prowadzonych wbrew zasadom ustalonym przez samorząd zawodowy), ale i forma informacji oraz użyte środki techniczne. Odnosi się to także do miejsca umieszczania informacji. Kodeks nie zawiera w tym zakresie ani przykładowego ani też zamkniętego wyliczenia dopuszczalnych form oraz środków przekazywania niekwestionowanych co do treści informacji. Należy jednak wziąć pod uwagę, że Kodeks zakazuje tutaj działania sprzecznego z dobrymi obyczajami i godnością zawodu. Dbłość o godność zawodu i dochowanie dobrych obyczajów wymaga takiego zachowania, które podkreśla poczucie wartości zawodu i jego społecznej funkcji, troskę o jego wizerunek w opinii publicznej, a także poszanowanie tradycji etycznej zawodu zaufania publicznego. Nie jest więc akceptowane działanie natarczywe, narzucające się, krzykliwe, naruszające estetyczny dobry smak.

Biorąc powyższe pod uwagę należy przyjąć, iż zasady etyki zawodowej radcy prawnego nie zabraniają informowania o wykonywaniu zawodu (prowadzeniu działalności polegającej na profesjonalnym świadczeniu pomocy prawnej przez osobę wykonującą zawód zaufania publicznego) – w przestrzeni publicznej jaką są tematyczne targi.

Umieszczanie takiej informacji na targach jest szczególnie uzasadnione, gdy występuje zbieżność preferowanego zakresu działania kancelarii radcowskiej z tematyką takich targów.

Nie narusza też tych zasad informowanie w formie stosownego stoiska na takich targach.

Treść informacji i użyte przez radcę prawnego środki informowania będą jednak podlegały ocenie etycznej według zasad wskazanych powyżej.

Z poważaniem

WICEPREZES
Krajowej Rady Radców Prawnych
Arkadiusz Bereza

**Stanowisko
PREZESA
NACZELNEJ RADY ADWOKACKIEJ**

Warszawa, 25 lipca 2014 r.

Szanowny Pan
Rafał Muchacki
Senator RP

Szanowny Panie Senatorze,

w odpowiedzi na Oświadczenie złożone przez Pana Senatora w dniu 22 maja 2014 roku, uprzejmie informuję, że zwróciłem do Komisji Etyki działającej przy Naczelnej Radzie Adwokackiej o analizę zagadnienia i przedstawienie opinii.

W załączeniu uprzejmie przesyłam Stanowisko Komisji Etyki z dnia 15 lipca br. w sprawie dopuszczalności prezentowania usług adwokata na targach branżowych.

Z wyrazami szacunku

Andrzej Zwara

Załącznik

Wrocław, 15 lipca 2014 r.

**Stanowisko Komisji Etyki NRA
w sprawie dopuszczalności prezentowania usług adwokata
na targach branżowych (np. budowlanych)**

Odpowiadając na pytanie, czy w świetle zasad etyki oraz deontologii zawodowej adwokata dopuszczalne jest prezentowanie jego usług na targach tematycznych, związanych z określoną sferą działalności gospodarczej (np. w branży budowlanej), przede wszystkim uwzględnić należy normy dotyczące kształtowania wizerunku adwokata w przestrzeni publicznej, wyznaczające granicę między niedopuszczalną reklamą a dozwoloną w określonym zakresie informacją o świadczonych usługach, a więc regulujące sposób komunikowania się z potencjalnymi klientami.

Zgodnie z §23 Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu adwokata obowiązuje zakaz korzystania z reklamy, prowadzącej do sprzecznego z etyką i godnością zawodu pozyskiwania klientów, a także wiążący się z nim zakaz współpracy z podmiotami docierającymi do klientów z naruszeniem prawa lub zasad współżycia społecznego. Reklamą, której dotyczy wymieniony zakaz, jest tworzenie oraz utrwalanie w przestrzeni publicznej wizerunku adwokata w sposób spreczny z godnością zawodu, podważający zaufanie publiczne do Adwokatury, mogący prowadzić do naruszenia tajemnicy adwokackiej, a także wprowadzający w błąd, nierzetelny i naruszający normy, jakie obowiązują w stosunkach z innymi adwokatami. Za niedozwolone uznać należy przekazywanie informacji, które – zarówno co do formy, jak i treści tego przekazu – pozostaje w sprzeczności ze wskazanymi wartościami. Kontekst, jaki tworzą wszelkiego rodzaju targi tematyczne, niczego w tym zakresie nie zmienia, a w każdym razie – sam przez się – nie przekształca niedozwolonej reklamy w dozwoloną informację.

Przy wyznaczaniu przypomnianej tutaj granicy nie należy tracić z pola widzenia, że adwokat uprawniony jest do przekazywania informacji, które charakteryzują profil prowadzonej przez niego działalności oraz pozwalają zorientować się w jego kwalifikacjach i specjalizacji. Informacje te mogą zawierać m.in. dane na temat rodzaju i zakresu świadczonej przez adwokata pomocy prawnej, ze wskazaniem preferowanych dziedzin prawa oraz współpracy z innymi kancelariami (w tym również zagranicznymi), a także wskazywać na tytuł lub stopień naukowy adwokata oraz powoływać jego publikacje. Może z nich również wynikać posiadanie kwalifikacji innych niż prawnicze. Istotny jest oczywiście sposób formułowania informacji oraz zawarty w nich przekaz, który powinien sprowadzać się do opisu prowadzonej działalności, stroniąc jednocześnie od jakichkolwiek pojęć oceniających, wyróżniających pozytywnie spośród innych podmiotów świadczących podobne usługi, a zwłaszcza takich, które wiązałyby się z użyciem słów: najlepszy, najważniejszy, wybitny specjalista, itp. Informacje nie mogą w szczególności zawierać bezpośrednich porównań w zakresie jakości z innymi możliwymi do identyfikacji adwokatami i członkami innych korporacji prawniczych lub ich krytyki, a także – o czym już wspomniano – zawierać jakichkolwiek elementów ocennych, czy wreszcie posługiwać się niestosowną lub natarczywą formą. Z punktu widzenia udziału adwokatów w targach tematycznych ważne jest także, iż – zgodnie z §23b Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu – adwokatowi nie wolno proponować usług potencjalnym klientom w formie oferty skierowanej do osób, które uprzednio nie wyraziły takiego wyraźnego życzenia. W szczególności zaś niedopuszczalne jest zwracanie się do potencjalnych klientów w celu przekazywania informacji o swojej działalności, w tym również podczas nieproszonych wizyt, rozmów telefonicznych i w korespondencji do osób niezwracających się do adwokata o pomoc prawną.

Wszystkie te zakazy, wynikające wprost z obowiązującego obecnie Zbioru Zasad Etyki Adwokackiej i Godności Zawodu – jeśli nawet nie wyłączają całkowicie możliwości prezentowania usług adwokata na targach tematycznych – w bardzo poważnym stopniu jego udział w tego rodzaju imprezie ograniczają. Wszak adwokat, który pojawiłby się na targach w roli ich bezpośredniego uczestnika, chciałoby się powie-

dzieć – „wystawcy” usług prawniczych, powiązanych z daną branżą (np. budowlaną), w istocie byłby ich oferentem, zwracającym się do niedającego się bliżej określić grona potencjalnych klientów, a więc również takich, którzy pomocy prawnej oraz oferty jej udzielenia przez konkretnego adwokata nie oczekiwali. Można by co najwyżej wyobrazić sobie sytuację, w której adwokaci zaproszeni przez organizatorów do udziału w targach prezentowaliby – w formie prelekcji, wykładów, odczytów, itp. – wyłącznie merytoryczny aspekt problematyki jurydycznej, związanej z tematyką targów (a więc np. określone zagadnienia prawa budowlanego), powstrzymując się jednocześnie od wszelkich form promowania konkretnych kancelarii lub adwokatów.

Nie jest oczywiście wykluczone, że klient – pytając o obsługę prawną, związaną z działalnością gospodarczą, będącą tematem targów – za zgodą adwokata uzyskałby np. od organizatora takiej imprezy ogólną (odpowiadającą wskazanym wyżej normom) informację o kancelariach specjalizujących się w korespondujących z tematyką targów dziedzinach prawa. Nie należy jednak tracić z pola widzenia, że również w takich przypadkach konieczne byłoby zachowanie stosownych standardów, albowiem niedopuszczalne jest zlecenie osobom trzecim rozpowszechniania informacji o adwokacie. Przekazywanie tego rodzaju informacji nie może być również sposobem na obchodzenie obowiązującego zakazu reklamy.

Odpowiadając na sformułowane na wstępie pytanie, podsumowując należy więc stwierdzić, że udział adwokata w targach tematycznych, sprowadzający się do prezentowania i oferowania jego usług, jest wykluczony jako sprzeczny z zasadami etyki i godności zawodu, jako dozwolone uznać natomiast należy merytoryczne uczestnictwo, wiążące się z prezentowaniem problemów prawnych, a nie kancelarii lub adwokatów, którzy mogliby pomagać w ich rozwiązaniu, zwłaszcza jeśli tego rodzaju promocja miałaby zawierać jawną lub zakamuflowaną ocenę własnej działalności.

Przewodniczący Komisji Etyki NRA
adw. Jacek Giezek

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów,
minister infrastruktury i rozwoju Elżbiety Bierikowskiej

Szanowna Pani Premier!

Wielu wrocławian zaniepokoiły ostatnio pogłoski o możliwym wprowadzeniu opłat za przejazd m.in. autostradową obwodnicą Wrocławia. Istniejąca od 31 sierpnia 2011 r. trzydziestosześciodobowa obwodnica z założenia miała być bezpłatna, co osobiście obiecał premier Donald Tusk w przededniu jej otwarcia. Niestety w ostatnim czasie pojawiają się spekulacje, jakoby w perspektywie kilku następnych lat (mówi się o roku 2016) obietnica ta straciła na aktualności.

Dzięki tej inwestycji przez ostatnie lata zaobserwowaliśmy dziesięciokrotnie (!) mniejsze natężenie ruchu tranzytowego w centrum Wrocławia. Cała polityka transportowa stolicy Dolnego Śląska została dostosowana do nowych warunków. Nowa skomplikowana organizacja ruchu obejmuje ułatwienia dla pieszych i komunikacji miejskiej oraz specjalne funkcjonowanie sygnalizacji świetlnej.

W związku z przedstawionym problemem i potencjalnymi konsekwencjami wynikającymi ze zmiany decyzji rządu co do pobierania opłat za przejazd AOW chciałbym zapytać o następujące kwestie.

1. Czy zgodzi się Pani z opinią, że taki zabieg stanowiłby sprzeczność pomiędzy celem, jaki przyświecał powstaniu obwodnicy, a spodziewanymi efektami nałożenia opłat przejazdowych?

2. Kiedy poznamy wiążącą decyzję w związku z tą sprawą?

3. Czy to prawda, że rozważane jest rozwiązanie polubowne, to jest nałożenie opłaty z jednoczesnym wyłączeniem mieszkańców Wrocławia z obowiązku jej uiszczania?

Z poważaniem
Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 13 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie złożone przez senatora Jarosława Obremskiego podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 roku (sygn. BPS/043-54-2363/14) dotyczące możliwości wprowadzenia opłat za przejazd na Autostradowej Obwodnicy Wrocławia informuję, że w aktualnym stanie prawnym taka opłata nie może być wprowadzona.

Autostradowa Obwodnica Wrocławia nie jest wymieniona w przepisach rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 lipca 2002 r. w sprawie autostrad płatnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 45) jako autostrada płatna, dlatego też w chwili obecnej nie ma podstaw prawnych do poboru opłat od samochodów osobowych i motocykli za przejazd autostradą A8.

Autostrada A8 jest natomiast płatna dla pojazdów ciężkich zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 marca 2011 r. w sprawie dróg krajowych lub ich odcinków, na których pobiera się opłatę elektroniczną, oraz wysokości stawek opłaty elektronicznej (Dz. U. z 2013 r. poz. 1263 i 1267).

Podsumowując Autostradowa Obwodnica Wrocławia nie jest autostradą płatną. Resort Infrastruktury i Rozwoju nie prowadzi prac mających na celu zmianę obowiązującego stanu prawnego.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Zbigniew Rynasiewicz
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego*skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka*

Szanowny Panie Ministrze!

Twierdzenie, że skala szarej strefy w Polsce stanowi poważny problem, nie jest niczym nowym. Niepokoić może tendencja wzrostowa tego zjawiska. Wielkość szarej strefy szacuje się obecnie na 400 milionów zł rocznie. Okazuje się, że część gałęzi rynku jest w tej chwili zdominowana przez nieopodatkowane formy zatrudnienia. Usługi wykonywane w ramach branży budowlanej w 60% przyczyniają się do jej wzrostu, a kolejne podatki wpływają na wielkość konsumpcji podstawowych źródeł dochodów wielu przedsiębiorców.

Koszty biurokracji nałożone na przedsiębiorców szacuje się na 200 milionów zł rocznie, a odpowiedzialne za wzrost zatrudnienia urzędy zamiast na udzielaniu rzeczywistej pomocy koncentrują się na poprawianiu statystyk. W tej sytuacji wina leży po obu stronach – przedsiębiorcy traktują państwo jako źródło darmowej, bezzwrotnej pomocy, a PUP jako miejsca darmowych ogłoszeń. W przypadku PUP jako główny problem należy wskazać nieskuteczny system rozliczania efektywności urzędów. Brak zainteresowania uczciwym rozliczaniem się z państwem przynosi straty budżetowe, a ucieczka w szarą strefę pozostaje często jedynym sposobem na utrzymanie się na rynku. Opodatkowanie pracy zniechęca do uczciwego rozliczania się z państwem, a w połączeniu z kilkoma innymi czynnikami otrzymujemy niewydolny system.

W związku z powyższym problemem chciałbym zapytać o następujące kwestie.

1. Czy obniżenie kosztów biurokracji nałożonych na przedsiębiorców może poskutkować zmniejszeniem szarej strefy?

2. Jakie są obecnie priorytety Ministerstwa Finansów w zakresie zmniejszania nieformalnych źródeł zatrudnienia?

3. Czy Ministerstwo Finansów nie obawia się wzrostu procentowego zatrudnienia w nieregulowanej części gospodarki na skutek nałożenia na umowy śmieciowe obowiązku opłacania składki emerytalnej?

*Z poważaniem
Jarosław Obremski*

Odpowiedź

Warszawa, 27 czerwca 2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na oświadczenie złożone przez Pana Senatora Jarosława Obremskiego na 54. posiedzeniu Senatu w dniu 22 maja 2014 r., **pragnę uprzejmie poinformować** co następuje.

Ad 1. Czy obniżenie kosztów biurokracji nałożonych na przedsiębiorców może poskutkować zmniejszeniem szarej strefy?

Ministerstwo Finansów realizuje Program e-Podatki, którego głównym celem jest zbudowanie potencjału administracji podatkowej do bardziej efektywnego świadczenia usług publicznych oraz poprawa efektywności poboru podatków. Do generalnych korzyści płynących z realizacji transformacji administracji podatkowej zaliczyć należy: poprawę konkurencyjności podmiotów gospodarczych, ułatwienia w realizacji obowiązków podatkowych, poprawa jakości obsługi podatników, uproszczenie procedur administracyjnych oraz efektywniejsze wykorzystanie kadr.

Dotychczas w wyniku realizacji Programu usprawniony został system przyjmowania deklaracji drogą elektroniczną m.in.: poprzez możliwość składania deklaracji zeznań rocznych bez konieczności opatrywania ich kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Uruchomiona została usługa zwrotu podatku VAT zapłaconego przez podatników w innych krajach UE według unijnej procedury „VAT Refund”.

Usprawniono obsługę przekazywania kwot 1% podatku PIT organizacjom pożytku publicznego.

Wprowadzono zmiany do ustawy o NIP i uruchomiono Centralny Rejestr Podmiotów (CRP-KEP), co radykalnie zmniejszyło obowiązki ewidencyjne podatników będących osobami fizycznymi. Uwolniono bowiem osoby fizyczne od obowiązków ewidencyjnych związanych z nadawaniem identyfikatora NIP.

Skrócono do jednego dnia czas nadawania identyfikatora NIP dla osób zgłaszających działalność gospodarczą, rezygnując z trybu jego nadawania w drodze decyzji administracyjnej, co pozwoliło zmniejszyć ich liczbę o około 400 tys. w skali roku.

Od grudnia 2014 roku dla podmiotów ewidencjonowanych w KRS planowane jest zwolnienie z obowiązku odrębnego dokonywania zgłoszenia identyfikacyjnego w urzędach skarbowych w zakresie danych objętych wpisem do KRS. Identyfikator NIP nadawany będzie automatycznie po dokonaniu wpisu podmiotu do KRS, co pozwoli na skrócenie czasu rejestracji o około 17 dni.

W kolejnych latach doskonalone będą mechanizmy przyjmowania dokumentów i wymiany informacji pomiędzy podatnikiem a administracją podatkową. Zmodyfikowany zostanie system zbierania informacji od pracodawców (płatników podatku PIT), co zaowocuje wyeliminowaniem z obiegu około 20 mln papierowych dokumentów, oszczędzając czas i pieniądze podatników i płatników, tworząc jednocześnie bazę informacyjną dla wstępnie wypełnianych zeznań rocznych. Równocześnie dla usprawnienia przyjmowania dużych ilości deklaracji od płatników, wprowadzona zostanie dodatkowa usługa zbiorczego składania deklaracji PIT przez płatników.

Po uruchomieniu Portalu podatkowego podatnicy dysponować będą bieżącym wglądem w stan spraw i rozliczeń podatkowych. Dostęp do nowych usług realizowany będzie etapowo, w pierwszym etapie dotyczyć będzie podatków PCC, SD oraz karty podatkowej. W kolejnych etapach obejmie PIT, CIT i VAT.

Powyższe usprawnienia znacząco obniżą koszty realizacji obowiązków podatkowych, zwiększą skłonność do dobrowolnego wywiązywania się z obowiązków podatkowych. Biorąc zatem pod uwagę skalę oddziaływania tych zmian, będzie to miało zauważalny, pozytywny wpływ na konkurencyjność gospodarki narodowej oraz zmniejszenie skali funkcjonowania w niej tzw. szarej sfery.

Ad 2. i 3. Jakie są obecnie priorytety Ministerstwa Finansów w zakresie zmniejszania nieformalnych źródeł zatrudnienia? Czy Ministerstwo nie obawia się wzrostu procentowego zatrudnienia w nieuregulowanej części gospodarki na skutek nałożenia na umowy śmieciowe obowiązku opłacania składki emerytalnej?

Odnosząc się do ww. kwestii pragnę wyjaśnić, iż jak wynika z postanowień rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Pracy i Polityki Społecznej (Dz. U. Nr 248, poz. 1485), dział administracji rządowej obejmujący pracę (w tym sprawy z zakresu zatrudnienia i przeciwdziałania bezrobociu, stosunków pracy i warunków pracy, wynagrodzeń i świadczeń pracowniczych) oraz dział zabezpieczenia społecznego (w tym z zakresu ubezpieczeń społecznych i zaopatrzenia społecznego) należą do kompetencji Ministra Pracy i Polityki Społecznej.

Minister Finansów kieruje natomiast następującymi działami administracji rządowej: budżet, finanse publiczne, instytucje finansowe, co wynika z postanowień rozpo-

rządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 18 listopada 2011 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministrów Finansów (Dz. U. Nr 248, poz. 1481).

W związku z powyższym Minister Finansów nie jest właściwy w zakresie określania priorytetów dotyczących zmniejszania nieformalnych źródeł zatrudniania.

Działaniem Ministra Finansów, które może jednak przyczynić się do zmniejszenia nieformalnych źródeł zatrudnienia jest propozycja wprowadzenia (*projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz ustawy – Ordynacja Podatkowa przekazany do konsultacji międzyresortowych*) obniżonej (55%) stawki podatkowej w odniesieniu do podstawowej stawki podatkowej (75%) w przypadku opodatkowania przychodów z nieujawnionych źródeł lub nieznajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach wówczas, gdy podatnik, z własnej inicjatywy, ujawni organowi prowadzącemu postępowanie, zanim fakt ten zostanie ujawniony przez ten organ i jednocześnie uprawdopodobni, że nadwyżka została pokryta przychodami (dochodami) uprzednio niezadeklarowanymi do opodatkowania, z tytułu których zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób fizycznych uległo przedawnieniu. Zgodnie z przedstawioną propozycją, termin przedawnienia zobowiązania podatkowego w omawianym przypadku wyniesie 10 lat, licząc od końca roku, w którym powstał obowiązek podatkowy.

Proponowane zmiany nie wpłyną bezpośrednio na rynek pracy. Wpływ ten może jednak mieć charakter pośredni. Nie można bowiem wykluczyć, że mechanizm, którego celem jest zapobieganie uchylaniu się od uiszczania podatku w prawidłowej wysokości, pozytywnie wpłynie na legalność zatrudnienia. Nielegalnie zatrudnione osoby przyczyniają się do wypracowania dochodów (mienia) osób zatrudniających. Osoby te, w obawie przed zastosowaniem wobec nich proponowanych regulacji, mogą zdecydować o legalnym zatrudnieniu pracowników dotychczas zatrudnionych nielegalnie. Również sami nielegalnie zatrudnieni pracownicy mogą podejmować działania w celu zalegalizowania ich zatrudnienia i uzyskiwanych z tego tytułu dochodów.

Odnosząc się do pytania Pana Senatora dotyczącego wzrostu procentowego zatrudnienia w nieuregulowanej części gospodarki na skutek nałożenia na umowy śmieciowe obowiązku opłacania składki emerytalnej, w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Społecznej uprzejmie wyjaśniam, że w świetle przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1442 ze zm.), co do zasady każda praca zarobkowa, w szczególności zatrudnienie w ramach stosunku pracy, świadczenie usług w ramach umowy zlecenia, czy działalność pozarolnicza rodzi obowiązek ubezpieczenia (stanowi tytuł do ubezpieczeń społecznych). Osoby aktywne zawodowo, co do zasady podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i wypadkowemu.

Inaczej jest jednak w razie równoległego wykonywania więcej niż jednej aktywności zawodowej, tj. w razie zbiegu tytułów do ubezpieczeń społecznych. Aktualnie osoby posiadające kilka tytułów do ubezpieczeń, podlegają ubezpieczeniom co do zasady z jednego tytułu – pierwszego lub wybranego przez siebie. W przypadku kilku umów zlecenia równoległe wykonywanych przez zleceniobiorcę, podlega on ubezpieczeniom z jednej umowy – pierwszej lub wybranej przez niego, bez względu na wysokość wynagrodzenia ustalonego przez strony za wykonanie takiej umowy.

Z informacji uzyskanej z Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej wynika, iż w wystąpieniach kierowanych do resortu pracy zainteresowani wskazują, że regulacja ta stanowi pole do nadużyć ze strony części płatników składek, którzy korzystając z konstrukcji przepisu, w przypadku kilku umów zlecenia, ubezpieczają zleceniobiorców z tytułu wykonywania najniższej płatnej umowy, z pozostałych umów odprowadzając jedynie składkę na ubezpieczenie zdrowotne.

Biorąc pod uwagę tego typu sytuacje, rząd uznał za słuszne wprowadzenie rozwiązań zmierzających do zapewnienia zleceniobiorcom większej ochrony ubezpieczeniowej i przygotował projekt zmierzający do rozszerzenia obowiązku ubezpieczeń w przypadku zbiegu wykonywania kilku umów zlecenia i powodujący sumowanie podstaw wymiaru składek do kwoty co najmniej minimalnego wynagrodzenia w sytuacji, gdy podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu jednej umowy byłaby niższa od minimalnego wynagrodzenia w danym miesiącu.

Taka regulacja zapewni ubezpieczonemu wykonującemu umowę zlecenia większą ochronę ubezpieczeniową, a w przyszłości pozwoli wypracować minimalną emeryturę, natomiast w przypadku utraty pracy zarobkowej, umożliwi uzyskanie zasiłku dla bezrobotnych. Celem powyższego projektu ustawy jest bowiem ukrócenie patologii, jaką jest wykorzystywanie luki w przepisach ubezpieczeniowych, skutkujące de facto legalną pracą bez ubezpieczenia w majestacie prawa (trudno bowiem uznać za ubezpieczoną np. osobę, którą zgłoszono do ubezpieczeń społecznych z podstawą 40 zł, przy rzeczywistym przychodzie z tytułu wykonywanych zleceń na poziomie 2 000 zł).

Regulacja ta przyczyni się przede wszystkim do podniesienia zabezpieczenia społecznego osób wykonujących pracę zarobkową, ale zmierza również do uzdrowienia konkurencyjności na rynku pracy, gdzie do tej pory podmiot uczciwie opłacający składki za swoich ubezpieczonych i zatrudniający ich na podstawie umów o pracę, jest w gorszej sytuacji niż podmioty, które oferują tańsze usługi kosztem ubezpieczenia wykonawców tych usług.

Jeżeli zleceniodawcy ubruttowią przychód z umowy zlecenia, ze względu na jej oskładkowanie, osiąmane przez zleceniobiorców przychody nie zmieniają się. W tej sytuacji obawa, iż polscy przedsiębiorcy będą uciekać od konieczności płacenia dodatkowych składek, jest niewielka.

Końcowo, odnosząc się do poruszonej przez Pana Senatora kwestii *nieskutecznego systemu rozliczania efektywności urzędów pracy*, w porozumieniu z Ministrem Pracy i Polityki Społecznej pragnę poinformować, iż analiza danych dotyczących efektów zatrudnieniowych uzyskiwanych przez urzędy spowodowała konieczność poszukiwania i wdrażania nowych rozwiązań w zakresie proefektywnościowego gospodarowania środkami Funduszu Pracy. Przewidziane w nowelizowanej w br. ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2013 r., poz. 674 z późn. zm.) mechanizmy proefektywnościowe w zakresie aktywizacji zawodowej bezrobotnych mają na celu poprawę wskaźników efektywności wydatkowanych środków publicznych. W celu wsparcia efektywności działań urzędów pracy przepisy ww. ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy przewidują zmianę algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej oraz nowe zasady dotyczące finansowania ze środków Funduszu Pracy wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy (PUP).

Zgodnie z wprowadzoną zmianą algorytmu ustalania kwot środków Funduszu Pracy na finansowanie w województwie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, od 2015 r. wysokość kwot środków Funduszu Pracy kierowanych do urzędów pracy na działania aktywizacyjne w 25% będzie uzależniona od efektywności działań na rzecz aktywizacji bezrobotnych, a w 75% od poziomu bezrobocia.

Określona w projekcie ww. rozporządzenia efektywność działań na rzecz aktywizacji bezrobotnych będzie uwzględniała efekty zatrudnieniowe działań edukacyjnych, zatrudnienia subsydiowanego i pozostałych działań urzędów pracy wykazywanych w ramach statystyki publicznej. Docelowo od 1 stycznia 2015 r. (po wejściu w życie zmienionego przepisu art. 50 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych) ww. dane będą ustalone na podstawie danych gromadzonych na koncie ubezpieczonego w ZUS.

Kolejnym rozwiązaniem na rzecz wsparcia efektywności działań urzędów pracy jest uzależnienie wysokości środków Funduszu Pracy przeznaczonych na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników PUP od uzyskiwanej efektywności. Zgodnie z tym rozwiązaniem naliczenie wysokości środków Funduszu Pracy na wsparcie finansowania wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy pozostanie bez zmian i będzie stanowiło 7% kwoty środków (limitu) Funduszu Pracy ustalonej na rok poprzedni na realizację programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej z wyłączeniem kwot przyznanych z rezerwy dysponenta Funduszu Pracy. 5% ww. limitu Funduszu Pracy przekazywane będzie wszystkim samorządom powiatowym z przeznaczeniem na dofinansowanie wynagrodzeń pracowników powiatowych urzędów pracy pełniących funkcję doradców klienta

w transzach miesięcznych, w wysokości 1/12 kwoty ustalonej na dany rok. Natomiast pozostała część, tj. 2% ww. limitu Funduszu Pracy, z przeznaczeniem na nagrody dla (w szczególności) doradców klienta i kadry kierowniczej, otrzymają tylko te powiatowe urzędy pracy, które spełnią warunki określone w ustawie z zakresu efektywności zatrudnieniowej, kosztowej oraz wskaźnika udziału doradców klienta w ogólnej liczbie zatrudnionych bądź liczby bezrobotnych przypadających na jednego doradcę klienta.

Środki niewykorzystane przez urzędy pracy niespełniające warunków do otrzymania 2% ww. kwoty środków przeznaczone zostaną na sfinansowanie zadań ustawowych, w tym na sfinansowanie kosztów nagród specjalnych dla pracowników przyczyniających się do osiągnięcia wysokiej efektywności działań urzędów pracy na rzecz bezrobotnych.

Wyniki uzyskiwanej przez powiatowe urzędy pracy efektywności zatrudnieniowej i kosztowej publikowane będą corocznie na stronie internetowej ministra właściwego do spraw pracy.

Podjęte działania legislacyjne już przełożyły się na efektywność działań urzędów pracy. Efektywność działań aktywizacyjnych powiatowych urzędów pracy za 2013 rok sporządzona została w oparciu o dane pochodzące ze sprawozdań statystyki publicznej.

W ubiegłym roku samorządy powiatowe zrealizowały ze środków Funduszu Pracy programy na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej z 63,4% efektywnością zatrudnieniową (wzrost o 2,5 pp w porównaniu z rokiem 2012). Aktywizacją objęto łącznie 460.773 osoby bezrobotne, a zatrudnienie uzyskało 290.310 osób.

z upoważnienia

MINISTRA FINANSÓW
Sekretarz Stanu
Janusz Cichoń

Oświadczenie senatora Jarosława Obremskiego

skierowane do ministra finansów Mateusza Szczurka

Szanowny Panie Ministrze!

Związek Powiatów Polskich postuluje zmianę art. 243 ustawy o finansach publicznych w kierunku umożliwienia restrukturyzacji długu, poprzez emisję papierów wartościowych z przeznaczeniem na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań.

Obecnie zgodnie z art. 89 jednostki samorządu mogą zaciągać kredyty oraz pożyczki, jednocześnie emitując papiery wartościowe na spłatę wcześniejszych zobowiązań, jednak organ stanowiący nie może uchwalić budżetu na wypadek kilku relacji, które mogą wystąpić pomiędzy łączną kwotą dochodu w danym roku budżetowym a zobowiązaniami jednostki w różnej konfiguracji.

W praktyce obecnie obowiązujące przepisy uniemożliwiają wprowadzenie przez samorzady programu naprawczego opartego na emisji papierów wartościowych, pomimo że realne zadłużenie nie zwiększyłoby się, a wypłacalność jednostki uległaby polepszeniu.

W związku z powyższym w imieniu ZPP chciałbym zapytać:

1. Czy możliwa jest zmiana przepisów i ułatwienie samorządom restrukturyzacji zadłużenia?

2. Kiedy i w jaki sposób można poprawić obecnie obowiązujący stan prawny w zakresie zwiększenia elastyczności i oddłużania samorządów?

Z poważaniem

Jarosław Obremski

Odpowiedź

Warszawa, 26 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie Pana Senatora Jarosława Obremskiego z dnia 22 maja 2014 r., przesłane przy piśmie Marszałka Senatu z dnia 29 maja br. nr BPS/043-54-2365/14, w sprawie zmiany art. 243 ustawy o finansach publicznych w kierunku umożliwienia restrukturyzacji długu jednostki samorządu terytorialnego poprzez emisję papierów wartościowych z przeznaczeniem na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań – uprzejmie informuję.

Przepisy ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych dopuszczają możliwość restrukturyzacji długu jednostki samorządu terytorialnego poprzez emisję papierów wartościowych z przeznaczeniem na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań. Zgodnie bowiem z art. 89 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy, jednostki samorządu terytorialnego mogą zaciągać kredyty i pożyczki oraz emitować papiery wartościowe na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań z tytułu emisji papierów wartościowych oraz zaciągniętych pożyczek i kredytów. Spłata wynikająca z restrukturyzacji zadłużenia (następująca m.in. w wyniku emisji obligacji na spłatę wcześniej zaciągniętych zobowiązań) nie może jednak powodować naruszenia limitu, o którym mowa w art. 243 ustawy o finansach publicznych.

Przedstawiając powyższe, należy jednocześnie zaznaczyć, że niezachowanie przez jednostkę samorządu terytorialnego limitu wynikającego z art. 243 ustawy o finansach publicznych może wystąpić w okresie realizacji przez jednostkę programu postępowania naprawczego, o czym stanowi art. 240a ww. ustawy.

W związku z tym, iż obowiązujące przepisy ustawy o finansach publicznych umożliwiają jednostce samorządu terytorialnego restrukturyzację zaciągniętych zobowiązań dłużnych poprzez emisję papierów wartościowych, uprzejmie informuję, że nie ma potrzeby wprowadzania zmian w tym zakresie.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA FINANSÓW
Podsekretarz Stanu
Hanna Majszczyk

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do wiceprezes Rady Ministrów,
minister infrastruktury i rozwoju Elżbiety Bierikowskiej

Szanowna Pani Minister!

Na dwudziestym czwartym posiedzeniu Senatu w dniu 20 grudnia 2012 r. złożyłem oświadczenie skierowane do pana ministra Sławomira Nowaka dotyczące przebudowy drogi krajowej nr 1 w granicach administracyjnych miasta Włocławka. W dniu 4 stycznia 2013 r. uzyskałem odpowiedź na ww. oświadczenie. Z informacji udzielonych w tej odpowiedzi wynika, iż po wykryciu nieprawidłowości nałożono korekty finansowe lub uznano za niekwalifikowane wydatki w łącznej wysokości około 12,5 miliona zł. Kwota ta nie mogła zostać wykazana jako wydatek do refundacji ze środków UE i w pełnej wysokości musi zostać sfinansowana ze środków własnych miasta.

Zwracam się z uprzejmą prośbą o zaktualizowanie danych dotyczących ww. inwestycji do dnia złożenia powyższego oświadczenia.

Z poważaniem
Andrzej Person

Odpowiedź

Warszawa, 17 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu RP

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo z dnia 29 maja br. (znak: BPS/043-54-2366/14), dotyczące postulatu ujętego w oświadczeniu senatorskim Andrzeja Persona, odnośnie do przebudowy drogi krajowej nr 1 w granicach administracyjnych miasta Włocławka, poniżej przedstawiam następujące stanowisko.

Uprzejmie informuję, że w toku realizacji niniejszego projektu jego koszty uległy zmianie, dlatego też w dniu 22 października 2013 r. został podpisany aneks nr 3 do umowy o dofinansowanie. Zgodnie z jego treścią koszty całkowite dla projektu wynoszą 205,19 mln PLN, z czego koszty kwalifikowane 171,07 mln PLN. Natomiast dofinansowanie ze środków unijnych wynosi 145,41 mln PLN, co stanowi ok. 85% kosztów kwalifikowanych.

Informuję również, że termin finalizacji robót dla etapu II uległ wydłużeniu i w chwili obecnej jego zakończenie planowane jest na III kwartał br. Z uwagi na powyższe, w dniu 3 marca br. został podpisany aneks nr 4 do umowy o dofinansowanie dla przedmiotowego projektu, którego celem jest wydłużenie okresu kwalifikowania wydatków do 31 grudnia br.

Do końca maja br. miasto złożyło 14 wniosków o płatność, w ramach których wypłacono blisko 109,00 mln PLN. W dniach 28.01. – 01.02.2013 r. Centrum Unijnych Projektów Transportowych (CUPT), która jest Instytucją Wdrażającą dla projektów transportowych POIiŚ, przeprowadziła kontrolę doraźną na miejscu. Jej celem było m.in. potwierdzenie realizowania zadania zgodnie z decyzją o dofinansowaniu, potwierdzenie prawdziwości i prawidłowości wydatków poniesionych w ramach projektu oraz zweryfikowanie wniosku o płatność w części dotyczącej przebiegu realizacji pro-

jektu i stanu faktycznego. W wyniku przeprowadzonej kontroli CUPT uznał za niekwalifikowane wydatki o łącznej wysokości blisko 2,58 mln PLN. Kwota ta nie zostanie zrefundowana ze środków unijnych i musi zostać sfinansowana ze środków Miasta. Ponadto CUPT zalecił m.in. uzgodnienie harmonogramu realizacji projektu, co zostało zrealizowane przez Beneficjenta.

Zgodnie z zawartą umową o dofinansowanie Miasto Włocławek jako Beneficjent projektu, jest zobowiązane do wykonania pełnego zakresu inwestycji stosownie do obowiązującego prawa krajowego i wspólnotowego. Ocena stanu realizacji projektu jest prowadzona m.in. poprzez sprawozdawczość wynikającą z przekazywanych przez beneficjenta wniosków o płatność oraz kontroli przeprowadzonych w ramach projektu. Dodatkowo należy zaznaczyć, że do Instytucji Zarządzającej jest regularnie przesyłana miesięczna informacja o sytuacji w projekcie oraz działaniach podejmowanych przez Beneficjenta, w celu przyspieszenia prac w zakresie II etapu inwestycji. Monitoring projektu zapewnia bieżące rozpoznawanie ewentualnych problemów związanych z jego realizacją, w celu zapewnienia wykorzystania przyznanego dla projektu dofinansowania ze środków unijnych.

Z poważaniem

MINISTER
z up. Adam Zdziebło
Sekretarz Stanu

Oświadczenie senatora Andrzeja Persona

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

W ostatnim czasie otrzymałem materiały informacyjne, przygotowane przez stowarzyszenie „Gladiator”. Jest to organizacja, która od kilku lat prowadzi działalność edukacyjną w zakresie podstawowej wiedzy medycznej promującej zasady wczesnego wykrywania chorób nowotworowych (propagowanie szeroko pojętej profilaktyki) oraz powołuje grupy wsparcia, skupiające pacjentów z podobnymi schorzeniami, w celu wspólnego przezwyciężenia lęku i strachu w procesie leczenia.

Stowarzyszenie to czynnie uczestniczyło w posiedzeniu senackiej Komisji Zdrowia na temat stanu polskiej urologii w zakresie leczenia dorosłych i dzieci. Podczas tego posiedzenia poruszano wiele aspektów, które w głównej mierze dotyczyły uroonkologii, ponieważ około 50–60% czasu pracy klinik urologicznych wypełniają właśnie diagnostyka i leczenie nowotworów układu moczowo-płciowego. Jak podkreślał w swoim wystąpieniu profesor Marek Sosnowski, co szósty wykryty nowotwór złośliwy dotyczy układu moczowo-płciowego, a w przypadku mężczyzn – co czwarty. Te statystyki wyraźnie wskazują, jak istotny jest to problem.

W swoich materiałach stowarzyszenie zwraca uwagę na następujące aspekty.

Wizyty u urologa są limitowane, a średni czas oczekiwania na taką wizytę to około trzech miesięcy. Tymczasem w przypadku raka prostaty warunkiem tego, aby choroba mogła się zmienić ze śmiertelnej w przewlekłą, jest dostęp do szybkiej diagnostyki i skutecznej terapii.

Dostęp do nowych, na ogół drogich leków jest w Polsce opóźniony w porównaniu do większości krajów UE. Tymczasem nowe leki to skuteczniejsza walka z chorobą i mniejsze działania niepożądane, co jest standardem leczenia na Zachodzie.

Swoista przebiegłość raka prostaty polega na tym, że ma on skłonności do uniewrażliwienia się na dany lek – z tego powodu leki należy często zmieniać, podawać sekwencyjnie, tak żeby uniknąć uodpornienia organizmu. Różnorodność terapii na każdym etapie choroby to jedyne rozwiązanie w walce z tą chorobą – dlatego konieczne jest posiadanie zróżnicowanego zaplecza farmakologicznego, aby w ten sposób móc przedłużać życie każdego pacjenta.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania.

Dlaczego wizyty u urologa są limitowane, skoro wiadomo, że czas w przypadku nowotworów gruczołu krokowego odgrywa kluczową rolę?

Dlaczego polski pacjent ma ograniczony dostęp do leków, które na Zachodzie są standardem w leczeniu raka prostaty?

Jakie terapie są dostępne w ramach listy refundacyjnej, tak aby lekarz mógł podawać leki sekwencyjnie, żeby uniknąć uodpornienia organizmu chorego?

*Z poważaniem
Andrzej Person*

Odpowiedź

Warszawa, 16 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W odpowiedzi na oświadczenie Pana Andrzeja Persona, Senatora Rzeczypospolitej Polskiej złożone na 54. posiedzeniu Senatu w dniu 22 maja 2014 r., przesłane przy piśmie BPS/043-54-2367/14 z dnia 29 maja 2014 r., w sprawie diagnostyki i leczenia nowotworów układu moczowo-płciowego, w tym raka gruczołu krokowego, proszę o przyjęcie poniższych informacji.

Na wstępie należy zaznaczyć, iż wybór metody leczenia raka prostaty jest uzależniony od wielu czynników i zawsze jest indywidualną decyzją lekarza i pacjenta. Metoda leczenia ww. jednostki chorobowej zależy między innymi od wieku pacjenta, stopnia zaawansowania choroby, złośliwości nowotworu i współistniejących schorzeń.

Leczenie radykalne (operacyjne lub radioterapia) ma zastosowanie u chorych na raka ograniczonego wyłącznie do gruczołu krokowego przy spodziewanym czasie przeżycia naturalnego ≥ 10 lat. Leczenie hormonalne jest podstawową metodą leczenia zachowawczego raka gruczołu krokowego. Ma ono na celu wyeliminowanie endogennych androgenów i zablokowanie receptorów androgenowych u chorego. Hormonoterapia bywa stosowana przed leczeniem operacyjnym lub radioterapią w celu zwiększenia skuteczności tych metod, ale na ogół jest to metoda stosowana u chorych niekwalifikujących się do leczenia radykalnego i ma charakter paliatywny. Przyczynia się ona do spowolnienia rozwoju choroby, ale nie prowadzi do wyleczenia pacjenta. Niektórych chorych można początkowo objąć ścisłą obserwacją i zastosować leczenie hormonalne w razie stwierdzenia progresji choroby. W trakcie leczenia hormonalnego, po okresie poprawy, dochodzi do progresji z powodu uniezależnienia się nowotworu od androgenów (rak androgenoniezależny), a następnie do wystąpienia hormonooporności (rak hormonooporny). Okres nabywania oporności przez komórki raka gruczołu krokowego na niskie stężenie testosteronu następuje po różnym okresie czasu stosowania hormonoterapii, ze zmianą funkcjonowania receptorów androgenowych w tych komórkach oraz możliwością wytwarzania wewnątrzkomórkowych androgenów w komórkach raka stercza. Ten okres rozwoju choroby nazywa się stadium hormonoopornego raka gruczołu krokowego wykazującego oporność w stosunku do wszelkich metod leczenia hormonalnego. Jego wcześniejsza postać to rak gruczołu krokowego androgenoniezależny lub oporny na kastrację rak gruczołu krokowego. Opóźnienia w terminowym podawaniu ww. leków mogą niestety powodować okresową progresję nowotworu i/lub indukować wzrost komórek androgenoniezależnych raka gruczołu krokowego. Przyczyną „oporności” nie jest zatem, wbrew sugestii Pana Senatora, brak dostępu do odpowiedniej farmakoterapii, lecz specyfika schorzenia, stan zaawansowania i ewentualne opóźnienia w aplikowaniu leków w odpowiednim terminie.

W przypadku chorych, u których jest niemożliwe dalsze aktywne leczenie stosuje się najlepszą terapię wspomagającą leczenie objawowe, radioterapię paliatywną, kortykosteroidy, bisfosfoniany, antybiotyki, leki przeciwbólowe, leki przeciwzapalne, leki przeciwgrzybicze. W Polsce wszystkie ww. metody lecznicze dostępne są w ramach leczenia szpitalnego, ambulatoryjnej opieki specjalistycznej oraz opieki paliatywnej i hospicyjnej.

Stosuje się ponadto mitoksantron w skojarzeniu z kortykosteroidami, który dostępny jest w drodze importu docelowego oraz octan abirateronu w skojarzeniu z prednizonem lub prednizolonem, objęty refundacją systemową w ramach programu lekowego z dniem 1 stycznia 2014 r.

Warto podkreślić bardzo istotny element w walce z chorobami nowotworowymi, jakim jest zapobieganie i wczesne wykrywanie nowotworu. Tym samym istotne zna-

czenie ma, kiedy pacjent zgłosi się do lekarza. Często bowiem rozpoznanie choroby dokonywane jest na etapie jej wysokiego zaawansowania, co pogarsza rokowania pacjenta. W tym kontekście pragnę wskazać kampanię edukacyjno-informacyjną, którą Ministerstwo Zdrowia realizuje w ramach Projektu pn.: „Opracowanie i wdrożenie programu profilaktycznego w zakresie wczesnego wykrywania nowotworów układu moczowo-płciowego u pracujących mężczyzn w wieku od 45 roku życia (45+) ukierunkowanego na przeciwdziałanie ich dezaktywizacji zawodowej (w szczególności osób wykonujących zawody, co do których istnieje wyższe prawdopodobieństwo narażenia na choroby nowotworów układu moczowo-płciowego)”, współfinansowanego ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki, dalej zwanym Projektem M45+.

Główną ideą Projektu M45+, jak i samej kampanii, jest zwiększenie stanu wiedzy oraz pozytywna zmiana zachowań mężczyzn w zakresie przyczyn, czynników ryzyka, objawów oraz profilaktyki pierwotnej chorób nowotworowych w obrębie układu moczowo-płciowego (nowotworu nerki, pęcherza moczowego oraz gruczołu krokowego).

Czynniki ryzyka jak palenie tytoniu, otyłość oraz nieprawidłowa dieta wpływają na wzrost ryzyka zachorowania na choroby nowotworowe układu moczowo-płciowego. Przykładowo u osób palących ryzyko wystąpienia nowotworu pęcherza moczowego jest 2–3 krotnie wyższe niż u osób niepalących.

Oprócz licznych działań w ramach kampanii społecznej w Projekcie M45+ realizowane są również szkolenia dla kadry medycznej oraz spotkania edukacyjne z mężczyznami w zakładach pracy, gdzie istnieje większe ryzyko wystąpienia chorób nowotworowych układu moczowo-płciowego. Realizacja Projektu M45+ integruje działania wpływające na kształtowanie właściwych postaw zdrowotnych społeczeństwa. Ww. działania przyczynią się do racjonalnych zachowań sprzyjających zapobieganiu nowotworom i ich wczesnej diagnostyce. W konsekwencji mogą wpłynąć na obniżenie zachorowalności na nowotwory u mężczyzn oraz zmniejszyć obciążenia społeczne i ekonomiczne związane z chorobami przewlekłymi.

Należy jednak liczyć się z tym, iż efekty działań edukacyjno-informacyjnych w kontekście spadku zachorowalności oraz zwiększenia wykrywalności chorób nowotworowych układu moczowo-płciowego w ich wczesnym stadium rozwoju będą widoczne dopiero kilkanaście lat po zakończeniu realizacji Projektu M45+.

Pragnę dodatkowo podkreślić szczególne znaczenie badań profilaktycznych, które są istotne zarówno w aspekcie psychologicznym, jak i edukacyjnym, pozwalają bowiem na wyczulenie określonych grup społecznych na celowość obserwacji siebie samych i wczesne reagowanie w przypadku zauważenia patologii mogących przemawiać za rozwojem choroby nowotworowej. U większości pacjentów rak stercza przez długi czas przebiega bezobjawowo i rozpoznanie dokonywane jest na podstawie biopsji gruczołu krokowego wykonanej z powodu podwyższonego stężenia PSA lub nieprawidłowości w badaniu palpacyjnym. Wprowadzenie do diagnostyki swoistego antygenu sterczowego – PSA spowodowało zwiększenie wykrywalności raka gruczołu krokowego w stadium, które nie daje żadnych objawów. Stan zaawansowania choroby w chwili jej rozpoznania jest, jak już wspomniałem uprzednio, jednym z podstawowych czynników wpływających na wybór optymalnej dla pacjenta formy leczenia.

Oprócz wymienionych na wstępie, dostępnych dla pacjentów z rakiem gruczołu krokowego, opcji terapeutycznych, warto wskazać leki dostępne w aptece na receptę. Zgodnie z Obwieszczeniem Ministra Zdrowia w sprawie wykazu refundowanych leków, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego, wyrobów medycznych na dzień 1 maja 2014 r. refundowane są następujące substancje czynne:

- Leuprorelinum, Triptorelinum, Goserelinum, Triptorelinum we wskazaniu: „Nowotwory złośliwe – Rak prostaty”;
- Degarelixum we wskazaniu: „Zaawansowany hormonozależny rak gruczołu krokowego”;
- Alfuzosinum, Tamsulosinum, Doxazosinum, Terazosinum, Finasteridum, Degarelixum w leczeniu przerostu gruczołu krokowego;
- Acidum zoledronicum w „prewencji powikłań kostnych u pacjentów z zaawansowanym hormonoopornym rakiem gruczołu krokowego z przerzutami do ko-

ści” oraz „we wszystkich zarejestrowanych wskazaniach, tj. „zapobieganie powikłaniom kostnym (złamania patologiczne, złamania kompresyjne kręgow, napromienianie lub operacje kości, lub hiperkalcemia wywołana chorobą nowotworową) u dorosłych pacjentów z zaawansowanym procesem nowotworowym z zajęciem kości oraz leczenie hiperkalcemii wywołanej chorobą nowotworową u dorosłych pacjentów”.

Zgodnie z wytycznymi Polskiej Unii Onkologii u chorych na przerzutowego raka gruczołu krokowego opornego na kastrację stosuje się paliatywną chemioterapię oraz radioterapię przerzutów. Zalecane jest kontynuowanie leczenia hormonalnego analogiem LHRH (syntetycznymi odpowiednikami gonadoliberyny) w trakcie chemioterapii. Lekami stosowanymi w Europie w ramach chemioterapii paliatywnej są: mitoksantron, docetaksel i abirateron. W przypadku powikłań zaawansowanej choroby (np. złamania patologiczne, wodonercze, niedokrwistość, ból) podejmuje się staranne leczenie objawowe. Uprzejmie informuję, iż każda z ww. technologii jest w Polsce aktualnie finansowana, zarówno w przypadku przerostu gruczołu krokowego (który nie leczony, poza typowymi objawami wywołującymi dyskomfort pacjenta, może w przyszłości przyczynić się do rozwoju raka prostaty), jak i w przypadku zaawansowanej, rozsianej choroby, kiedy to stosowana terapia nie doprowadzi do wyleczenia, wpłynie jednak na poprawę jakości i wydłużenia życia pacjentów.

Niezrozumiałe jest zatem stwierdzenie Pana Senatora o „ograniczonym dostępie polskiego pacjenta do leków, które na Zachodzie są standardem w leczeniu raka prostaty”. Kwestia wyboru optymalnej dla danego pacjenta opcji leczenia należy wyłącznie do kompetencji lekarza prowadzącego, który dysponuje właściwym zapleczem farmakologicznym finansowanym ze środków płatnika publicznego.

Odnosząc się do poruszonego przez Pana Senatora zagadnienia limitowanych wizyt u urologa i związanych z tym trudności w leczeniu raka gruczołu krokowego, proszę o przyjęcie następujących informacji.

Jednym z podstawowych zadań Narodowego Funduszu Zdrowia jest zabezpieczenie potrzeb zdrowotnych społeczeństwa, dokonywane w oparciu o treść umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, zawieranych pomiędzy świadczeniodawcą, który został wybrany do ich udzielania na zasadach określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz. U. z 2008 r., Nr 164, poz. 1027 z późn. zm.), a dyrektorem danego, właściwego oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Ponieważ środki finansowe przeznaczone na realizację świadczeń opieki zdrowotnej są ściśle określone (pochodzą ze składek na ubezpieczenie zdrowotne), Narodowy Fundusz Zdrowia w każdej umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej określa maksymalną kwotę zobowiązania wobec świadczeniodawcy (art. 136 ww. ustawy), a suma wszystkich kwot zobowiązań wobec realizatorów danego rodzaju świadczeń, zgodnie z przepisem art. 132 ust. 5, nie może przekroczyć wysokości środków finansowych przeznaczonych na ten cel w planie finansowym Narodowego Funduszu Zdrowia. Limitowana liczba środków finansowych skutkuje zatem ograniczoną liczbą kontraktowanych świadczeń, a to z kolei skutkuje tworzeniem się list kolejkowych.

Niemniej jednak pragnę dodać, iż poprawa dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej dla pacjentów onkologicznych jest jednym z podstawowych celów procedowanej aktualnie w Ministerstwie Zdrowia *ustawy o zmianie ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej oraz niektórych innych ustaw*. Ustawa ta obecnie została przyjęta przez Radę Ministrów. Projektowana w ramach nowelizacji tzw. „szybka diagnostyka onkologiczna” obejmująca świadczenia opieki zdrowotnej w zakresie onkologii przewiduje, że pacjent będzie zgłaszał się do swojego lekarza POZ, którego zadaniem będzie określenie, czy wizyta u specjalisty jest konieczna. W tym celu lekarz POZ będzie przeprowadzał dokładny wywiad i oceniał dolegliwości pacjenta, zlecając także wykonanie niezbędnych badań. W przypadku podejrzenia wystąpienia nowotworu złośliwego lekarz POZ będzie kierował pacjenta do onkologa lub do specjalisty właściwego dla danego umiejscowienia nowotworu. W tym celu lekarz POZ będzie wydawał pacjentowi kartę diagnostyki i leczenia onkologicznego, która będzie uprawniać go do wejścia na „szybką diagnostykę onkologiczną”. Karta diagnostyki i leczenia onkologicznego będzie dawać

możliwość zapisu na odrębną listę oczekujących, dla pacjentów oczekujących na diagnostykę onkologiczną, wprowadzoną art. 20 i nast. ustawy o świadczeniach. Karta będzie własnością pacjenta i będzie dokumentować cały proces jego diagnostyki oraz leczenia, aż do momentu powrotu do lekarza POZ po jego zakończeniu. Lekarz specjalista, uwzględniając informacje zgromadzone przez lekarza POZ, będzie kierował pacjenta na badania diagnostyczne, które potwierdzą albo wykluczą nowotwór (diagnostyka podstawowa). Po zakończeniu tej diagnostyki pacjent, u którego potwierdzono nowotwór, powinien mieć przypisany odpowiedni kod rozpoznania zgodnie z klasyfikacją ICD-10.

Zgodnie z założeniami pacjent, u którego potwierdzono nowotwór, powinien zostać także skierowany na pogłębioną diagnostykę, której celem będzie określenie, jaki rodzaj nowotworu u pacjenta wykryto (w celu dobrania jak najlepszej terapii), a także określenie jego zaawansowania, określenie liczby i miejsc ewentualnych przerzutów oraz ocenę kwalifikacji do leczenia radykalnego.

Jednocześnie w celu zapewnienia sprawnej realizacji projektowanych założeń dokonano m.in. zmiany w art. 136 ustawy o świadczeniach, która przewiduje, iż w przypadku umów o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z zakresu leczenia szpitalnego i ambulatoryjnej opieki specjalistycznej w części dotyczącej diagnostyki onkologicznej lub leczenia onkologicznego kwotę zobowiązania dostosowywać się będzie do faktycznego zapotrzebowania i wykonania świadczeń przez zmianę umowy.

Pragnę zapewnić, iż Minister Zdrowia dokłada wszelkich starań, aby diagnostyka i leczenie pacjentów onkologicznych, w tym osób z rakiem gruczołu krokowego było na jak najwyższym poziomie, możliwym do osiągnięcia w ramach ograniczonego budżetu, zarówno w lecznictwie szpitalnym, ambulatoryjnej opiece specjalistycznej, jak i w ramach katalogu leków dostępnych w aptece na receptę. Transparentna i racjonalna polityka lekowa prowadzona jest przez Ministra Zdrowia w oparciu o możliwości finansowe Narodowego Funduszu Zdrowia oraz rekomendacje Rady Przejrzystości Agencji Oceny Technologii Medycznych, dzięki którym decyzje refundacyjne podejmowane są w oparciu o przesłanki naukowe (Evidence Based Medicine) zgodnie z europejskimi standardami.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki

**Oświadczenie senatora Leszka Piechoty
oraz senatora Andrzeja Misiółka**

skierowane do ministra kultury i dziedzictwa narodowego Bogdana Zdrojewskiego

Szanowny Panie Ministrze!

W związku z niepokojącymi sygnałami docierającymi do nas przy okazji rocznicy zdobycia klasztoru na Monte Cassino i jednoczesnej rocznicy powstania pieśni „Czerwone maki na Monte Cassino” zwracamy się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie informacji dotyczącej działań, jakie podjęło Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego w celu nabycia praw zarówno do melodii, jak i tekstu tej pieśni.

Pieśń ta powstała w nocy z 17 na 18 maja 1944 r. w siedzibie Teatru Żołnierza Polskiego przy 2. Korpusie Sił Zbrojnych w Campobasso na kilka godzin przed zdobyciem klasztoru na Monte Cassino. Słowa (pierwotnie były to dwie zwrotki) napisał Feliks Konarski, a melodię ułożył Alfred Schütz. Pierwszy raz pieśń ta została wykonana przez czternastoosobową orkiestrę Alfreda Schütza już po zdobyciu klasztoru na Monte Cassino, 18 maja 1944 r., po czym Feliks Konarski dopisał trzecią zwrotkę pieśni. Ostatnia, czwarta zwrotka została dopisana w 25. rocznicę zdobycia klasztoru na Monte Cassino.

Autor melodii po wojnie wyemigrował do Brazylii, skąd w 1961 r. przeprowadził się do Monachium. 1 października 1999 r. Alfred Schütz zmarł, pozostawiając prawa autorskie do melodii swojej żonie. Zmarła ona pięć lat później, nie pozostawiając żadnych spadkobierców. W związku z tym zgodnie z art. 1936 niemieckiego kodeksu cywilnego w dniu 17 marca 2011 r. sąd w Monachium stwierdził, że wobec braku spadkobierców po wdowie po Alfredzie Schützie cały spadek (wraz z prawem do melodii „Czerwonych maków na Monte Cassino”) przeszedł na rzecz Bawarii (to jest na rzecz landu, na terenie którego mieszkał zmarły). W związku z tym za każdorazowe wykorzystanie tej polskiej pieśni wojskowej należy odprowadzić tantiemy do ZAiKS, który potem rozliczy się ze swoim niemieckim odpowiednikiem, jakim jest GEMA.

Podobna sytuacja dotyczy tekstu tej pieśni. Feliks Konarski po wojnie zamieszkał w Londynie. Zmarł w 1991 r. w Chicago, gdzie został pochowany. Prawa autorskie do tego tekstu pozostały jednak w Wielkiej Brytanii, w związku z czym tantiemy za wykorzystanie tekstu „Czerwonych maków na Monte Cassino” pobierane są przez PRS for Music, czyli brytyjski odpowiednik ZAiKS.

Ze względu na historyczny czas, w którym pieśń ta powstała, oraz jej treść stawiającą honor i ofiarę polskiego żołnierza na frontach II wojny światowej, stwierdzenie, że jest ona elementem polskiego dziedzictwa narodowego, nie powinno wzbudzać wątpliwości. Jest to jednocześnie jedna z najbardziej patriotycznych i podniosłych pieśni wojskowych. Zgodnie z obecnym stanem prawnym każdy, kto chce wykonywać tę pieśń (w tym Reprezentacyjny Zespół Artystyczny Wojska Polskiego), ma obowiązek odprowadzić tantiemy na rzecz GEMA i PRS for Music.

Państwo polskie, dbając o swoje dziedzictwo narodowe i pielęgnując dorobek kulturowy, powinno dążyć do nabycia praw do utworów muzycznych stanowiących dziedzictwo narodowe w takim samym stopniu, jak stara się odzyskać inne elementy tego dziedzictwa takie jak na przykład zagrabione obrazy, księgozbiory czy rzeźby. W związku z tym zwracamy się do Pana Ministra jako osoby merytorycznie odpowiedzialnej za ochronę dziedzictwa narodowego z prośbą o wyjaśnienie, jakie działania dotychczas podjęto w celu uzyskania przez Polskę praw do słów i melodii „Czerwonych maków na Monte Cassino”. Jakie są dalsze plany Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego w tej sprawie?

Leszek Piechota
Andrzej Misiółka

Odpowiedź

Warszawa, 2 lipca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na oświadczenie senatorów Leszka Piechoty i Andrzeja Misiółka, przesłane pismem o sygn. BPS/043-54-2368/14, w sprawie pieśni „Czerwone maki na Monte Cassino” uprzejmie proszę o przyjęcie przez panów senatorów poniższych wyjaśnień.

Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego pismem Sekretarza Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa datowanym na 17 lutego 2014 r. został oficjalnie poinformowany o fakcie, że aktualna sytuacja w kwestii własności praw autorskich do praw do melodii „Czerwonych maków na Monte Cassino” może generować problemy. Po wstępnej analizie i konsultacjach Minister wyraził zgodę na podjęcie działań w celu ustalenia możliwości i ewentualnych warunków przejęcia lub nabycia ww. praw od ich aktualnego właściciela. Pismo udzielające stosownych pełnomocnictw zostało w dniu 8 maja 2014 r. skierowane z Ministerstwa do Rady Ochrony Pamięci Walk i Męczeństwa, jako właściwego merytorycznie organu administracji rządowej podległego Ministrowi Kultury i Dziedzictwa Narodowego.

O postępach w tej sprawie Rada OPWiM będzie informować na bieżąco w miarę swoich możliwości i potrzeb zainteresowanych stron.

Z wyrazami szacunku

prof. Małgorzata Omilanowska

**Oświadczenie senatorów Janiny Sagatowskiej,
Zdzisława Pupy oraz Andrzeja Matusiewicza**

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

Stan infrastruktury przeciwpowodziowej ma ogromne znaczenie dla zapewnienia odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa mieszkańcom regionów zagrożonych tym kataklizmem. Informacje dotyczące planowanego przez rząd RP uchylecia „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” (PGW) oraz zniesienia funkcji pełnomocnika rządu do spraw wymienionego programu uważamy za wysoce niepokojące. Niniejsza decyzja skutkuje pozbawieniem samorządu województwa podkarpackiego środków finansowych w łącznej kwocie 25 milionów 187 tysięcy 168 zł na lata 2014–2015, które miały być przeznaczone na realizację siedmiu zadań inwestycyjnych.

Zgodnie z postanowieniami art. 88a ust. 1 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (DzU 2012.145 t.j.) ochrona przed powodzią jest zadaniem organów administracji rządowej i samorządowej.

Obecnie w odniesieniu do sześciu zadań (środki finansowe zapewnione w 2013 r.) zostały przeprowadzone postępowania przetargowe i zawarte umowy z wyłonionymi wykonawcami. Wspomniana decyzja o zmianach w programie ochrony przed powodzią będzie skutkować powstaniem zobowiązań finansowych wobec wykonawców w wysokościach odpowiadających kwotom dotacji nieotrzymanych w 2014 r. wraz z odsetkami. Wymienione zadania mają bowiem charakter priorytetowy (uchwała Sejmiku Województwa Podkarpackiego nr XXV/451/12 z dnia 24 września 2012 r. w sprawie poprawy bezpieczeństwa przeciwpowodziowego w województwie podkarpackim).

Decyzja dotycząca uchylecia „Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły” ma bezpośredni wpływ na stan obwałowań Łęgu i Trześniówki. Redukcja środków finansowych na ten cel skutkuje wzrostem zagrożenia powodziowego dla miast Tarnobrzeg oraz Mielec, jak również dla gmin Tarnobrzeg, Gorzyce, Grębów oraz Przecław.

Zwracamy się do Pana Premiera z apelem o ponowne wpisanie wszystkich siedmiu zadań do „Planu rzeczowo-finansowego Programu na 2014 rok wraz z projekcją finansową na rok 2015”. Wnosimy również, w sytuacji, gdy uchyleciu ulegnie „Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły”, o zabezpieczenie środków finansowych w 2014 r. w łącznej kwocie 21 milionów 877 tysięcy 168 zł oraz na rok 2015 – 3 milionów 310 tysięcy zł pochodzących z budżetu państwa na dokończenie rozpoczętych zadań. Nie wolno bowiem szukać oszczędności kosztem bezpieczeństwa przeciwpowodziowego. Określone zadania muszą być traktowane priorytetowo.

Z poważaniem
Janina Sagatowska
Zdzisław Pupa
Andrzej Matusiewicz

**Odpowiedź
MINISTRA ŚRODOWISKA**

Warszawa, 8 lipca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

W odpowiedzi na oświadczenie złożone przez Senator Janinę Sagatowską wspólnie z innymi senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. (pismo znak: BPS/043-54-2369-PRM/14) w sprawie infrastruktury przeciwpowodziowej, poniżej przesyłam stosowne wyjaśnienia.

Komisja Europejska zwróciła się do Polski z informacją o konieczności podjęcia dodatkowych działań w procesie planowania strategicznego w gospodarowaniu wodami, wynikającej ze stwierdzonych przez nią niezgodności polskich planów gospodarowania wodami na obszarach dorzeczy z wymogami Ramowej Dyrektywy Wodnej oraz wątpliwości zgłaszanych w kontekście realizowanych i planowanych przedsięwzięć przeciwpowodziowych.

W wyniku ustaleń z Komisją Europejską strona polska w drodze Uchwały Rady Ministrów z dnia 2 lipca 2013 r. przyjęła *Plan działania w zakresie planowania strategicznego w gospodarce wodnej*, zgodnie z którym zobowiązała się do opracowania Masterplanów dla dorzeczy Wisły i Odry, które będą stanowiły uzupełnienie obowiązujących planów gospodarowania wodami do czasu ich aktualizacji w 2015 r.

Na konieczność opracowania ww. dokumentów wskazała Komisja Europejska, uznając, że pierwsze plany gospodarowania wodami, zatwierdzone przez Radę Ministrów w 2011 r. nie stanowią strategicznych i kompleksowych dokumentów planistycznych o czym świadczą między innymi mnogość programów sektorowych czy regionalnych, odnoszących się do gospodarowania wodami (m.in. „*Program ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły*”).

W związku z powyższym zadania przewidziane do realizacji w ramach „*Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły*” będą poddane usystematyzowanej ocenie w Masterplanie. Zgodnie z informacją przekazaną przez Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji zakłada się, że rozpoczęte przedsięwzięcia będą koordynowane w 2015 r. przez Wojewodę Małopolskiego, dotychczasowego Pełnomocnika Rządu do spraw Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły. Następnie przewiduje się, że przedsięwzięcia te będą realizowane w ramach planów gospodarowania wodami zgodnie z przepisami unijnymi w tym zakresie.

Na realizację zadań Programu (w tym z woj. podkarpackiego), które zostaną pozytywnie ocenione w Masterplanie, środki na rok bieżący i 2015 są zabezpieczone m.in. w rezerwie celowej na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych.

Zgodnie z informacją Ministerstwa Administracji i Cyfryzacji na działania realizowane w ramach *Programu ochrony przed powodzią w dorzeczu górnej Wisły*, łącznie dla woj. podkarpackiego w latach 2012-2013 przekazano z ww. rezerwy celowej 11 mln zł. Środki te, poza wykonaniem projektów budowlanych, przeznaczone głównie na:

- 1) Budowę prawobrzeżnego wału przeciwpowodziowego na rzece Ropie o długości 360 m, w m. Jasło;
- 2) Rozbudowę lewostronnego obwałowania rzeki Wisłoki na terenie Osieka Jasielskiego;
- 3) Wykup nieruchomości gruntowych i wypłatę odszkodowań na zadaniach dotyczącej zabezpieczenia przed powodzią miasta Rzeszowa i gm. Tyczyn poprzez kształtowanie koryta rzeki Strug oraz Poprawy ochrony przeciwpowodziowej miasta i gminy Mielec poprzez budowę i przebudowę wałów Wisłoki.

Ponadto, w bieżącym roku, na zadania mające charakter przeciwdziałania i usuwania skutków klęsk żywiołowych na urządzeniach melioracji wodnych podstawowych

---

oraz tzw. „wodach pozostałych”, w tym na skutek wezbrań wody w maju, w stosunku do których Samorząd Wojewódzki wykonuje prawa właścicielskie, dla województwa podkarpackiego przekazano środki z rezerwy celowej w wysokości 9,8 mln zł.

z up. MINISTRA
Sekretarz Stanu
Stanisław Gawłowski

**Oświadczenie senatora Wojciecha Skurkiewicza
oraz senatora Grzegorza Wojciechowskiego**

skierowane do prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów Adama Jassera

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracamy się z prośbą o zbadanie poprawności działań banku w zakresie warunków i sposobu egzekucji udzielonego kredytu, o którym mowa w załączonym piśmie.

Zwracamy uwagę, że kredyt jest egzekwowany w sposób kapturowy, gdyż osoby, w stosunku do których prowadzona jest egzekucja, nie mają dostępu do żadnych danych, bowiem, jak twierdzi bank, nie są stronami tej umowy. Nadmieniamy, iż osoby, przeciwko którym bank prowadzi egzekucję, nie są w stanie zweryfikować ani zakresu, ani nawet zasadności prowadzonych przeciwko nim działań. W szczególności nie wiadomo, czy bank prawidłowo zabezpieczył samochód, który najprawdopodobniej – sądząc po nazwie kredytu – był przedmiotem kredytowania. Nie wiadomo też, co dzieje się z tym samochodem, ani czy kredyt był poręczony przez jakieś osoby.

Z góry dziękujemy za zajęcie się tą sprawą oraz za ustosunkowanie się do przedstawionego problemu i przekazanie szczegółowych wyjaśnień.

*Z poważaniem
Wojciech Skurkiewicz
Grzegorz Wojciechowski*

Odpowiedź

Warszawa, 24.06.2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 29 maja 2014 r. przekazujące tekst wspólnego oświadczenia złożonego przez senatorów Wojciecha Skurkiewicza i Grzegorza Wojciechowskiego podczas 54. posiedzenia Senatu RP, pragnę wyjaśnić, co następuje.

Do tekstu oświadczenia Panów senatorów dołączono kopię pisma Invest Banku SA (następcą prawnym tego banku jest Plus Bank SA) z dnia 5 września 2011 r. skierowanego do Pani Zofii J., w którym bank wzywa do spłaty zadłużenia wynikającego z umowy kredytu zawartej przez zmarłą osobę lub do wskazania spadkobierców tej osoby. W kontekście powyższego, pragnę zaznaczyć, że ani z treści oświadczenia, ani też z treści załączonego pisma nie wynika, czy jego adresatka jest spadkobiercą zmarłej osoby lub czy poręczyła kredyt. Ponadto, wobec braku pełnej dokumentacji sprawy nie jest możliwe stwierdzenie czy działanie banku było zgodne z prawem oraz czy opisana sprawa ma charakter wyłącznie indywidualny.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, że Prezes UOKiK nie dysponuje możliwością egzekwowania indywidualnych roszczeń konsumentów oraz nie jest uprawniony do występowania do przedsiębiorcy w trybie administracyjnym w imieniu i na rzecz oznaczonego konsumenta. Ponadto, w opisanym przypadku żądanie przez Prezesa UOKiK informacji od banku mogłoby spotkać się z odmową z uwagi na ochronę tajemnicy bankowej.

Z uwagi na powyższe pragnę zasugerować, aby Pani Zofia J. zwróciła się do jednej z wymienionych poniżej instytucji świadczących konsumentom bezpłatną pomoc prawną w sprawach indywidualnych:

Federacja Konsumentów – niezależna organizacja pozarządowa, której głównym celem jest ochrona indywidualnych praw i interesów konsumentów. Wykonuje swoje zadania statutowe w szczególności poprzez prowadzenie poradnictwa prawnego na rzecz indywidualnych konsumentów, a także podejmowanie czynności w ramach ochrony prawnej konsumentów (np. reprezentowanie konsumentów w postępowaniach sądowych). Obejmuje swoim zasięgiem całe terytorium Polski poprzez sieć 48 oddziałów terenowych, które wykonują pracę poradni konsumenckich. Więcej informacji o zakresie działania Federacji Konsumentów można uzyskać na stronie internetowej www.federacja-konsumentow.org.pl.

Miejski (Powiatowy) Rzecznik Konsumentów – prowadzi bezpłatne poradnictwo konsumenckie, udziela informacji prawnej w zakresie ochrony interesów konsumentów, podejmuje w imieniu i na rzecz konsumentów interwencje, udziela pomocy konsumentom w kierowaniu spraw na drogę sądową oraz w ich prowadzeniu. Jednocześnie rzecznik konsumentów jest uprawniony do udzielania innych form pomocy w zakresie ochrony praw konsumentów, np.: występuje do przedsiębiorców w sprawach dotyczących stosowania niedozwolonych postanowień umownych czy też w sprawach nieuczciwych praktyk rynkowych. Przedsiębiorca, do którego zwrócił się rzecznik konsumentów, jest obowiązany (pod groźbą kary grzywny) udzielić mu wyjaśnień i informacji będących przedmiotem wystąpienia oraz ustosunkować się do uwag i opinii rzecznika. Rzecznik zatrudniony jest w starostwie powiatowym lub urzędzie miasta. Lista rzeczników dostępna jest na stronie internetowej urzędu www.uokik.gov.pl.

W tym miejscu należy wyjaśnić, iż rzecznicy konsumentów jak i Federacja Konsumentów nie mają obowiązku podejmowania każdej zgłaszanej przez konsumenta sprawy. Podmioty te, o możliwości podjęcia działań stosownie do swoich kompetencji, decydują po dokonaniu analizy problemu.

Arbiter Bankowy – działa przy Związku Banków Polskich (adres: ul. Kruczkowskiego 8, 00-380 Warszawa, tel. 0 22 486 84 00). Został powołany w celu rozstrzygnięcia sporów pomiędzy konsumentami-klientami banków a bankami w zakresie roszczeń pieniężnych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania przez bank czynności bankowych. Zgodnie z Regulaminem Bankowego Arbitrażu Konsumentckiego, przedmiotem postępowania przed Arbitrem Bankowym mogą być wyłącznie spory pomiędzy konsumentami i bankami – członkami Związku Banków Polskich powstałe po dniu 1 lipca 2001 r., których wartość przedmiotu sporu nie jest wyższa niż kwota 8000 zł. Wszczęcie postępowania następuje na pisemny wniosek konsumenta. Wnioskodawca jest zobowiązany uiścić opłatę w kwocie 20 lub 50 zł (w zależności od wartości przedmiotu sporu), jednakże w przypadku wygrania sprawy przez konsumenta bank obowiązany jest zwrócić tę kwotę. Orzeczenia Arbitra Bankowego są dla banku ostateczne, natomiast niezadowolony z orzeczenia konsument może skierować sprawę na drogę postępowania sądowego. Informacje na temat zasad postępowania przed Arbitrem Bankowym są dostępne na stronie internetowej Związku Banków Polskich: www.zbp.pl.

Z poważaniem

z up. PREZESA
Urzędu Ochrony
Konkurencji i Konsumentów
Wiceprezes
Dorota Karczewska

**Oświadczenie senatora Wojciecha Skurkiewicza
oraz senatora Grzegorza Wojciechowskiego**

skierowane do głównego inspektora nadzoru budowlanego Roberta Dziwińskiego

Szanowny Panie Ministrze!

Uprzejmie dziękujemy za szczegółową odpowiedź z dnia 10 stycznia bieżącego roku na oświadczenie senatorskie złożone na 45. posiedzeniu Senatu w dniu 12 grudnia 2013 r. dotyczące problemów rodzin, które mieszkają w domach niebędących ich własnością, a napotykać taki problem, że w wyniku prac budowlanych na sąsiedniej własności następują uszkodzenia, których rozmiar może wskazywać na niebezpieczeństwo lub co najmniej na znaczne uszczuplenie wartości domu.

W piśmie Pan Minister wyjaśnia, iż tego typu działania w zakresie nadzoru prac budowlanych prowadzone są przez organy nadzoru budowlanego zawsze z urzędu, do ich podjęcia nie jest zatem konieczny wniosek właściciela obiektu, ale organ nadzoru budowlanego, prowadząc z urzędu działania administracyjne, ma obowiązek prawidłowego ustalenia stron biorących udział w postępowaniu.

Otóż, polecamy uwadze Pana Ministra konkretny przykład toczącej się sprawy administracyjnej, w której powiatowy inspektor nadzoru budowlanego, mimo wezwań do podjęcia z urzędu działań mających na celu ustalenie stanu technicznego obiektu i podjęcia przewidzianych prawem czynności, uchyla się od obowiązku.

Prosimy zatem Pana Ministra o ustosunkowanie się do postępowania powiatowego inspektora nadzoru budowlanego oraz wskazanie, jakie działania w takich przypadkach powinien podjąć nadzór budowlany.

Z góry dziękujemy za zajęcie się sprawą oraz za ustosunkowanie się do przedstawionego problemu i przekazanie szczegółowych wyjaśnień.

*Z poważaniem
Wojciech Skurkiewicz
Grzegorz Wojciechowski*

Stanowisko

Warszawa, 2014.06.04

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W nawiązaniu do pisma Pani Marszałek z dnia 29.05-2014 r. (data wpływu: 02.06.2014 r.), znak: BPS/043-54-2371/14 dotyczącego oświadczenia senatorów Wojciecha Skurkiewicza i Grzegorza Wojciechowskiego złożonego podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22.05.2014 r. w sprawie działań Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Rawie Mazowieckiej w odniesieniu do inwestycji przy ul. w Rawie Mazowieckiej, uprzejmie informuję, że w poruszonej sprawie istnieje konieczność uzyska-

nia wyjaśnień z terenowych organów nadzoru budowlanego. W tym celu wystąpiłem do Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego o ustosunkowanie nie do wystąpienia oraz przekazanie informacji.

Niezwłocznie po uzyskaniu wymaganych informacji przedstawię Pani Marszałek swoje stanowisko.

Z wyrazami szacunku

Robert Dziwiński

Odpowiedź

Warszawa, 2014.06.25

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek!

W nawiązaniu do pisma Pani Marszałek z dnia 29.05.2014 r. (data wpływu: 02.06.2014 r.), znak: BPS/043-54-2371/14 oraz pisma z dnia 04.06.2014 r., znak: DPR/INN/070/27/2014, dotyczących oświadczenia senatorów Wojciecha Skurkiewicza i Grzegorza Wojciechowskiego złożonego podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22.05.2014 r. w sprawie działań Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Rawie Mazowieckiej w odniesieniu do inwestycji w Rawie Mazowieckiej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Z wyjaśnień Łódzkiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego wynika, że pismem z dnia 31.05.2013 r. Pan Jarosław S. poinformował PINB w Rawie Mazowieckiej o robotach budowlanych wykonywanych na budynku w Rawie Mazowieckiej, co mogło grozić uszkodzeniem budynku, położonego w Rawie Mazowieckiej. W dniu 03.06.2013 r. PINB w Rawie Mazowieckiej przeprowadził kontrolę posesji w Rawie Mazowieckiej. W jej wyniku stwierdzono wykonywanie więźby dachowej oraz zadaszenia tarasu. Jednocześnie ustalono, że inwestor zgłosił Staroście Rawskiemu zamiar wymiany jedynie pokrycia dachu na przedmiotowym obiekcie.

W wyniku ponownej kontroli przeprowadzonej w dniu 19.06.2013 r. PINB w Rawie Mazowieckiej stwierdził, że inwestor dokonał rozbiórki nieobjętej zgłoszeniem więźby dachowej drewnianej oraz zadaszenia tarasu. W wyniku kolejnej kontroli przeprowadzonej w dniu 30.08.2013 r. nie stwierdzono prowadzenia żadnych robót budowlanych od czasu poprzedniej kontroli.

Ponadto w wyniku przeprowadzonych w dniu 01.10.2013 r. oględzin stwierdzono wykonanie rozbiórki zrealizowanych bez pozwolenia na budowę ścian szczytowych i ścianki kolankowej na przedmiotowym obiekcie.

W związku z dobrowolną rozbiórką zrealizowanych bez pozwolenia na budowę części obiektu, PINB w Rawie Mazowieckiej wydał decyzję¹⁾ umarzającą postępowanie administracyjne.

Niezależnie od powyższego właściciele posesji uzyskali od Starosty Rawskiego pozwolenie²⁾ na nadbudowę budynku mieszkalnego, wykonanie drewnianej więźby dachowej wraz z pokryciem.

¹⁾ decyzja z dnia 02.10.2013 r., nr 40/2013, znak: PINB-7355-3/2013;

²⁾ decyzja z dnia 20.08.2013 r., nr 348/2013, znak: SAB.I.6740.321.2013.UG;

W odniesieniu natomiast do stanu technicznego budynku stanowiącego własność Pani Danuty S. i Pana Janusza S., PINB w Rawie Mazowieckiej nie stwierdził bezpośredniego zagrożenia życia. Organ umorzył decyzją administracyjną³⁾ postępowanie administracyjne w sprawie stanu technicznego tego budynku. Organ nie stwierdził naruszenia konstrukcji budynku, ani rozwarstwienia ścian. Widoczne na ścianach rysy były wynikiem spękań powłoki malarskiej, natomiast ubytki tynku spowodowane były złym stanem technicznym rur i rynien spustowych. Wydana decyzja nie została zaskarżona jako niezgodna z prawem.

Ustosunkowując się do działań PINB w Rawie Mazowieckiej pragnę zauważyć, że ich przebieg nie świadczy o uchylaniu się terenowego organu nadzoru budowlanego od wykonywania swoich ustawowych zadań. W poruszony sprawie PINB w Rawie Mazowieckiej kilkakrotnie kontrolował nieruchomości, jednakże z uwagi na dobrowolne doprowadzenie budowy do stanu zgodnego z prawem organ nadzoru budowlanego zmuszony był umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe. Z kolei na posesji organ, badając stan techniczny budynku, nie stwierdził zagrożenia życia ludzi. PINB w Rawie Mazowieckiej nie miał zatem obowiązku prowadzenia dalszych czynności, nawet jeśli z jego stanowiskiem nie zgodziłyby się jedna ze stron prowadzonych postępowań. Ponadto należy zaznaczyć, że strony przeprowadzonych postępowań administracyjnych nie podjęły działań, które zakwestionowałyby prawidłowość wydanych w sprawie rozstrzygnięć. Wydane w przedmiocie umorzenia postępowania decyzje administracyjne pozostają zatem w obrocie prawnym i są wiążące.

Z wyrazami szacunku

GŁÓWNY INSPEKTOR
NADZORU BUDOWLANEGO
Robert Dziwiński

³⁾ decyzja z dnia 31.03.2014 r., nr 15/2014, znak: PINB-7356-2/2014.

**Oświadczenie senatorów Wojciecha Skurkiewicza,
Grzegorza Wojciechowskiego, Krzysztofa Słonia
oraz Przemysława Błaszczyka**

skierowane do rzecznik praw obywatelskich Ireny Lipowicz

Szanowna Pani Rzecznik!

Zwracamy się do Pani Rzecznik z uprzejmą prośbą o zapoznanie się z trudną i jakże niesprawiedliwą sytuacją, jaka spotkała pana Mariana M., zamieszkałego w Łowiczu, w związku z nieuznaniem ubytku słuchu za chorobę zawodową, a dokładnie chodzi o obustronny ubytek słuchu typu ślimakowego spowodowany hałasem.

Sprawa była objęta decyzją nr N/2 z dnia 21 listopada 2005 r. wydaną przez Państwowy Powiatowy Inspektorat Sanitarny w Łowiczu oraz opatrzona nr PWIS-NS-HP-422-111-1/05/22-1/06 przez Państwowy Wojewódzki Inspektorat Sanitarny w Łodzi.

Dodatkowo polecamy uwadze Pani Rzecznik oświadczenie senatorskie złożone w tej sprawie na 48. posiedzeniu Senatu w dniu 10 stycznia 2014 r. oraz odpowiedź ministra zdrowia, znak: MZ-ZP-Z-070-27873-5/KP/14, z dnia 14 lutego bieżącego roku.

Prosimy o rozważenie faktu, iż w sprawie tej mamy do czynienia z bardzo poważną krzywdą i niesprawiedliwością, dlatego apelujemy o wnikliwe przejrzanie sprawy, zapoznanie się z nią oraz o rozważenie podjęcia odpowiednich środków prawnych w celu udzielenia pomocy zainteresowanemu.

Z poważaniem

*Wojciech Skurkiewicz
Grzegorz Wojciechowski*

*Krzysztof Słoń
Przemysław Błaszczyk*

Stanowisko

Warszawa, 9.06.2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z przedłożeniem przez Panią Marszałek oświadczenia złożonego przez Senatora Wojciecha Skurkiewicza wspólnie z innymi Senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. w sprawie pana Mariana M. zam. w Łowiczu, uprzejmie informuję, iż Rzecznik Praw Obywatelskich stosownie do przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147 ze zm.) zwrócił się do Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Łodzi o przedstawienie stanu faktycznego i prawnego sprawy pana Mariana M.

Po udzieleniu odpowiedzi na wystąpienie Rzecznik zbada sprawę pod kątem istnienia podstaw do skorzystania z przysługujących mu środków prawnych. O ostatecznych decyzjach Rzecznika powiadomię Panią Marszałek odrębnym pismem.

Z poważaniem

z upoważnienia
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika
Praw Obywatelskich

Odpowiedź

Warszawa, 7.08.2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,

w związku z przedłożeniem przez Panią Marszałek oświadczenia złożonego przez Senatora Wojciecha Skurkiewicza wspólnie z innymi Senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. w sprawie pana Mariana M. zam. w Łowiczu (pismo o sygn. BPS/043-54-2372/14), uprzejmie informuję, że w odpowiedzi na wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich wpłynęło pismo Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Łodzi z dnia 25 czerwca 2014 r. (znak: PWIS.NS.HP.9011.15.2014.AC).

Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Łodzi poinformował, że w sprawie toczącej się w przedmiocie stwierdzenia choroby zawodowej u pana Mariana M. pod postacią obustronnego trwałego ubytku słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego spowodowanego hałasem, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Łodzi wyrokiem z dnia 11 lutego 2009 r., sygn. akt III SA/Łd 582/08, uchylił zaskarżoną decyzję nr 38/2006 Państwowego Wojewódzkiego Inspektora Sanitarnego w Łodzi z dnia 13 września 2006 r. (znak: PWIS-NS-HP-422-111-1/05/22-2/06) oraz poprzedzającą ją decyzję nr N/2 Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Łowiczu z dnia 24 listopada 2005 r. (znak: PPIS-SHŚ-HP-4410/N/2/2005) z powodu niekonstytucyjnych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 lipca 2002 r. w sprawie wykazu chorób zawodowych, szczegółowych zasad postępowania w sprawach zgłaszania podejrzenia, rozpoznawania i stwierdzania chorób zawodowych oraz podmiotów właściwych w tych sprawach (Dz. U. Nr 132 poz. 1115).

Rozpoznając sprawę w ponownym postępowaniu Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Łowiczu decyzją nr N/1 z dnia 1 lutego 2010 r. (znak: PPIS-SHS-HP-4410/N/1/2010), nie stwierdził u pana Mariana M. choroby zawodowej pod postacią obustronnego trwałego ubytku słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego spowodowanego hałasem, wyrażonego podwyższeniem progu słuchu o wielkości co najmniej 45 dB w uchu lepiej słyszającym, obliczonego jako średnia arytmetyczna dla częstotliwości audiometrycznych 1, 2 i 3 kHz. Od powyższej decyzji zainteresowany wniósł odwołanie, jednakże Państwowy Wojewódzki Inspektor Sanitarny w Łodzi decyzją z dnia 27 kwietnia 2010 r. (znak: PWIS-NS-HP-422-14-3/10) utrzymał w mocy decyzję organu I instancji. Następnie decyzja ta została zaskarżona przez pana Mariana M. do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi, który wyrokiem z dnia 8 października 2010 r., sygn. akt III SA/Łd 418/10, oddalił skargę zainteresowanego. Od powyższego wyroku zainteresowany wniósł skargę kasacyjną do Naczelnego Sądu Administracyjnego, która została oddalona wyrokiem z dnia 2 czerwca 2011 r., sygn. akt II OSK 92/11. Zdaniem Naczelnego Sądu Administracyjnego właściwe jednostki medyczne w sposób jednoznaczny wyjaśniły, dlaczego stwierdzony u skarżącego odbiorczy, obustronny ubytek słuchu typu ślimakowego nie jest chorobą zawodową, mimo iż praca była wykonywana w narażeniu zawodowym na hałas. Naczelny Sąd Administracyjny orzekł zatem ostatecznie o braku podstaw do stwierdzenia choroby zawodowej u pana Mariana M. pod postacią obustronnego trwałego ubytku słuchu typu ślimakowego lub czuciowo-nerwowego spowodowanego hałasem.

W takiej sytuacji Rzecznik Praw Obywatelskich, działający na podstawie przepisów ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r.

Nr 14, poz. 147 ze zm.), nie ma możliwości podjęcia badania sprawy pod kątem udzielenia zainteresowanemu pomocy prawnej w zakresie dochodzenia stwierdzenia choroby zawodowej.

Z poważaniem

z upoważnienia
RZECZNIKA PRAW OBYWATELSKICH
Stanisław Trociuk
Zastępca Rzecznika
Praw Obywatelskich

Oświadczenie senatora Andrzeja Szewińskiego

skierowane do ministra sprawiedliwości Marka Biernackiego

Szanowny Panie Ministrze!

Do mojego biura senatorskiego zgłosiła się delegacja pracowników sądu rejonowego z prośbą o interwencję w sprawie związanej z wysokością uposażenia nieadekwatną do wykonywanej przez tę grupę zawodową pracy.

Po zapoznaniu się z materiałami w pełni zgadzam się z podnoszonymi postulatami dotyczącymi zwiększenia uposażenia pracowników sądownictwa.

Uważam, że wieloletnie zamrażanie wynagrodzeń doprowadziło nie tylko do coraz trudniejszych sytuacji finansowych rodzin, ale również do obniżenia prestiżu wykonywanego zawodu.

Brak podwyżek, a nawet rewaloryzacji przy nadmiernym zwiększaniu obowiązków z pewnością może działać demobilizująco, mimo że pracownicy sądowi wielokrotnie podkreślali satysfakcję z wykonywania swojego zawodu.

Systematyczne dokładanie zadań związane m.in. z informatyzacją sądu, pozostawianie pracowników po godzinach, a także niejednokrotne wykonywanie odpowiedzialnej pracy pod dużą presją czasu od wielu lat nie znajdują swojego odzwierciedlenia w zarobkach.

Warto podkreślić, że pracownicy sądu są najprawdopodobniej jedyną grupą zawodową zatrudnioną w tzw. systemie mieszanym. Grupa ta, mając obowiązki porównywalne z obowiązkami urzędników korpusu służby cywilnej, jest pozbawiona wszelkich praw wynikających ze statusu urzędniczego, w tym godziwego wynagrodzenia za swoją pracę.

Ponadto pragnę zwrócić uwagę na dysproporcje płacowe, jakie powstają zarówno pomiędzy pracownikami tej samej jednostki organizacyjnej, jak i pomiędzy pracownikami różnych jednostek sądownictwa powszechnego w kraju, co nie zostało jeszcze zniwelowane za pomocą odpowiedniego instrumentu prawnego przez Pana Ministra.

Wobec tego zwracam się do Pana Ministra z zapytaniem o stan prac w ministerstwie nad systemowym rozwiązaniem przedstawionych problemów, a w przypadku braku koncepcji systemowego ich rozwiązania, proszę o przedstawienie propozycji doraźnych rozwiązań.

*Z poważaniem
Andrzej Szewiński*

Odpowiedź

Warszawa, 1.07.2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w związku z oświadczeniem Pana Senatora Andrzeja Szewińskiego złożonym na 54. posiedzeniu Senatu Rzeczypospolitej Polskiej w dniu 22 maja 2014 r. uprzejmie przedstawiam stanowisko w podniesionej w oświadczeniu kwestii niskich wynagrodzeń pracowników sądów.

Prawa i obowiązki urzędników oraz innych pracowników sądów określa ustawa z dnia 18 grudnia 1998 r. o pracownikach sądów i prokuratury (tekst jedn. Dz.U. z 2011 r. Nr 109, poz. 639 ze zm.). Zgodnie z przepisami tej ustawy pracownikom sądów przysługuje wynagrodzenie zasadnicze, a poza nim także dodatek za długoletnią pracę, nagrody jubileuszowe, odprawa w związku z przejściem na emeryturę lub rentę. Mogą być również przyznane dodatek specjalny z tytułu okresowego zwiększenia obowiązków lub powierzenia dodatkowych zadań oraz nagrody za szczególne osiągnięcia w pracy. Szczegółowe zaś zasady wynagradzania tej grupy zawodowej określa rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego (Dz. U. z 2013 r., poz. 646). Konkretną wysokość wynagrodzenia w każdym wypadku ustala dyrektor sądu, który zawiera umowy o pracę z poszczególnymi pracownikami. Wskazywane w oświadczeniu pana Senatora zróżnicowanie uposażeń pracowników zatrudnionych w różnych jednostkach na tych samych stanowiskach może wynikać z uwarunkowań historycznych (osoby wcześniej zatrudnione otrzymywały w latach ubiegłych podwyżki) oraz polityki płacowej prowadzonej w poszczególnych sądach.

W nawiązaniu do informacji o braku podwyżek płac w tej grupie zawodowej wskazać należy, że w ostatnich latach, z powodu trudnej sytuacji finansów publicznych oraz wszczętej przez Komisję Europejską w stosunku do naszego kraju procedury nadmiernego deficytu, budżet państwa konstruowany jest z uwzględnieniem istotnych ograniczeń po stronie wydatków. „Zamrożenie wynagrodzeń” w państwowej sferze budżetowej było jedną z form działań Rządu w celu zapobieżenia pogłębianiu długu publicznego i deficytu budżetowego i obowiązywało niemal wszystkie grupy zawodowe całego sektora finansów publicznych. Konieczność utrzymania finansów w stanie niezagrażającym stabilności państwa uniemożliwia uzyskanie w bieżącym roku dodatkowych środków, również na fundusz wynagrodzeń dla pracowników sądów. Brak podwyżek dla pracowników sfery budżetowej został przewidziany również w założeniach Rady Ministrów do projektu budżetu na 2015 rok. Trzeba jednak nadmienić, że Minister Sprawiedliwości na posiedzeniu Komitetu Rady Ministrów sygnalizował problem niskich wynagrodzeń pracowników sądów proponując, aby w razie uzyskania w przyszłym roku dodatkowych środków budżetowych, przeznaczyć je na wzrost funduszu płac tej grupy zawodowej. Nie można zatem wykluczyć możliwości realizacji postulatu zwiększenia uposażeń pracowników sądów w toku dalszych prac nad budżetem państwa na 2015 rok.

Minister Sprawiedliwości dostrzegając zarówno konieczność reformy systemu wynagradzania pracowników prokuratury oraz sądów, jak i zniesienia istniejących obecnie różnic w płacach osób zatrudnionych na podobnych stanowiskach, zarządzeniem z dnia 29 kwietnia 2013 r. powołał Zespół do spraw opracowania koncepcji założeń do projektu ustawy o pracownikach sądów i prokuratury, w skład którego weszli przedstawiciele Ministerstwa Sprawiedliwości, sądów, prokuratury oraz związków zawodowych. Opracowany przez ten Zespół projekt założeń nowej ustawy zawiera propozycje rozwiązań dotyczących m.in. statusu pracowników sądów, wartościowania stanowisk pracy, kształtowania, w zależności od potrzeb pracodawcy, struktury zatrudnienia, likwidacji dysproporcji w wynagrodzeniach oraz zasad i trybu przeprowadzania okresowych ocen pracowników. Przewidywany w projekcie założeń do nowej ustawy nowy system wynagradzania w sądach zakłada, że stanowiska pracy będą opisywane i wartościowane, a w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości określone zostaną jedynie graniczne stawki płacowe dla każdej kategorii stanowisk. Te zasady kształtowania wynagrodzeń zapewnią usunięcie istniejących różnic w poziomie płac pracowników sądów zajmujących identyczne lub porównywalne stanowiska w różnych jednostkach. Aktualnie trwa analiza zaproponowanych w projekcie założeń do nowej ustawy rozwiązań. Z uwagi na złożoność objętych tym projektem zagadnień, w chwili obecnej nie jest możliwe wskazanie terminu zakończenia prac legislacyjnych nad nową ustawą.

Jednocześnie wskazuję, że podjęte zostały działania w celu poprawy sytuacji płacowej w sądach przed uchwaleniem wymienionej ustawy. W wyniku ustaleń dokonanych podczas spotkań z przedstawicielami związków zawodowych reprezentujących

pracowników sądów, w projekcie nowego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie stanowisk i szczegółowych zasad wynagradzania urzędników i innych pracowników sądu i prokuratury oraz odbywania stażu urzędniczego przewidziano podwyższenie najniższego wynagrodzenia zasadniczego urzędników i innych pracowników sądów i prokuratury. Projekt tego rozporządzenia w dniu 10 stycznia 2014 r. został skierowany do uzgodnień międzyresortowych oraz konsultacji publicznych. Obecnie przeprowadzana jest analiza zebranych uwag. Projekt rozporządzenia wraz z informacjami o stanie zaawansowania prac legislacyjnych, jest dostępny dla opinii publicznej na stronie internetowej Rządowego Centrum Legislacji.

Wymienione działania potwierdzają, że Rząd Rzeczypospolitej Polskiej dostrzega konieczność zapewnienia pracownikom sądów godziwych wynagrodzeń, co oznacza wynagrodzenia odpowiednie, właściwe, słuszne, rzetelne, uczciwe, odpowiadające zakresowi złożoności powierzonych obowiązków oraz jednakowe na porównywalnych stanowiskach w różnych jednostkach sądownictwa.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
Wojciech Hajduk
Podsekretarz Stanu

**Oświadczenie senatora Grzegorza Wojciechowskiego
oraz senatora Wojciecha Skurkiewicza**

skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta

Szanowny Panie Ministrze!

Zwracamy się do Pana Prokuratora Generalnego z wnioskiem o zbadanie prawomocnie zakończonych postępowań karnych w sprawie III K. 93/13 Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim (sprawa nr 2 Ds 146/13 Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim), w sprawie II K. 54/13 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim (nie znamy sygnatury akt prokuratorskich).

W obu tych sprawach chodziło o oszustwa, których dopuścili się nierzetelni wykonawcy prac budowlanych, realizowanych w ramach zamówień publicznych na rzecz gminy Wola Krzysztoporska.

Mimo bardzo dobrego udokumentowania przez gminę faktów i przedstawienia dowodów oszustw, których dopuścili się nierzetelni wykonawcy, w obu tych sprawach doszło do prawomocnych umorzeń postępowania. W związku z tym można odnieść wrażenie, że zarówno prokuratura, jak i sądy wydające ostateczne orzeczenia o umorzeniu postępowania przeszły do porządku nad dość jawnymi i cynicznymi przypadkami prób wyłudzenia od gminy nienależnej zapłaty za niewykonane bądź nienależycie wykonane roboty budowlane.

Prosimy, by Pan Prokurator Generalny zapoznał się z obiema sprawami, by wysłuchał posiadającego pełną wiedzę o tych sprawach wójta gminy Wola Krzysztoporska, pana Romana Drozdka, i by zaskarżył umorzenia postępowania w tych sprawach jako przedwczesne i nieuzasadnione.

Nie można się godzić na taką sytuację, że jawne i oczywiste próby wyłudzenia publicznych pieniędzy spotykają się z pobłażliwością prokuratury i sądu.

Oczekujemy, że Pan Prokurator pilnie zbada te sprawy i podejmie właściwe decyzje procesowe, przywracające mieszkańcom gminy Wola Krzysztoporska wiarę w sprawiedliwość.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz*

Odpowiedź

Warszawa, 1.07.2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek,

w odpowiedzi na pismo Pani Marszałek z dnia 29 maja 2014 r., numer BPS/043-54-2374/14, w związku ze wspólnym oświadczeniem senatorów Grzegorza Wojciechowskiego i Wojciecha Skurkiewicza, złożonym podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., uprzejmie informuję, że poleciłem Prokuratorowi Apelacyj-

nemu w Łodzi spowodowanie zbadania akt wskazanych w oświadczeniu postępowania oraz dokonania oceny zasadności i prawidłowości podjętych w tych sprawach decyzji merytorycznych.

Stosownie do powyższego w Prokuraturze Apelacyjnej w Łodzi dokonano badania aktowego postępowania Prokuratury Rejonowej w Piotrkowie Trybunalskim o sygnaturach 2 Ds. 1638/12 oraz 2 Ds. 146/13. W ocenie Prokuratora Apelacyjnego, którą podzielam, wyniki przeprowadzonych badań nie dają podstaw do kwestionowania zasadności decyzji merytorycznych podjętych w obu przedmiotowych sprawach, co pośrednio potwierdzają również orzeczenia sądowe wydane na skutek wniesienia subsydiarnych aktów oskarżenia. Sprawa II K 54/13 rozpoznawana przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim zakończyła się bowiem uniewinnieniem oskarżonych, a w sprawie III K 93/13 tamtejszego sądu okręgowego umorzono postępowanie wobec braku znamion czynu zabronionego (art. 17 §1 pkt 2 k.p.k.).

W odniesieniu do postępowania 2 Ds. 1638/12 podkreślenia wymaga, iż okoliczności wskazane w zawiadomieniu o przestępstwie oraz ujawnione w toku przesłuchania w charakterze świadka Wójta Gminy Wola Krzysztoporska – Pana Romana Drozdka, jak również w ramach innych zrealizowanych czynności procesowych, nie dały podstaw do zakwalifikowania rozpoznawanego zdarzenia, jako czynu spenalizowanego w art. 286 §1 k.k., wobec czego słusznie wszczęto w tej sprawie dochodzenie w kierunku czynu z art. 271 §1 k.k. i weryfikowano następnie jedynie okoliczności związane z poświadczeniem nieprawdy w dokumentach.

Odnosząc się do podniesionego w oświadczeniu Panów Senatorów zarzutu umorzenia tego postępowania, w sytuacji udokumentowania przez gminę faktów i przedstawienia dowodów oszustw, wskazać należy, że wprawdzie postępowanie przygotowawcze zakończono decyzją merytoryczną bez przeprowadzenia wszystkich wymaganych czynności, to jednakże zważyć trzeba, iż mimo późniejszego ich dokonania w toku postępowania sądowego, zakończyło się ono wydaniem wyroku uniewinniającego. Zatem można uznać, że ich przeprowadzenie na etapie postępowania przygotowawczego nie spowodowałoby podjęcia przez prokuratora odmiennej decyzji od tej, jaką wydał.

Z kolei w sprawie 2 Ds. 146/13 ponowne umorzenie śledztwa nastąpiło po wyczerpaniu inicjatywy dowodowej, w tym również wykonaniu czynności wskazanych przez sąd rozpoznający zażalenie na pierwszą decyzję merytoryczną. Trzeba się zgodzić ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu niniejszego umorzenia, stwierdzającym brak podstaw odpowiedzialności karnej i niemożność sformułowania zarzutu z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. Podzielić należy pogląd, że istotą przedmiotowej sprawy był spór dotyczący realizacji robót zleconych przez Gminę Wola Krzysztoporska, mający charakter wyłącznie cywilnoprawny, co ostatecznie potwierdził Sąd Apelacyjny w Łodzi w orzeczeniu o sygn. II Akz 3/14, utrzymując w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie II K 93/13, umorzające postępowanie z subsydiarnego aktu oskarżenia, wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w sygnalizowanej sprawie Pan Roman Drozdek zostanie przyjęty przez Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Marka Jamrogowicza w dniu 28 lipca 2014 r., godz. 15.00 w siedzibie Prokuratury Generalnej w Warszawie, przy ul. Rakowieckiej 26/30, o czym zostanie on powiadomiony odrębnym pismem.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza, Andrzeja Pająka,
Krzysztofa Słonia, Roberta Mamąta,
Bohdana Paszkowskiego oraz Zdzisława Pupy**

skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska

Szanowny Panie Premierze!

W załączeniu przesyłamy protest członków Związku Zawodowego Pracowników Inspekcji Sanitarnej przy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Rawie Mazowieckiej oraz pracowników Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Rawie Mazowieckiej. Prosimy o natychmiastowe zajęcie się przedstawioną sprawą, o sprawdzenie i szczegółowe wyjaśnienie zaistniałej sytuacji.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Andrzej Pająk*

*Krzysztof Słoń
Robert Mamąta
Bohdan Paszkowski
Zdzisław Pupa*

**Odpowiedź
MINISTRA ZDROWIA**

Warszawa, 2014.06.25

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z otrzymaniem za pośrednictwem Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, pismem z dnia 4 czerwca 2014 r. (znak: SPRM-4813-324-(I)/14), oświadczenia Senatora Pana Grzegorza Wojciechowskiego złożonego wspólnie z innymi senatorami podczas posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. w sprawie protestu członków Związku Zawodowego Pracowników Inspekcji Sanitarnej przy Powiatowej Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Rawie Mazowieckiej oraz pracowników Stacji Sanitarno-Epidemiologicznej w Rawie Mazowieckiej, przekazanego przy piśmie z dnia 29 maja 2014 r. (znak: BPS/043-54-2375/14), działając z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów pragnę przedłożyć następujące informacje.

Mając na względzie doniosłość zadań podejmowanych przez Państwową Inspekcję Sanitarną, służących zachowaniu bezpieczeństwa zdrowotnego społeczeństwa, ekonomiczne aspekty funkcjonowania Inspekcji pozostają przedmiotem szczególnej uwagi rządu i resortu zdrowia. Należy przy tym podkreślić, iż wszelkie działania w przedmiotowym zakresie muszą być konfrontowane z realnymi możliwościami finansów publicznych oraz ich aktualną kondycją.

Rozpatrując sytuację Inspekcji Sanitarnej w Polsce należy zwrócić uwagę na treść art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 10 ust. 4a oraz art. 15 ust. 3 *ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2011 r. Nr 212, poz. 1263, z późn. zm.)*, który stanowi, iż państwowy wojewódzki inspektor sanitarny jest organem rządowej administracji zespolonej w województwie, a państwowy powiatowy inspektor sanitarny jest organem rządowej administracji zespolonej w powiecie. Wojewódzkie i powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne są jednostkami budżetowymi będący-

mi podmiotami leczniczymi, dla których uprawnienia podmiotu tworzącego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz. U. z 2013 r. poz. 217, z późn. zm.) posiada wojewoda. W świetle art. 51 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o wojewodzie i administracji rządowej w województwie (Dz. U. z 2009 r. Nr 31, poz. 206, z późn. zm.) wojewoda jako zwierzchnik rządowej administracji zespolonej w województwie zapewnia warunki skutecznego jej działania i ponosi odpowiedzialność za rezultaty jej działania. Natomiast zgodnie z art. 8 ust. 3 ww. ustawy minister właściwy do spraw administracji publicznej sprawuje nadzór nad działalnością wojewody na podstawie kryterium zgodności jego działania z powszechnie obowiązującym prawem, a także pod względem rzetelności i gospodarności. W świetle powyższych przepisów, wojewódzkie oraz powiatowe stacje sanitarno-epidemiologiczne finansowane są z części budżetu państwa będącej w dyspozycji właściwego wojewody.

Zarówno wojewodowie, jak i – w swoim zakresie – Minister Zdrowia w podejmowanych przez siebie działaniach muszą uwzględnić możliwości finansowe wynikające z wielkości środków publicznych znajdujących się w danym roku w ich dyspozycji. Zaś wielkość ta warunkowana jest ogólną sytuacją finansów publicznych, rynku pracy i kondycją gospodarki. Bazujące na analizie tej sytuacji i jej najbardziej prawdopodobnym rozwoju założenia kształtujące budżet państwa nałożyły szereg ograniczeń w zakresie planowania możliwości zwiększenia wydatków budżetowych w poszczególnych sektorach.

Nadmienić należy, iż w ustawie budżetowej na 2014 r., średnioroczny wskaźnik wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej został ustalony w wysokości 100,0%. W roku bieżącym, analogicznie jak w latach poprzednich, fundusz wynagrodzeń w jednostkach sektora finansów publicznych, z wyłączeniem sektora samorządowego oraz wynagrodzeń pracowników publicznych szkół wyższych, pozostał „zamrożony”. Powyższe było spowodowane niesprzyjającymi warunkami zewnętrznymi, w szczególności związanymi z niestabilną sytuacją ekonomiczną w Europie i na świecie. Zgodnie z założeniami zawartymi w uzasadnieniu projektu ustawy budżetowej na 2014 r., w najbliższych latach oczekuje się poprawy koniunktury w UE, a w konsekwencji także lepszej sytuacji gospodarczej w Polsce, jednakże w dalszym ciągu nie można stracić z pola widzenia zasadniczego celu fiskalnego rządu, którym pozostaje zlikwidowanie nadmiernego deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych przy zapewnieniu optymalnego tempa konsolidacji finansów publicznych w kontekście dbałości o zrównoważony wzrost gospodarczy. Uwzględniając powyższe należy również przywołać zapisy przyjętej w kwietniu br. przez Radę Ministrów zaktualizowanej wersji Wieloletniego Planu Finansowego Państwa na lata 2014–2017, gdzie w części poświęconej prognozie średniookresowej wskazuje się na decyzje dotyczące utrzymania nominalnego zamrożenia funduszu wynagrodzeń w podsektorze rządowym do 2016 r.

Należy zwrócić uwagę, iż „zamrożenie” środków finansowych przeznaczonych na wynagrodzenia poprzez określenie średniorocznego wskaźnika wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej w wysokości 100% nie oznacza obligatoryjnego zamrożenia indywidualnych wynagrodzeń pracowników tej sfery. W związku z czym kierownicy jednostek budżetowych mają możliwość przy zamrożonym funduszu wynagrodzeń przy odpowiedniej polityce kadrowo-płacowej, np. w przypadku wolnego funduszu pozostałego po osobach, które odeszły z pracy lub przeszły na emeryturę lub rentę, zwiększać płace indywidualne w ramach planowanych wynagrodzeń, jednak zmiany te nie powinny powodować dodatkowych skutków finansowych dla budżetu państwa.

Z poważaniem

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Sekretarz Stanu
Sławomir Neumann

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza, Andrzeja Pająka,
Krzysztofa Słonia, Roberta Mamątow, Marka Martynowskiego,
Zdzisława Pupy, Przemysława Błaszczyka
oraz Bohdana Paszkowskiego**

*skierowane do prezesa Rady Ministrów Donalda Tuska,
do prezesa Najwyższej Izby Kontroli Krzysztofa Kwiatkowskiego,
do przewodniczącego Państwowej Komisji Wyborczej Stefana Jaworskiego,
do prezesa Krajowej Rady Izb Rolniczych Wiktora Szmulewicz
oraz do członków Zarządu Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego*

Szanowny Panie Premierze! Szanowny Panie Prezesie! Szanowny Panie Przewodniczący! Szanowni Państwo!

W bezpłatnym miesięczniku „W Nowej Roli”, wydawanym przez Izbę Rolniczą Województwa Łódzkiego, zostały zamieszczone obszernie informacje wyborcze kandydatów Polskiego Stronnictwa Ludowego do Parlamentu Europejskiego.

Zwracamy się zatem z zapytaniem, na jakiej podstawie izby rolnicze, finansowane z podatków rolników, a więc pieniędzy publicznych, promują kandydatów PSL. Pragniemy nadmienić, że treść innych artykułów także wskazuje na to, iż stanowią one materiały wyborcze.

Z przykrością stwierdzamy, iż promocja PSL przez izbę rolniczą w Łodzi powtarza się, ponieważ podobna sytuacja miała miejsce w czasie ostatniej kampanii parlamentarnej, w roku 2011.

Prosimy Prezesa Najwyższej Izby Kontroli o sprawdzenie i szczegółowe wyjaśnienie zaistniałej sytuacji.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Andrzej Pająk
Krzysztof Słoń*

*Robert Mamątow
Marek Martynowski
Zdzisław Pupa
Przemysław Błaszczyk
Bohdan Paszkowski*

**Odpowiedź
MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

Warszawa, 26 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,
w odpowiedzi na pismo znak: BPS/043-54-2376-PRM/14 z dnia 29 maja 2014 r. dotyczące oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. w sprawie informacji wyborczych kandydatów Polskiego Stronnictwa Ludowego do Parlamentu Europejskiego zamieszczonych w bezpłatnym biuletynie miesięcznika „W Nowej Roli” uprzejmie informuję, co następuje.

Izby rolnicze, będące jednostkami organizacyjnymi samorządu rolniczego, działają na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 927, z późn. zm.) i statutu. Są one, zgodnie z art. 2 powyższej ustawy, niezależne w wykonywaniu swoich zadań i podlegają tylko ustawom, a ich samodzielność podlega ochronie sądowej.

Nadzór nad działalnością izb rolniczych, w myśl art. 46 i art. 47 ustawy o izbach rolniczych, sprawowany jest na podstawie kryterium zgodności z prawem przez właściwych wojewodów. Natomiast minister właściwy do spraw rolnictwa sprawuje nadzór nad działalnością Krajowej Rady Izb Rolniczych.

W kompetencjach Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie leży zatem zajęcie stanowiska odnośnie do działań Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego podejmowanych podczas kampanii wyborczej do Parlamentu Europejskiego.

Z poważaniem

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Tadeusz Nalewajk

**Odpowiedź
PREZESA
NAJWYŻSZEJ IZBY KONTROLI**

Warszawa, 2 lipca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na pismo Pani Marszałek Marii Pańczyk-Pozdziej z dnia 29 maja 2014 r., przekazujące oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi Senatorami na 54. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r., zawierające prośbę o zbadanie przez Najwyższą Izbę Kontroli prawidłowości wydatkowania środków finansowych przez izby rolnicze, w związku m.in. z publikacją obszernych informacji wyborczych w miesięczniku „W Nowej Roli”, wydawanym przez Izbę Rolniczą Województwa Łódzkiego, uprzejmie informuję, że przedmiotowa sprawa nie podlega kontroli NIK. Należy zauważyć, że izby rolnicze stanowią jednostki organizacyjne samorządu rolniczego. Zgodnie z art. 2 ustawy o izbach rolniczych, samorząd rolniczy jest niezależny w wykonywaniu swoich zadań i podlega tylko ustawom, a samodzielność samorządu rolniczego podlega ochronie sądowej.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że pismo Pani Marszałek zostało przekazane – zgodnie z właściwością – do organu mającego uprawnienia nadzorcze nad działalnością Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego tj. do Wojewody Łódzkiego z prośbą o zainteresowanie się sprawą i rozważenie podjęcia ewentualnych działań oraz poinformowanie Pana Marszałka i NIK o dokonanych ustaleniach.

Z wyrazami szacunku

Krzysztof Kwiatkowski

**Odpowiedź
WOJEWODY ŁÓDZKIEGO**

Łódź, 7 sierpnia 2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

Szanowna Pani Marszałek,
nawiązując do pisma Wiceprezesa Najwyższej Izby Kontroli z dnia 4 lipca 2014 r. (otrzymanego w dniu 9 lipca 2014 r.) dotyczącego oświadczenia złożonego przez Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi senatorami na 54. posiedzeniu Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. odnoszącego się do prawidłowości wydatkowania środków finansowych przez Izbę Rolniczą Województwa Łódzkiego w związku z publikacją w miesięczniku „W Nowej Roli” obszernych informacji wyborczych informuję, iż Wojewoda Łódzki działając na podstawie art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1995 roku o izbach rolniczych (Dz. U. z 2002 r., Nr 101, poz. 927 z późn. zm.) pismem z dnia 11 lipca 2014 r. wezwał Prezesa Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego do złożenia wyjaśnień w danej sprawie.

W oparciu o udzieloną przez Prezesa Izby Rolniczej odpowiedź, ustalono, iż wydawcą miesięcznika „W Nowej Roli” nie jest Izba Rolnicza Województwa Łódzkiego, lecz SAM-ROL spółka z o.o. Podmiot ten jest wpisany do krajowego rejestru sądowego pod nr 0000173458.

Ponadto Prezes Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego poinformował organ nadzoru, iż z budżetu Izby nie są wydatkowane żadne środki finansowe związane z wydaniem wymienionego czasopisma, a według wyjaśnień Prezesa Zarządu SAM-ROL sp. z o.o. koszt wydawania czasopisma pokrywany jest z reklam zamieszczonych w miesięczniku, a informacje o kandydatach do Parlamentu Europejskiego były opublikowane w formie wywiadów i informacji.

Informuję także, iż w budżecie Izby przyjętym uchwałą nr 7/IV/IV/14 Walnego Zgromadzenia Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego z dnia 12 kwietnia 2014 r. w sprawie uchwalenia budżetu Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego na rok 2014 przekazanej do nadzoru w dniu 17 kwietnia 2014, nie są planowane wydatki na finansowanie wymienionego miesięcznika „W Nowej Roli”.

Z poważaniem

WOJEWODA ŁÓDZKI
Jolanta Chełmińska

**Odpowiedź
PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ
KOMISJI WYBORCZEJ**

Warszawa, 4 czerwca 2014 r.

Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Państwowa Komisja Wyborcza, odpowiadając na pismo BPSD/043-54-2376-PKW/14 z dnia 29 maja 2014 r. (data wpływu: 2 czerwca 2014 r.), wyjaśnia, co następuje.

Państwowa Komisja Wyborcza nie jest uprawniona do wyrażania opinii ani zajmowania stanowiska w tych sprawach jednostkowych, których ocena wiąże się z ewentualnym takim naruszeniem prawa, do którego stwierdzenia upoważnione są inne organy państwa, w tym prokuratura i sądy. Ze względu na treść art. 499 ustawy z dnia 5 stycznia 2011 r. – Kodeks wyborczy (Dz. U. Nr 21, poz. 112, z późn. zm.) reguła ta dotyczy również publikacji materiałów, które nie pochodzą od komitetów wyborczych i nie zostały przez nie sfinansowane, a w ocenie występujących mogą zawierać treści stanowiące element agitacji wyborczej.

Państwowa Komisja Wyborcza niezmiennie zajmuje takie stanowisko we wszystkich sprawach, w których występujący do niej wskazują na działania mogące wedle ich oceny stanowić naruszenie przepisów karnych Kodeksu wyborczego. Orzekanie w tych sprawach należy do wyłącznej właściwości organów ścigania i sądów.

PRZEWODNICZĄCY
Państwowej Komisji Wyborczej
Stefan J. Jaworski

**Odpowiedź
PREZESA KRAJOWEJ RADY
IZB ROLNICZYCH**

Warszawa, 2014.06.18

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w odpowiedzi na pismo z dnia 29 maja br. znak: BPS/043-54-2376-KRIR/14 w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. odnośnie do zamieszczenia w bezpłatnym miesięczniku „W Nowej Roli” informacji wyborczych kandydatów Polskiego Stronnictwa Ludowego do Parlamentu Europejskiego, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z art. 47 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 1995 r. o izbach rolniczych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 927, z późn. zm.) „Nadzór nad działalnością Krajowej Rady sprawuje minister właściwy do spraw rol-

nictwa, a nad działalnością izb – właściwi wojewodowie”. Natomiast art. 3 ust. 5 tejże ustawy stanowi, że „Izby posiadają osobowość prawną”. Krajowa Rada Izb Rolniczych nie sprawuje zatem nadzoru nad izbami rolniczymi, a izby rolnicze prowadzą samodzielną gospodarkę finansową, niezależną od Krajowej Rady Izb Rolniczych.

Jednak, niezależnie od powyższego, Zarząd Krajowej Rady Izb Rolniczych wystąpił do Prezesa Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego (kopia pisma w załączeniu) z prośbą o wyjaśnienia w powyższym zakresie. W załączeniu przekazuję na ręce Pana Marszałka kopię otrzymanej odpowiedzi.

Z poważaniem

PREZES
Krajowej Rady Izb Rolniczych
Wiktor Szmulewicz

Załącznik nr 1

Warszawa, 2014.06.05

Pan
Andrzej Górczyński
Prezes Izby Rolniczej
Województwa Łódzkiego

Szanowny Panie Prezesie,

w załączeniu przesyłam kopię pisma Marszałka Senatu Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie oświadczenia złożonego przez senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. odnośnie do zamieszczenia w bezpłatnym miesięczniku „W Nowej Roli” wydawanym przez Izbę Rolniczą Województwa Łódzkiego informacji wyborczych kandydatów Polskiego Stronnictwa Ludowego do Parlamentu Europejskiego, z prośbą o przekazanie wyjaśnień w tej sprawie do dnia 12 czerwca br. oraz informację, czy były za to pobierane pieniądze przez Wydawcę.

Pozostaję z poważaniem

PREZES
Krajowej Rady Izb Rolniczych
Wiktor Szmulewicz

Załącznik nr 2

Łódź, 12 czerwca 2014 r.

Szanowny Pan
Wiktor Szmulewicz
Prezes Krajowej Rady Izb Rolniczych

W odpowiedzi na pismo z dnia 5 czerwca 2014 roku znak: KRIR/KK/737/14 uprzejmie informuję, że Izba Rolnicza Województwa Łódzkiego nie jest wydawcą miesięcznika „W nowej roli”. Wydawcą jest SAM-ROL Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi.

Jednocześnie wyjaśniam, że z budżetu Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego nie są wydatkowane żadne środki związane z wydawaniem miesięcznika „W nowej roli”, a zatem środki finansowe przeznaczone na wydawanie ww. miesięcznika nie pochodzą z pieniędzy publicznych.

Z poważaniem

z up. Jerzy Kuzański
Dyrektor Biura
Izby Rolniczej
Województwa Łódzkiego

**Odpowiedź
DYREKTORA BIURA
IZBY ROLNICZEJ
WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO**

Łódź, 12 czerwca 2014 r.

Szanowna Pani
Maria Pańczyk-Pozdziej
Wicemarszałek Senatu RP

W odpowiedzi na pismo z dnia 29 maja 2014 roku znak: BPS/043-54-2376-IRWŁ/14 uprzejmie informuję, że Izba Rolnicza Województwa Łódzkiego nie jest wydawcą miesięcznika „W nowej roli”. Wydawcą jest SAM-ROL Sp. z o.o. z siedzibą w Łodzi.

Jednocześnie wyjaśniam, że z budżetu Izby Rolniczej Województwa Łódzkiego nie są wydatkowane żadne środki związane z wydawaniem miesięcznika „W nowej roli”, a zatem środki finansowe przeznaczone na wydawanie ww. miesięcznika nie pochodzą z pieniędzy publicznych.

Z poważaniem

z up. Zarządu IRWŁ
Jerzy Kuzański
DYREKTOR BIURA
Izby Rolniczej
Województwa Łódzkiego

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza, Andrzeja Pająka,
Krzysztofa Słonia, Roberta Mamąta,
Bohdana Paszkowskiego, Zdzisława Pupy oraz Macieja Klimy**

skierowane do ministra rolnictwa i rozwoju wsi Marka Sawickiego

Szanowny Panie Ministrze!

W załączeniu przesyłamy pismo właściciela gospodarstwa rolnego, który w wyniku niejasności spraw rodzinno-majątkowych i związanych z tym sporów otrzymał decyzję dotyczącą zwrotu otrzymanych płatności bezpośrednich. Prosimy o natychmiastowe zajęcie się przedstawioną sprawą, o sprawdzenie i szczegółowe wyjaśnienie zaistniałej sytuacji.

Dodatkowo prosimy o informację na temat tego, jak często powyżej podany przykład stanowi podstawę wystąpienia o zwrot nienależnie pobranych dopłat bezpośrednich, jak często dochodzi do wystąpienia o zwrot płatności od rolników. Prosimy o podanie skali zjawiska za cały okres członkostwa w UE.

Z poważaniem

*Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Andrzej Pająk
Krzysztof Słoń*

*Robert Mamąta
Bohdan Paszkowski
Zdzisław Pupa
Maciej Klima*

Odpowiedź

Warszawa, 27 czerwca 2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Odpowiadając na pismo znak BPS/043-54-2377/14 z dnia 29 maja 2014 r., przy którym zostało przesłane oświadczenie złożone przez Pana Senatora Grzegorza Wojciechowskiego wspólnie z innymi Senatorami podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 r. przekazujące pismo Pana Romana F. z prośbą o ustosunkowanie się do zawartych w nim informacji, uprzejmie wyjaśniam co następuje.

Z uzyskanych z Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa informacji wynika, że Pan Roman F., był beneficjentem płatności na podstawie wniosków składanych w latach 2004–2010. Płatności, o przyznanie których wnioskował Pan Roman F. w ww. okresie przyznane zostały mu m.in. do gruntów rolnych położonych: na działkach ewidencyjnych o numerach 120/1 i 123/2, w woj. dolnośląskim, powiecie trzebnickim.

Po wydaniu przez Kierownika Biura Powiatowego ARiMR w Trzebnicy decyzji Nr 0020-2010-000005063 z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie przyznania płatności w ramach systemów wsparcia bezpośredniego na rok 2010, do organu, który wydał ww. decyzję wpłynęła dokumentacja przekazana przez Panią Grażynę Hachoł – radcę prawnego działającego w charakterze pełnomocnika Pana Jana R. Z treści przedmiotowej dokumentacji wynikało, iż Pan Roman F. – rolnik, który w latach 2004–2010

wnioskował o przyznanie płatności, i któremu zostały one przyznane na mocy wydanych przez Kierownika Biura Powiatowego ARiMR w Trzebnicy decyzji, nie legitymował się statusem posiadacza. Wnioskodawca był bowiem właścicielem przedmiotowych nieruchomości, natomiast ich faktycznym użytkownikiem był Pan Jan R.

Należy podkreślić, iż zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 2007 r. o *płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego* (Dz. U. z 2012 r., poz. 1164, z późn. zm.), rolnikowi przysługuje jednolita płatność obszarowa do będącej w jego posiadaniu w dniu 31 maja roku, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności, powierzchni gruntów rolnych wchodzących w skład gospodarstwa rolnego, kwalifikujących się do objęcia tą płatnością zgodnie z art. 124 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia nr 73/2009, jeżeli:

1. posiada w tym dniu działki rolne o łącznej powierzchni nie mniejszej niż 1 ha;
2. wszystkie grunty rolne są utrzymywane zgodnie z normami przez cały rok kalendarzowy, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności;
- 2a. przestrzega wymogów przez cały rok kalendarzowy, w którym został złożony wniosek o przyznanie tej płatności;
3. został mu nadany numer identyfikacyjny w trybie przepisów o krajowym systemie ewidencji producentów, ewidencji gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności.

Biorąc powyższe pod uwagę, nie ma znaczenia, kto jest właścicielem działki – istotne jest, kto jest jej posiadaczem i faktycznie ją użytkuje w dniu 31 maja roku złożenia wniosku.

Ponadto w przypadku, gdy działka rolna stanowi przedmiot posiadania samoistnego i posiadania zależnego, płatności obszarowe przysługują posiadaczowi zależnemu (zgodnie z art. 7 ust. 6 ww. ustawy). Oznacza to, że prawo do płatności bezpośrednich ma na przykład dzierżawca (a więc posiadacz, czyli osoba, która faktycznie uprawia ziemię lub na niej gospodaruje), a nie właściciel gruntu – jeśli na tym gruncie nie gospodaruje.

Celem płatności bezpośrednich pozostaje zatem finansowe wspieranie rolników, czyli osób które faktycznie uprawiają grunty rolne tzn. decyduje, jakie rośliny uprawiać i swobodnie dokonuje odpowiednich zabiegów agrotechnicznych, zbiera plony oraz utrzymuje te grunty w dobrej kulturze rolnej przy zachowaniu wymogów ochrony środowiska.

W nawiązaniu do powyższego, ujawnienie okoliczności braku po stronie Pana Romana F. statusu posiadacza gruntów zadeklarowanych do przyznania płatności było podstawą do wznowienia przez Kierownika Biura Powiatowego ARiMR w Trzebnicy, zgodnie z art. 145 §1 pkt 5 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2013 r., poz. 267, z późn. zm.) – postępowań w sprawach przyznania ww. rolnikowi płatności za okres od roku 2004 do roku 2010.

W rezultacie wznowienia przez organ przedmiotowych postępowań wydane zostały decyzje administracyjne, na mocy których organ uchylił dotychczasowe rozstrzygnięcia w przedmiocie przyznania Panu Romanowi F. płatności oraz wydał nowe rozstrzygnięcia w ww. zakresie.

Zgodnie bowiem z art. 80 Rozporządzenia Komisji (WE) Nr 1122/2009, z dnia 30 listopada 2009 r., w przypadku dokonania płatności nienależnej, rolnik zwraca przedmiotową kwotę powiększoną o odsetki. Jednocześnie, zgodnie z art. 54 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) Nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r., w przypadku jakichkolwiek nienależnych płatności wynikających z nieprawidłowości lub zaniedbań państwa członkowskie występują do beneficjenta o zwrot odnośnej kwoty w ciągu 18 miesięcy po zatwierdzeniu, a w stosownych przypadkach po otrzymaniu przez agencję płatniczą lub podmiot odpowiedzialny za odzyskiwanie takich płatności sprawozdania z kontroli lub podobnego dokumentu stwierdzającego, że miała miejsce nieprawidłowość. Powyższe oznacza, że obowiązek zwrotu nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności powstaje w momencie ujawnienia nieprawidłowości, zaś państwo członkowskie w każdym przypadku stwierdzenia wypłaty nienależnych lub nadmiernych płatności ma obowiązek dochodzić zwrotu płatności dokonanej na rzecz osoby nieuprawnionej.

A zatem, zgodnie z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 9 maja 2008 r. o *Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa* (Dz. U. Nr 98, poz. 634, z późn. zm.), organ administracji publicznej właściwy w sprawie dotyczącej przyznania płatności ustala w drodze decyzji administracyjnej kwotę nienależnie lub nadmiernie pobranych środków publicznych:

- 1) pochodzących z funduszy Unii Europejskiej;
- 2) krajowych, przeznaczonych na:
  - a) współfinansowanie wydatków realizowanych z funduszy Unii Europejskiej,
  - b) finansowanie przez Agencję pomocy przyznawanej w drodze decyzji administracyjnej.

Odnosząc powyższe do okoliczności stanu faktycznego rozpatrywanej sprawy wskazać należy, iż ujawnione nieprawidłowości stały się podstawą do wszczęcia przez Kierownika Biura Powiatowego ARiMR w Trzebnicy postępowania w przedmiocie ustalenia kwoty nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności, obejmujących okres od roku 2004 do roku 2010. Po przeprowadzeniu ww. postępowań organ wydał decyzje, w których ustalił Panu Romanowi F. kwoty nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności. Przedmiotowe decyzje zostały przez stronę zaskarżone do Dyrektora Dolnośląskiego Oddziału Regionalnego ARiMR we Wrocławiu, który to organ, po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, utrzymał je w mocy.

Odnosząc się do zarzutów podniesionych przez Pana Romana F. w piśmie z dnia 26 marca 2014 r., skierowanym na adres Biura Senatorskiego Senatora Rzeczypospolitej Polskiej – Pana Grzegorza Wojciechowskiego, należy ponownie wskazać, iż osobą uprawnioną do otrzymania płatności jest posiadacz gruntów rolnych, wskazanych we wniosku o przyznanie płatności. Na ocenę prawidłowości decyzji o przyznaniu mu płatności nie ma zatem wpływu okoliczność, iż kwota przyznanych Panu Romanowi F. płatności do działek ewidencyjnych o numerach 120/1 i 123/2 została następnie przekazana przez niego ich posiadaczowi, który sam nie występował z wnioskiem o ich przyznanie. Podkreślenia wymaga ponadto, że składając wnioski o przyznanie płatności, Pan Roman F. podpisywał oświadczenie, iż znane mu są warunki przyznawania wsparcia – oświadczenie o ww. treści stanowiło bowiem element wniosku o przyznanie płatności na lata 2004–2010. Tym samym należy uznać, że strona była świadoma, iż jednym z warunków koniecznych do spełnienia, w celu uzyskania przedmiotowego wsparcia, był warunek posiadania zadeklarowanych gruntów rolnych.

W przypadku spraw dotyczących lat 2007–2010, zasadność wznowienia postępowań administracyjnych (związana z ujawnioną okolicznością braku po stronie Pana Romana F. statusu posiadacza zadeklarowanych do przyznania płatności gruntów), była przedmiotem oceny przez WSA we Wrocławiu. W wyniku rozpatrzenia skarg Pana Romana F. na wydane w trybie art. 145 §1 pkt 5 Kpa decyzje Dyrektora Dolnośląskiego Oddziału Regionalnego ARiMR we Wrocławiu, WSA we Wrocławiu (na mocy wydanych w dniu 30 kwietnia 2013 r. wyroków o sygn. akt: III SA/Wr 608/12, III SA/Wr 609/12, III SA/Wr 610/12, III SA/Wr 611/12) oddalił skargi strony.

Z uzasadnienia ww. wyroku WSA we Wrocławiu, wynika, iż zdaniem Sądu „Prawidłowości dokonanej przez Sąd oceny zasadności wznowienia postępowania w niniejszej sprawie nie może podważać przedstawiona w skardze argumentacja, wedle której, skoro część płatności uzyskanych od całego gospodarstwa rolnego wnioskodawcy była przekazywana faktycznemu użytkownikowi działek Nr 120/1 i Nr 123/2, nie było potrzeby wznowiania postępowania, ponieważ skarżący nie jest wzbogacony. Przypomnieć bowiem ponownie trzeba, że płatnościami bezpośrednimi objęte są wyłącznie grunty posiadane i użytkowane rolniczo przez wnioskodawcę. Ich wysokość jest ponadto uzależniona od wielkości areálu wykorzystywanego faktycznie rolniczo przez każdego producenta. Oznacza to, że w 2010 r. osobno powinny być zgłoszone wnioski przez skarżącego (bez uwzględnienia działek Nr 120/1 i Nr 123/2, przez niego nieużytkowanych) i przez faktycznego użytkownika obu działek, a organ – gdyby posiadał wiedzę o udostępnieniu wspomnianych działek innemu producentowi do ich rolniczego wykorzystywania – powinien był wydać dwie decyzje, po rozpatrzeniu obu wniosków”. Powyższe oznacza, że rozstrzygnięcia zawarte w ww. decyzjach, dotyczące

zarówno zasadności wznowienia postępowań w przedmiotowych sprawach, jak również w zakresie przyznania płatności, uznane zostały jako zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Mając z kolei na uwadze zarzuty strony dotyczące wydania decyzji w przedmiocie ustalenia kwot nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności w oparciu o błędnie ustalone okoliczności stanu faktycznego, z naruszeniem zasad sprawiedliwości społecznej, należy wskazać, że jak wynika z informacji przekazanych przez Dyrektora Dolnośląskiego Oddziału Regionalnego ARiMR we Wrocławiu, wszystkie rozstrzygnięcia w przedmiotowym zakresie (dotyczące ustalenia kwot nienależnie lub nadmiernie pobranych płatności za lata 2004–2010) zostały przez stronę zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu. Rozpatrując skargi Pana Romana F. i wydając orzeczenia w ww. sprawach, Sąd dokona ich weryfikacji pod względem zgodności z obowiązującymi przepisami prawa.

Odnosząc się natomiast do pytania Panów Senatorów odnośnie do oszacowania ilości spraw, w których prowadzone były postępowania dotyczące zwrotu nienależnie pobranych płatności bezpośrednich, w sytuacji stwierdzenia braku posiadania gruntów, uprzejmie wyjaśniam, iż jak wynika z informacji przekazanej przez ARiMR w latach 2004–2013 przeprowadzono ok. 1670 postępowań dotyczących zwrotu nienależnie pobranych płatności bezpośrednich, zakończonych wydaniem decyzji o ustaleniu kwoty nienależnie pobranych płatności.

Wyrażam nadzieję, że przekazane informacje w wyczerpujący sposób odpowiadają na pytania przedstawione w oświadczeniu Panów Senatorów.

z up. MINISTRA ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI
Podsekretarz Stanu
Zofia Szalczyk

**Oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego,
Wojciecha Skurkiewicza oraz Andrzeja Pająka**

*skierowane do prokuratora generalnego Andrzeja Seremeta
oraz do rzecznik praw obywatelskich Ireny Lipowicz*

Szanowny Panie Ministrze! Szanowna Pani Rzecznik!

Ponownie zwracamy się do Państwa w związku z pojawieniem się kolejnych aspektów sprawy o zbadanie bulwersującej sprawy pani Heleny Fleszar, zamieszkałej w Rybniku, współwłaścicielki spółki jawnej „Techdom”. Dziękujemy za odpowiedź na oświadczenie senatorskie złożone na 38. posiedzeniu Senatu w dniu 9 sierpnia 2013 r. Niestety, w związku z argumentami przedstawionymi przez panią Fleszar nie możemy się zgodzić z zajęтым stanowiskiem, a przede wszystkim z bezczynnością wobec pani Fleszar organów powołanych w celu niesienia pomocy obywatelom.

Zatem zwracamy się do Pani Rzecznik i do Pana Prokuratora Generalnego z prośbą o udzielenie odpowiedzi na zarzuty i argumenty podniesione przez zainteresowaną w pismach kierowanych do nas, a które przekazujemy w załączeniu. Z udzielonych na oświadczenie senatorskie odpowiedzi wynika, iż zapoznali się Państwo ze sprawą, toteż teraz prosimy o merytoryczne odniesienie się do argumentów podniesionych w załączonych pismach.

Po raz kolejny prosimy o rozważenie faktu, iż w sprawie tej możemy mieć do czynienia z bardzo poważną krzywdą i niesprawiedliwością, dlatego jeszcze raz ponawiamy apel o wnikliwe przejrzanie tej sprawy i rozważenie odpowiednich środków prawnych. Postępowanie przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości pozostawia nieodparte wrażenie niesamowitego bałaganu lub, co gorsza, świadomego dezinformowania, mającego na celu ukrycie własnej niekompetencji.

*Z poważaniem
Grzegorz Wojciechowski
Wojciech Skurkiewicz
Andrzej Pająk*

**Odpowiedź
PROKURATORA GENERALNEGO**

Warszawa, 27.06.2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 29 maja 2014 roku (sygn. BPS/043-54-2378-PG/14), wspólne oświadczenie złożone przez Panów senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Andrzeja Pająka podczas 54. posiedzenia Senatu RP w dniu 22 maja 2014 roku, będące kolejną prośbą o zbadanie prawidłowości postępowań sądowych prowadzonych z udziałem p. Heleny Fleszar – współwłaścicielki spółki jawnej „Techdom”, w związku z ponowionymi przez nią zarzutami

zawartymi w jej ostatnich pismach z dnia 15 kwietnia i 12 maja 2014 roku skierowanymi do Pana senatora Grzegorza Wojciechowskiego, uprzejmie wyjaśniam, że z uwagi na fakt szczegółowego opisanego we wcześniejszej odpowiedzi z dnia 16 września 2013 roku o sygn. jw., udzielonej na poprzednie oświadczenie senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Bolesława Piechy i Jana Marii Jackowskiego złożone w tej samej sprawie, podczas 38. posiedzenia Senatu RP (sygn. BPS/043-38-1655-PG/13), ponowne przytaczanie poczynionych wówczas ustaleń na podstawie przeprowadzonego badania zarówno w Prokuraturze Okręgowej w Gliwicach (sygn. II Pc 137/13) jak i Prokuraturze Apelacyjnej w Katowicach (Ap II Pc 8/13), akt postępowań Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. X GC 175/02 i X GC 236/04 jest zbędne z uwagi na ich aktualność, bowiem p. Helena Fleszar w dalszym ciągu powiela swoje argumenty, będące w jej ocenie nowymi, wymagającymi wyjaśnienia, podczas gdy stanowią one jedynie wyraz jej subiektywnej oceny i niezadowolenia z sądowych orzeczeń wydanych w jej sprawie.

Uzupełniająco mogę jedynie poinformować, że akta Sądu Okręgowego w Gliwicach o sygn. X GC 236/04 były również przedmiotem dwukrotnego badania w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej (PG VII Ko i 88/13 i PG IV Pc/PG 94/13).

Dokonana analiza ww. akt nie dała podstaw do podjęcia czynności procesowych w ramach uprawnień przysługujących Prokuratorowi Generalnemu na podstawie art. 398¹ k.p.c. i art. 424² k.p.c., pozwalających na skierowanie skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego.

Jednakże z uwagi na konieczność przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego zgodnie z właściwością przez Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach – skierowano w dniu 7 marca 2013 r. stosowne pismo w tym przedmiocie. O dokonanych ustaleniach i zajęтым stanowisku oraz przekazaniu korespondencji zainteresowanej do dalszego prowadzenia przez wyżej wskazaną jednostkę prokuratury – poinformowano p. Helenę Fleszar pismem z dnia 8 marca 2013 roku.

Pismem z dnia 13 maja 2013 r. (uzupełnionym w dniu 4 lipca 2013 r.) Prokuratura Apelacyjna w Katowicach przekazała informacje o wynikach przeprowadzonego postępowania nr Ap II Pc 8/13, z których wynikało, że w zakresie podnoszonych przez p. Helenę Fleszar okoliczności, m.in. iż: w odniesieniu do zarzutu *res iudicata* w sprawie o sygn. akt X GC 236/04 Sądu Okręgowego w Katowicach – przedmiot tej sprawy, jak i wcześniejszej, rozpoznanej przez Sąd Okręgowy w Katowicach, o sygn. akt X GC 175/02 nie były tożsame, gdyż wcześniej rozpoznana dotyczyła zapłaty za towar, zaś druga dotyczyła wydania towaru i zapłaty w części za brakujący towar.

Nadto ustalono, iż wyrok w sprawie X GC 236/04 był prawidłową podstawą egzekucyjną oraz iż prawidłowe było wydanie, w postępowaniu egzekucyjnym, postanowienia z dnia 26 września 2007 roku, sygn. I Co 1546/06/02 Sądu Rejonowego w Rybniku o zastosowaniu wobec p. Heleny Fleszar aresztu na okres 1 miesiąca za odmowę wyjawienia ruchomości.

Sprawa nr PG IV Pc/PG 94/13 została ponownie poddana analizie w wykonaniu polecenia Zastępcy Prokuratora Generalnego, będącej wynikiem spotkania z senatorem RP – Panem Grzegorzem Wojciechowskim, w toku którego został złożony wniosek o zainteresowanie przez organy prokuratury sprawą przedstawioną przez p. Helenę Fleszar w piśmie z dnia 6 maja 2013 roku.

Po ponownym zbadaniu sprawy w Departamencie Postępowania Sądowego Prokuratury Generalnej nr PG IV Pc/PG 94/13, nie stwierdzono podstaw do zmiany stanowiska wyrażonego w piśmie z dnia 8 marca 2013 roku skierowanym do p. Heleny Fleszar, o czym poinformowano również Pana senatora Grzegorza Wojciechowskiego pismem z dnia 2 lipca 2013 roku.

Nadto uprzejmie informuję, że jak wynika z pisma z dnia 4 grudnia 2012 roku Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, skierowanego do Marszałka Sejmu RP – Pani Ewy Kopacz, stanowiącego odpowiedź na zapytanie poselskie nr 2495 z dnia 12 października 2012 roku, sprawa przedstawiana przez p. Helenę Fleszar była przedmiotem zainteresowania służb nadzoru Ministra Sprawiedliwości w związku z wieloma jej skargami.

W toku czynności wyjaśniających nie stwierdzono uchybień w czynnościach sądów orzekających w sprawach, w których wyżej wymieniona była strona. Uznano jednocześnie, iż błędny jest zarzut, że w tej samej sprawie, pomiędzy tymi samymi stronami wydano dwa różne orzeczenia, bowiem w sprawie o sygn. akt X GC 175/02 strona powodowa dochodziła roszczenia z umowy sprzedaży, tj. zapłaty ceny za towar, w drugiej zaś (o sygn. akt X GC 236/04) – w oparciu o przepisy o ochronie własności strona powodowa zgłosiła żądanie wydania rzeczy i dodatkowo żądanie zapłaty równowartości niektórych towarów.

Natomiast z pism z dnia 11 września 2013 roku nr RPO-505284-V/05/BA skierowanych przez Zastępcę Rzecznika Praw Obywatelskich do Pana Marszałka oraz do senatora RP – Pana Bolesława Piechy wynika, iż także przedmiotem analizy dokonanej przez ten organ była sprawa obecnie przedstawiona przez p. Helenę Fleszar.

Badanie przez Rzecznika Praw Obywatelskich wskazanych przez wyżej wymienioną sprawę nie potwierdziło słuszności zarzutów, iż przedmiotowe sprawy dotyczyły tego samego przedmiotu.

Resumując należy zauważyć, iż wskazana przez p. Helenę Fleszar sprawa o sygn. akt. X GC 236/04 była badana pod kątem zaistnienia przedstawionych przez nią okoliczności samodzielnie i niezależnie przez różne organy: Prokuraturę Generalną, Prokuraturę Apelacyjną w Katowicach i Prokuraturę Okręgową w Katowicach oraz Rzecznika Praw Obywatelskich i Ministerstwo Sprawiedliwości.

Z ustaleń wynika jednak wspólny wniosek, iż brak było podstaw do skierowania nadzwyczajnych środków przez Prokuraturę Generalną i Rzecznika Praw Obywatelskich oraz podjęcia działań nadzorczych przez Ministra Sprawiedliwości, a to w szczególności w związku z brakiem potwierdzenia słuszności stawianych przez wyżej wymienioną zarzutów co do prawidłowości prowadzonych postępowań sądowych, których była stroną. Z ustaleniami tymi należy się zgodzić również obecnie.

Należy także zauważyć, iż w obecnych pismach zainteresowana nie przedstawia nowych okoliczności, które by mogły stanowić podstawę ewentualnego rozpoznania sprawy, ale polemizuje z dokonаныmi ustaleniami, przedstawiając jedynie twierdzenia wskazane już w jej uprzednich pismach i skargach skierowanych do wymienionych powyżej organów.

Podkreślić także należy, iż jak wynika z korespondencji Prokuratury Apelacyjnej w Katowicach z dnia 4 lipca 2013 roku, p. Helena Fleszar nie zastosowała się do nakazu sądowego wyjawienia ruchomości. Z ustaleń dokonanych nadto w sprawie nr PG IV Pc/PG 94/13 wynika, iż czynności przeliczenia ruchomości i ich odebrania nie były skutecznie wykonane przez komornika sądowego wobec braku asysty Policji.

Biorąc powyższe pod uwagę należy stwierdzić, iż w dalszym ciągu brak jest podstaw do dalszych działań prokuratora w aktualnym stanie sprawy.

Wykraczając poza zakres pytań skierowanych w tej sprawie do Prokuratora Generalnego i odnosząc się do zawartego w tym oświadczeniu jednoczesnego pytania zadanego Rzecznikowi Praw Obywatelskich, dotyczącego nieprawidłowego działania Sądów: Rejonowego w Rybniku, Okręgowego w Gliwicach oraz Apelacyjnego w Katowicach, polegającego na odmowie dostępu p. Helenie Fleszar dostępu do materiału dowodowego oraz braku odpowiedzi na wnioski kierowane przez wyżej wymienioną do prezesów wskazanych sądów, wyjaśnić należy, że właściwym do ponownego zajęcia stanowiska w tym zakresie jest Minister Sprawiedliwości, sprawujący administracyjny nadzór nad sądami, nie zaś Prokurator Generalny.

Niezależnie jednak od powyższego Prokurator Apelacyjny w Katowicach, kopię przywołanych na wstępie pism p. Heleny Fleszar z dnia 15 kwietnia i 22 maja 2014 roku przekazał do rozpoznania, zgodnie z właściwością Prezesowi Sądu Okręgowego w Gliwicach.

Odnosząc się zaś do stwierdzenia Panów senatorów, że „w sprawie tej możemy mieć do czynienia z bardzo poważną krzywdą i niesprawiedliwością”, gdyż „postępowanie przedstawicieli wymiaru sprawiedliwości pozostawia nieodparte wrażenie niesamowitego bałaganu lub, co gorsza, świadomego dezinformowania, mającego na celu

ukrycie własnej niekompetencji” uważam, że jest ono krzywdzące, bowiem w opisanej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw prawnych do kwestionowania wydanych w niej przez niezawisłe sądy orzeczeń zarówno w I jak i odwoławczej instancji.

Podstawy takiej nie mogą stanowić w żadnym wypadku argumenty prezentowane jedynie przez niezadowoloną stronę, której oczekiwań sądowe rozstrzygnięcia nie spełniły.

Z poważaniem

Andrzej Seremet

**Odpowiedź
ZASTĘPCY RZECZNIKA
PRAW OBYWATELSKICH**

Warszawa, 26.08.2014 r.

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

w nawiązaniu do pisma z dnia 29 maja 2014 r. (BPS/043-54-2378-RPO/14), dotyczącego oświadczenia złożonego przez Senatorów Grzegorza Wojciechowskiego, Wojciecha Skurkiewicza i Andrzeja Pająka na 54. posiedzeniu Senatu w dniu 22 maja 2014 r., w sprawie Pani Heleny Fleszar i przedsiębiorstwa TECHDOM Spółce Jawnej Hurtowni Artykułów Gospodarstwa Domowego Wyrobów i Części Zamiennych Helena Fleszar i Mirosław Fleszar w Rybniku, pragnę uprzejmie poinformować, że Rzecznik Praw Obywatelskich, w oparciu o przepisy *ustawy z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz. U. z 2001 r. Nr 14, poz. 147 ze zm.)*, wielokrotnie badał niniejszą sprawę, każdorazowo udzielając szczegółowych wyjaśnień samej Wnioskodawczyni, jak i interweniującym w jej sprawie przedstawicielom władzy ustawodawczej.

Ponownie pragnę zatem podkreślić, że wobec prawomocnych orzeczeń sądów powszechnych Rzecznik Praw Obywatelskich dysponuje środkami prawnymi wynikającymi z przepisów *ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2014 r., poz. 101 ze zm., dalej jako: k.p.c.)*. Innymi słowy, Rzecznik Praw Obywatelskich mógłby wypowiadać się odnośnie do formułowanych przez Panią Helenę Fleszar szczegółowych zarzutów wobec zapadłych prawomocnych rozstrzygnięć sądów wyłącznie za pomocą środków procesowych. Tymczasem, na co wskazywano wielokrotnie Pani Helenie Fleszar, w sprawach zakończonych ostatecznie wyrokiem z dnia 24 lipca 2003 r. Sądu Apelacyjnego w Katowicach (sygn. akt I ACa 1676/02), oddalającym apelację powoda Gilette Poland SA od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 26 września 2002 r. (sygn. akt X GC 175/02) oraz wyrokiem z dnia 29 lipca 2005 r. Sądu Apelacyjnego w Katowicach (sygn. akt I ACa 445/05), oddalającym apelację pozwanej TECHDOM Spółce Jawnej Hurtowni Artykułów Gospodarstwa Domowego Wyrobów i Części Zamiennych Helena Fleszar i Mirosław Fleszar w Rybniku od wyroku z dnia 18 października 2004 r. Sądu Okręgowego w Gliwicach (sygn. akt X GC 236/04), wniesienie skarg kasacyjnych obecnie nie jest możliwe. Niedopuszczalne jest zaś dokonywanie przez Rzecznika pozaprocessowej oceny rozstrzygnięć sądowych, a zatem poza środkami prawnymi wynikającymi z przepisów wskazanej wyżej procedury.

Odnosząc się do sprawy egzekucji prawomocnego wyroku o wydanie (wyrok z dnia 29 lipca 2005 r. Sądu Apelacyjnego w Katowicach, sygn. akt I ACa 445/05), proszę zauważyć, że egzekucja komornicza jest bezpośrednią konsekwencją pozostawania w obrocie prawnym wskazanego wyżej orzeczenia. Stąd też, dopóki tytuł wykonawczy nie zostanie wycofany z obrotu prawnego, trudno jest czynić zarzuty odnośnie do nielegalności działań organów egzekucyjnych czy też wierzyciela poszukującego ochrony prawnej, zgodnie z obowiązującym prawem. Jeżeli dłużnik uchyła się od spełnienia zasądzonego prawomocnie świadczenia niepieniężnego, wierzyciel może skorzystać ze środków egzekucyjnych, szczególnie określonych w art. 1041–1059 k.p.c., w tym uprawniających sąd do nakładania grzywny czy też jej zamiany na areszt, w przypadku uporczywego uchylania się dłużnika od wykonania oznaczonej czynności.

Nadmieniam również, że – jak wynika z dołączonego przez Panią Helenę Fleszar pisma z dnia 21 lutego 2012 r. Prezesa Sądu Okręgowego w Gliwicach – Wnioskodawczyni otrzymała kserokopie wszystkich kart z akt sądowych o sygn. akt X GC 175/02 i sygn. akt X GC 236/04, a zatem jest w posiadaniu całości materiału dowodowego stanowiącego podstawy rozstrzygnięcia w obu postępowaniach. Stosownie zaś do regulacji art. 328 §2 k.p.c., *uzasadnienie wyroku powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie: ustalenie faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.* Stąd też Sądy dały wyraz dokonanej ocenie dowodów w sporządzonych do wyroków uzasadnieniach.

Proszę również zauważyć, że zasady korekty faktur VAT wynikają obecnie z postanowień ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.). Stosownie do art. 106j wskazanej ustawy, w przypadku gdy po wystawieniu faktury:

- 1) udzielono obniżki ceny w formie rabatu, o której mowa w art. 29a ust. 7 pkt 1,
- 2) udzielono opustów i obniżek cen, o których mowa w art. 29a ust. 10 pkt 1,
- 3) dokonano zwrotu podatnikowi towarów i opakowań,
- 4) dokonano zwrotu nabywcy całości lub części zapłaty, o której mowa w art. 106b ust. 1 pkt 4,
- 5) podwyższono cenę lub stwierdzono pomyłkę w cenie, stawce, kwocie podatku lub w jakiejkolwiek innej pozycji faktury
– podatnik wystawia fakturę korygującą.

Kontrola zaś należytego wypełniania obowiązków podatkowych należy do organów podatkowych.

W świetle powyższego, mimo zrozumienia sytuacji Pani Heleny Fleszar, z przykrością informuję, że Rzecznik Praw Obywatelskich nie dysponuje procesowymi środkami działania, warunkującymi skuteczną interwencję w przedstawionej sprawie.

Z poważaniem

Stanisław Trociuk

**Oświadczenie senatora Romana Zaborowskiego
oraz senatora Leszka Czarnobaja**

skierowane do ministra zdrowia Bartosza Arłukowicza

Szanowny Panie Ministrze!

W Polsce żyje około 40 tysięcy ludzi z wylonioną stomią. Są to osoby, które na co dzień borykają się z niedogodnościami i trudnościami związanymi z używaniem różnorodnego sprzętu stomijnego. Sprzęt ten jest niezbędny do tego, aby pacjent mógł normalnie funkcjonować w codziennym życiu. W Polsce sprzęt stomijny jest refundowany przez Narodowy Fundusz Zdrowia w następujący sposób:

- w przypadku kolostomii (9243.02/P.099.K) – 300 zł/miesiąc,*
- w przypadku ileostomii (9243.01/P.099.I) – 400 zł/miesiąc,*
- w przypadku urostomii (9243.03/P.099.U) – 480 zł/miesiąc.*

W sytuacji osoby, która stosuje metodę irygacji przy kolostomii, koszt miesięczny sprzętu stomijnego to kwota minimum 600–700 zł. Po odliczeniu od tego refundacji, koszty, jakie ponosi pacjent, to 300–400 zł miesięcznie. Według Polskiego Towarzystwa Stomijnego Pol-illo obecnie w Europie standardem są 2 worki stomijne na 1 dzień, a w Polsce – 1 worek na 2 dni. Limity środków finansowych na refundację zostały ustalone w 2003 r. i do dziś nie uległy zmianie. Dodać należy, że w 2004 r. wprowadzono 7-procentowy VAT na ten sprzęt, a w 2011 r. 8-procentowy VAT, nie podwyższając kwoty refundacji.

Upřejmie prosimy Pana Ministra o odpowiedź na pytanie: czy – a jeśli tak, to kiedy – limity środków na refundację między innymi sprzętu stomijnego zostaną podniesione? Dodać należy, że od 2003 r. do dziś ceny tego sprzętu bardzo wzrosły.

*Z wyrazami szacunku
Roman Zaborowski
Leszek Czarnobaj*

Odpowiedź

Warszawa, 2014.06.16

Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku!

W związku z oświadczeniem złożonym przez senatorów Romana Zaborowskiego i Leszka Czarnobaja podczas 54. posiedzenia Senatu w dniu 22 maja 2014 r., przesłanym przy piśmie z dnia 29 maja 2014 r. (BPS/043-54-2379/14), upřejmie informuję co następuje.

W dniu 1 stycznia 2014 r. weszło w życie rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 6 grudnia 2013 r. w sprawie wykazu wyrobów medycznych wydawanych na zlecenie (Dz. U. poz. 1565), określające katalog refundowanych wyrobów medycznych, limity ich finansowania ze środków publicznych, wysokość udziału własnego pacjenta w tym limicie oraz kryteria ich przyznawania.

Zasadnicze zmiany w tym zakresie nie były dokonywane na przestrzeni ostatnich kilkunastu lat. Minister Zdrowia mając świadomość trudnej sytuacji osób przewlekle chorych i niepełnosprawnych podjął niezbędne i zdecydowane działania naprawcze wychodzące naprzeciw oczekiwaniom tej grupy społecznej, dokonując zmian w przepisach regulujących zasady zaopatrywania osób niepełnosprawnych w wyroby medyczne podlegające finansowaniu ze środków publicznych.

Na podstawie przepisów ww. rozporządzenia pacjentom ze stomią, na zlecenie lekarza uprawnionego przysługuje raz na miesiąc zaopatrzenie w worki stomijne samoprzylepne jednorazowego użycia w ilości do 90 sztuk w systemie jednoczęściowym lub w równowartości ich kosztu worki i płytki w systemie dwuczęściowym lub inny sprzęt stomijny: zestawy irygacyjne, nocne zbiorniki na mocz, pasty, pudry oraz paski, półpierścienie, pierścienie o właściwościach uszczelniających lub gojących, produkty do usuwania sprzętu stomijnego lub do ochrony skóry wokół stomii, w limicie finansowania ze środków publicznych 400 zł (ileostomia), 300 zł (kolostomia), 480 zł (urostomia), bez udziału własnego pacjenta w tym limicie. Osobami uprawnionymi w tym przypadku do wystawienia zlecenia są: lekarz posiadający specjalizację w dziedzinie chirurgii ogólnej, lekarz posiadający specjalizację w dziedzinie chirurgii dziecięcej, lekarz posiadający specjalizację w dziedzinie chirurgii onkologicznej, lekarz posiadający specjalizację w dziedzinie onkologii klinicznej lub lekarz posiadający specjalizację w dziedzinie chemioterapii nowotworów, lekarz posiadający specjalizację w dziedzinie onkologii klinicznej lub onkologii i hematologii dziecięcej, lekarz podstawowej opieki zdrowotnej, felczer ubezpieczenia zdrowotnego, lekarz spełniający wymagania do wykonywania świadczeń gwarantowanych z zakresu opieki paliatywnej i hospicyjnej, realizowanych w warunkach domowych, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 31d ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 r. Nr 164, poz. 1027, z późn. zm.), w zakresie wykonywania tych świadczeń, a w zakresie kontynuacji zlecenia również pielęgniarka lub położna ubezpieczenia zdrowotnego przez okres do 12 miesięcy od dnia określonego w dokumentacji medycznej. Zatem lekarz jest upoważniony do wystawienia zlecenia, zaś pacjentowi przysługuje uprawnienie do realizacji tego zlecenia. Pacjent w zależności od swoich indywidualnych potrzeb, w ramach dostępnego co miesiąc limitu, z szeroko określonego w rozporządzeniu asortymentu sprzętu stomijnego wybiera takie zaopatrzenie, jakie jest mu aktualnie potrzebne.

Jednocześnie proszę przyjąć, iż refundacja kosztów sprzętu stomijnego stanowi istotną część ogółu środków przeznaczanych corocznie przez płatnika na świadczenia gwarantowane z zakresu zaopatrzenia w wyroby medyczne wydawane na zlecenie. Na refundację worków stomijnych i innego sprzętu stomijnego w 2013 r. Narodowy Fundusz Zdrowia wydał ok. 152 mln zł, co stanowiło ok. 22% wszystkich wydatków płatnika na zaopatrzenie w wyroby medyczne dostępne na zlecenie. Ponadto pragnę zwrócić uwagę, iż refundacja świadczeń w zakresie zaopatrzenia w sprzęt stomijny w poszczególnych oddziałach Narodowego Funduszu Zdrowia jest realizowana bez udziału własnego świadczeniobiorców w limicie finansowania ze środków publicznych.

Jednocześnie przejmuję informację, iż Minister Zdrowia na bieżąco podejmuje działania analityczne mające na celu ocenę problematyki szeroko pojętej ochrony zdrowia pacjentów w określonych stanach klinicznych, czego efektem są zmiany w obowiązujących przepisach uwzględniające potrzeby pacjentów przy jednoczesnym braniu pod uwagę możliwości finansowych płatnika publicznego finansującego świadczenia ze środków publicznych oraz najkorzystniejszej dystrybucji przedmiotowych środków publicznych do tej grupy pacjentów, która odniesie największe korzyści ze stosowania produktów objętych refundacją.

z upoważnienia
MINISTRA ZDROWIA
Podsekretarz Stanu
Igor Radziewicz-Winnicki